Anne Mather - Parçalanmış Mozaik

Beyaz Dizi

Adının Jessica Devlin olduğu söylenmişti.

Ama genç kız bundan bile emin değildi. Çünkü o tren kazasından sonra hafızasını yitirmişti. Şimdi kendisine söylendiği üzere, Kuzey'e, babasından kalan mirası almaya gidiyordu bu trende. Ne var ki içinde, her şeyin düzmece olduğuna dair bir his vardı. Üzerindeki giysilere kadar her şey ona öylesine yabancıydı ki... Herkes çok kibar davranıyordu, özellikle de kuzen James. Bütün bu nezaketin ardında genç adamın başka bir niyeti mi vardı acaba? Bunu ancak zaman gösterecekti.

Gelişim Yayınları 1800 TL.- (KDV dahil)

Anne Mather Parçalanmış Mozaik

Beyaz Dizi

Parçalanmış Mozaik

Anne Mather

Beyaz Dizi'den...

Sevgili okurlarımız,

Yeni yılın bu ilk kitaplarında sizinle buluşmaktan mutluyuz. Aslında 1 Ocak da 31 Aralık kadar sıradan bir gün, ama nedense her yeni yılda yaşamımızda tertemiz bir sayfa açıldığını düşünürüz çoğumuz. Ve tabii bu bembeyaz sayfaların bir sonraki yıla olabildiğince dolu, olabildiğince lekesiz ulaşmasını dileriz dilimiz döndüğünce.

Örneğin, yayın yönetmenimiz Serpil, herkesin düşlediği kendi "hoşluklarını", kendisinin de kendi "hoşluklarını" yaşamasını diliyor; arkadaşımız Esen, -89'da ardarda bastıran rahatsızlıkları yüzünden olacak- tek kelimeyle "sağlık" istiyor yeni yıldan; Sumru, çevremizi ve beynimizi kirleten akılalmaz vurdumduymazlığın çabalarımızla bir son bulmasını diliyor her yıl olduğu gibi inatla; Füsun, yeni yerlere, yeni ufuklara yelken açmak umudunda; Mustafa ise,"Merhaba, yeni doğan gün, diye başlayan sevinçlere yeni bir yılın mutlulukları eklensin ve bembeyaz umutlarla ersin yeni yıllara..." diyor.

Ya siz, sizler ne dilediniz yeni yıldan?

Bölüm Bir

Karşısında oturmakta olan kız kendisine inanılmayacak kadar çok benziyordu. Aynı düz burun, aynı ağız, hatta aynı saçlar. Gerçi diğer kızın saçları, Ceci'nin dümdüz örülmüş saçlarının tersine, oldukça havalı bir şekilde yüzüne düşüyordu, ama her ikisinin de saçları aynı koyu sarı renge sahipti.

Fiziksel görünümlerindeki tüm benzerliklere rağmen, iki kızın kişiliklerinin birbirinden çok farklı olduğu ilk bakışta anlaşılabiliyordu. Ceci'nin tavırları ve giysileri oldukça sadeydi; oysa diğer kızın üzerindeki giysiler son derece pahalı ve rüküştü. Kızın tavırlarından, alt tabakaya mensup olduğu ve fazla bir öğrenim görmediği anlaşılabiliyordu. Ceci, bu derece pahalı giyinebilen bir kızın neden trenin ikinci sınıf bölümünde yolculuk ettiğini anlayamıyordu. Üstelik, davranışlarından alt tabakaya mensup olduğu anlaşıldığına göre, bu pahalı giysileri nereden bulmuş olabilirdi?

Ceci içini çekerek kompartımanın penceresinden dışarı bakmaya başladı. Karşısındaki kızdan daha önemli düşünceler vardı kafasında. Genç kadın, tüm yaşamını geçirdiği Londra'dan ayrılıp, İngiltere'nin kuzey bölgesine yerleşmeye hazırlanmaktaydı. Öğleden sonra yapacağı iş görüşmesi başarılı sonuçlanırsa Leeds'te yaşamaya başlaması gerekecekti. Ceci Güzel Sanatlar Fakültesi'nin Tekstil Tasarımcılığı bölümünden yaklaşık on ay kadar önce mezun olmuş, ancak tüm bu aylar boyunca Londra'da istediği gibi bir iş bulmayı başaramamıştı. Büyükannesinin kendisine bırakmış olduğu küçük miras ise, dört yıldır yaşamakta olduğu pansiyonun kirasını bile güç karşılıyordu.

Ceci çok küçük yaştayken annesiyle babasını kaybetmiş ve büyükannesi tarafından büyütülmüştü. Maddi

durumları çok iyi değildi gerçi, ancak büyükannesi durumundan hiçbir zaman yakınmamış ve torununa büyük bir sevgiyle bakmıştı. Ancak yaşlı kadın, Ceci'nin üniversiteye başladığı yıl ölmüş ve genç kadın onun ölümünden sonra kendi parasını kendi kazanmak zorunda kalmıştı.

Üniversitedeyken maddi durumu pek de kötü olmamıştı. Okul masraflarını aldığı bursla karşılamış, yazın çalıştığı garsonluk, resepsiyonistlik gibi işlerden biriktirdiği parayla da geçimini sağlamıştı. Ancak genç kadın okulu bitirdikten sonra bu tür niteliksiz işlerde çalışmaya devam etmek istememişti. Yıllar boyu uğraşarak geliştirdiği yeteneklerini bu tür işlerde köreltemezdi. Bu durumun sonucu olarak da maddi yönden sıkıntı çekmeye başlamıştı.

Leeds'teki iş ise, her yönüyle tam Ceci'nin istediği gibiydi. Tek kötü yanı genç kadının yıllardır yaşadığı yerden ayrılıp hiç tanımadığı bir bölgeye yerleşmesini gerektirmesiydi. Ceci yavaşça içini çekti. Aslında artık Londra'da da tanıdığı pek kimse kalmamıştı. Ailesi öleli yıllar olmuş, üniversite arkadaşlarının çoğu evlenip başka şehirlere yerleşmişti. Aslında kısa bir süre öncesine kadar genç kadın da evlilik planları yapmaktaydı, ama...

"Burası çok sıcak, öyle değil mi?"

Ceci şaşkınlıkla karşısındaki kıza baktı. Daldığı derin düşünceler ona, kompartıman arkadaşını çoktan unutturmuştu. "Efendim?"

"Burası çok sıcak dedim." Kız bir yandan da üzerindeki samur kürkü çıkarmaktaydı. "Üstelik de bu kürk iyice ağır. Oldukça şık belki, ama bu havaya uygun olmadığı da kesin."

Ceci gülümseyerek, "Haklısınız, burası çok sıcak," diye mırıldandı. "Herhalde kaloriferleri yakmışlar. Havanın bu kadar çabuk değişeceğini beklemiyorlardı sanırım."

"Gerçekten, birkaç saat öncesine kadar hava ne kadar kötüydü! O korkunç yağmur hiç dinmeyecek sandım. Ama artık hava açtı. Bu iyiye işaret. Her şeyin daha iyiye gideceğini gösteriyor."

"Umarım haklısınızdır." Ceci karşısındaki kız kadar umutlu olmadığının farkındaydı.

Kız pahalı bir çantayı karıştırarak bir paket sigara çıkardı. "Sigara içersem rahatsız olmazsınız değil mi?"

"Hayır, olmam."

"Güzel. Yolunuz daha çok uzun mu?"

"Leeds'e kadar gidiyorum." Ceci yavaş yavaş sıkılmaya başlıyordu. Bir an önce konuşmayı kesip yeniden düşüncelerine dönmek için can atıyordu.

Ancak karşısındaki kızın susmaya hiç niyeti yoktu. Altın bir çakmakla sigarasını yakarak, "Leeds mi?" diye mırıldandı. "Ne güzel bir rastlantı! Ben de oraya gidiyorum."

Ceci sıkıntıyla başını sallayarak pencereden dışarıya bakmaya başladı.

"Leeds'e daha önce hiç gitmiş miydiniz?"

Ceci yavaşça içini çekti. Bu kızdan kurtulmanın yolu yoktu herhalde. "Hayır, bu oraya ilk gidişim. Orada bir işe başvuracağım."

"Öyle mi? İşiniz ne acaba? Sekreter filan mısınız?"

"Tekstil tasarımcısıyım ben. Kumaşlar için desen çiziyorum." Ceci kızın yüzünde beliren şaşkın ifadeyi fark etmişti. "Bizim mesleğin dışında olanlar için oldukça yabancı bir konudur bu."

"Yoo, beni şaşırtan işiniz değildi. Yalnızca... Birbirimize ne kadar çok benzediğimizi fark ettim de. Aynı yüz, aynı vücut yapısı..."

"Ama o kürkten anladığıma göre, aynı gelir seviyesinde değiliz." Ceci birdenbire utançla dudaklarını ısırmaya başladı. Kıza hakaret etmek istememişti aslında, ama sözleri kolayca yanlış anlaşılabilecek türdendi. "Şey, özür dilerim. Ben sadece..."

"Ne demek istediğinizi anladım, merak etmeyin. Benim gibi basit birinin, nasıl olup da bu tür giysilere sahip olduğunu merak ediyorsunuz. Sizin yerinizde olsaydım ben de merak ederdim doğrusu. Eğer bu haltları çaldığımı sanıyorsanız çok yanılıyorsunuz."

Ceci yüzünün kıpkırmızı kesildiğini hissetti. "Yoo, ben asla..."

"Öyle mi?" Kız sigarasından bir nefes çekerek Ceci'yi süzdü. "Bu üzerimdekiler gibi giysiler herkese nasip olmaz."

"Doğrusu, ben..."

"Sizi utandırdım, öyle değil mi? Korkarım bunu hep yapıyorum. Benim geldiğim yerlerde insanlar ağızlarına geleni söylemeye alışkındırlar. Pek öyle sözlerimizi tartmaya vakit bulamayız. Şu anda gideceğim yerdekiler de bana alışmak zorundalar. Yoksa canları cehenneme!"

Ceci kendini tutamayarak gülmeye başlamıştı. "Özür dilerim, size gülmüyordum. Yalnızca... Şey, trene bindiğimde kendimi çok kötü hissediyordum. Ama siz benim kendimi iyi hissetmemi sağladınız."

"Güzel." Kız sigarasını yere atıp üzerine basarak söndürdü. "Eh, artık tanışsak diyorum. Benim adım Jessica Devlin."

"Benimki de Cecily Chambers."

"Tanıştığımıza sevindim Cecily. Sen dememde bir sakınca yok herhalde, değil mi? Ben öyle nezaket kurallarına pek alışkın değilimdir de."

Ceci artık iyice rahatlamaya başlamıştı. "Tabii. Sizli bizli konuşarak vakit kaybetmeye hiç gerek yok. Zaten Leeds'e yalnızca iki saatlik yolumuz kaldı."

"Öyle." Jessica içini çekerek arkasına yaslanıp yolculuğun keyfini çıkarmaya başladı.

Ceci çevresine bir göz attı. Kompartıman hemen hemen boş gibiydi. Ülkenin kuzeyine gitmek isteyen insanların sayısı oldukça azdı demek ki.

Jessica birdenbire, "Bana neden kuzeye gittiğimi sormayacak mısın?" dedi.

"Şey, ben..."

"Biliyorum, biliyorum, sen başkalarının işlerine burnunu sokmaktan hoşlanan bir insan değilsin. Senin yerinde ben olsaydım, şu anda meraktan geberiyordum, ama sen benim gibi değilsin tabii. Ne kötü şans!"

"Kötü şans mı? Ne demek istiyorsun?"

"Ben başımdan geçenleri herkese anlatmak için can atıyorum, sense hiç oralı değilsin."

"Yoo, tam tersine ben aslında..."

"Yani beni dinlemek istiyor musun?"

"Sen anlatmak istiyorsan dinlerim tabii ki."

Jessica keyifle kıkırdamaya başlamıştı. "Büyük bir mirasa konduğumu söylesem inanır mısın?"

Ceci bu garip kızla ilgili her şeye inanırdı. "Miras mı?"

"Evet, miras. Babamın işi bana miras kaldı. Ayrıca evi, arabaları ve banka hesabı."

Ceci şaşkınlıkla kıza bakıyordu. "Ama bu çok üzücü bir şey. Yani... Babanın ölümü..."

"Neden? Ben onu hiç tanımamıştım ki. Senin anlayacağın, ben bir piçim." Jessica bu sözcüğü son derece ifadesiz bir tonla söylemişti. "Rahmetli annem bana babamın kim olduğunu hiç söylememişti. Ama anlaşılan bizim yaşlı şeytan ölmeden önce günahlarının bedelini ödemeye karar vermiş ve tüm mirasını bana bırakmış."

"Peki ama, ölene kadar onun hakkında hiçbir fikrin yok muydu?"

"Hayır. Avukatı arayıp da miras işinden söz edene kadar babamın kim olduğuna dair en ufak bir fikrim bile yoktu."

"Çok garip."

"Evet, öyle."

"Leeds'e de bu miras işi için gidiyorsun sanırım?"

"Öyle. Bizim babalık Leeds yakınlarında yaşıyormuş. Bickersley mi ne, işte öyle bir köyde evi var, Wakefield ve Bradford'da da birkaç fabrikası."

Ceci kulaklarına inanamıyordu. "Bunların hepsi artık sana mı ait?"

"Tam üstüne bastın."

"Ama... baban evli değil miydi?"

"Ah evet, evliydi. Mrs. Bentley'le. Bu babamın adı tabii. Adam Bentley. Karısı hâlâ Bickersley'deki evde yaşıyor. Vasiyetnameye göre onu evden atmam mümkün değilmiş."

"Ama.. Böyle bir şeyi yapmayı ister miydin ki?"

"Tabii. Sen istemez miydin?"

"Hayır. Sanırım istemezdim. Olanlardan ötürü zavallı kadını suçlamanın hiçbir gereği yoktu ki. Babanın günahlarını ona yükleyemezsin."

Jessica omuzlarını silkti. "Olabilir. Ama beni görmekten pek memnun olacağını da sanmam."

"Peki, sen ne yapmayı planlıyorsun?"

"Nasıl yani?"

"Onunla birlikte mi yaşayacaksın?"

"Mrs. Bentley'le mi? Allah göstermesin! Hayır, Leeds'e yalnızca fabrikaları satmak için gidiyorum. En kısa zamanda kendimi yeniden Londra'ya atacağım."

"Ama... Ama ya fabrikalardaki işçiler?"

"Ne olmuş onlara?"

"Onlara ne olacağı seni hiç ilgilendirmiyor mu Jessica?"

"Onlar benim başıma gelenlerle hiç ilgilendiler mi? Bak, ben tüm hayatım boyunca kendi başımın çaresine bakmak zorunda kaldım. Şimdi de onlar aynı şeyi yapmak zorunda kalacaklar. Hiç tanımadığım insanlar için üzüleceğimi sanmıyorsun herhalde!"

Ceci kızın son derece yalın ve sarsılmaz bir mantığa sahip olduğunu görebiliyordu. İçini çekerek, "Ben de kuzeye iş bulmak için gidiyorum," diye mırıldandı.

"Sana gıpta ettiğimi söyleyemeyeceğim. Kuzeyde yaşamak korkunç bir şey olmalı."

"Yok canım, o kadar kötü olacağını hiç sanmıyorum."

"Evet, bu senin sorunun zaten. Beni hiç ilgilendirmez. Ben sadece bir an önce paracıklarımı alıp harcamaya başlamak istiyorum."

"Peki ama Mrs. Bentley ne yapacak?"

"Bana ne! Herhalde ona bakacak akrabaları filan vardır. Benimse kimsem yok."

Ceci, Jessica gibi birisiyle uğraşmak zorunda kalacakları için Bentleyler'e acımaya başlamıştı. Jessica tüm hayatı boyunca elde etmek istediğii her şey için mücadele etmek zorunda kalmıştı. Mrs. Bentley ise mücadele etmeye alışık olmayan, istediği her şeyi hazır buluvermiş bir kadın olmalıydı. Ama yine de kocasının günahlarının bedelini ödemek zorunda değildi.

Ceci tüm bunların kendisini hiç de ilgilendirmemesi gerektiğini düşünerek arkasına yaslandı. O asıl kendi geleceğini düşünmeliydi. Bugünkü görüşmede mutlaka başarılı olmalı, desenlerini beğendirmeli ve işe kabul edilmeliydi.

Tren İngiltere'nin kırsal bölgelerine doğru ilerliyordu. Jessica ile Ceci arasında konuşma sona ermişti artık. Her ikisi de kendi düşüncelerine dalmışlar, kendi gelecekleri hakkında planlar yapmaya başlamışlardı.

Ceci bir süre sonra kendini tümüyle trenin rahatlığına bıraktı. Her şey olacağına varırdı nasıl olsa, şimdiden endişelenmekle elde edebileceği bir şey yoktu. Yavaşça gözlerini kapattı ve derin bir uykuya daldı.

Genç kadın, bir saat kadar sonra Jessica'nın sesiyle uyandı. "Bir sakıncası yoksa kürkümü yanına koyuyorum Ceci. Benim koltuklarım çok dolu." Genç kadın başıyla, koltuklarını dolduran bavulları ve makyaj çantalarını göstermişti. Bir yandan da koltukların arasındaki masaya, iki fincan kahve ve iki sandöviç yer-

leştiriyordu. "İşte. Umarım mayonezli sandöviç seviyorsundur."

Ceci kendini zorlayarak yerinde doğruldu. "Sağol, ben de iyice acıkmaya başlamıştım. Ama kendi payıma düşenin parasını sana mutlaka vermeliyim."

"Saçmalama. Bunlar benim ikramım." Jessica çantasına uzanıp sigara paketini çıkardı ve bir sigara yaktı. "Ama önce ben bir tuvalete gideceğim. Hemen dönerim. Baksana, ben yokken kürküme gözkulak olursun değil mi?"

Genç kadın, kompartımanın ucuna doğru yürümeye başlayan Jessica'ya bakarak gülümsedi. Zavallı kız, uzun yoksulluk yıllarından sonra elindeki eşyaların değerini bilmeyi iyi öğrenmiş olmalıydı.

Ceci yavaşça uzanıp kürkü okşadı. Tekstil tasarımcısı olmasa bile, bu kürkün güzelliğini fark ederdi. Böyle bir kürke sahip olmak herhalde büyük bir mutluluktu.

Genç kadın kürkü okşamayı bırakıp arkasına yaslandı. Yaklaşık bir saat sonra Leeds'e varmış olacaktı. Randevusuna ise daha birkaç saat vardı. Aradaki zamanı istasyon büfesinde bir şeyler atıştırarak değerlendirebilirdi. Belki de kasabayı bir gözden geçirirdi. Ama hayır, desenlerinin bulunduğu o kocaman dosyayla gezmesi hiç de kolay olmazdı herhalde. Ayrıca dosyasını kaybetme tehlikesi de vardı. Dosyanın içindeki desenler son derece önemliydi; onları kaybetme tehlikesini hiçbir şekilde göze alamazdı.

İçini çekerek kahve fincanını eline aldı. İşe kabul edilirse, Leeds'te kalacak bir yer bulabilecek miydi acaba? Belki bu konuda, yeni patronları kendisine yardımcı olabilirdi. Ya ev kiraları? Buradaki daireler de Londra'dakiler gibi astronomik fiyatlarla mı kiraya veriliyordu acaba? Ama tüm bunları şimdiden düşünmesinin hiçbir anlamı yoktu. Henüz değil işe kabul edilmek, iş görüşmesini bile yapmamıştı.

Endişelerinden kurtulmaya çalışarak pencereye döndü. Her taraf ne kadar da yeşildi. Kuzeye gitmek için iyi bir zaman seçtiğini düşünerek gülümsedi. Buraya kış aylarında gelse, hiç kuşkusuz çok daha fazla zorluk çekerdi.

Genç kadın yeniden Jessica'yı hatırlayıvermişti. Bentleyler ailenin bu yeni ve beklenmedik üyesini nasıl karşılayacaklardı acaba? Jessica haklıydı herhalde, onun ortaya çıkışına pek sevinemeyeceklerdi. Kızcağız belki de bu yüzden Leeds'e tüm silahlarını kuşanmış olarak gidiyordu.

Ceci yavaşça içini çekti. Jessica'nın başına gelenler tam anlamıyla filmlerdekine benziyordu. Tabii bu tür tüm filmlerde olduğu gibi, ortada her şeyi mahvetmeye kararlı bir amca ya da hala da vardı mutlaka. Ama en azından Jessica babasının tek çocuğuydu, Leeds'te kendisini nefretle bekleyen ve arkadan bıçaklamak için can atan kardeşleri yoktu. Bu işten en zararlı çıkan Mrs. Bentley olacaktı hiç kuşkusuz. Acaba kocasının kendisini aldatmış olduğunu öğrendiğinde zavallı kadın neler hissetmişti?

Tren birdenbire sarsıldı. Ceci hızla uzanıp yanındaki kürkü tuttu ve yere düşmesini engelledi. Genç kadın trenin, dönüşünün tesiriyle sarsıldığını sanmıştı. Ancak üzerindeki raftaki dosyanın hızla yere savrulmasıyla birlikte kötü bir şeylerin olduğunun farkına varabildi. Çevresinde her şey sarsılmaya ve yuvarlanmaya başlamıştı. Ceci tüm çabasına rağmen yerinden kalkmayı bile başaramıyordu. Kompartımandaki diğer insanların çığlık atmaya başladıklarını duyabiliyordu. Büyük bir panikle pencereden dışarıya baktı ve trenin raylardan çıkmış olduğunu fark etti. Birden korkunç bir çığlık attı. Ani bir çarpışma, genç kadını oturmakta olduğu koltuktan fırlatmıştı.

Bölüm İki

Kadın nefret dolu bir sesle, "Evet, tabii ki sağ kalacaktı," diye haykırdı. "Kazada tam beş kişi öldü. Ama Jessica Devlin hâlâ yaşıyor! Tek istediği de hayatımızı mahvetmek! Ölseydi hepimiz için daha iyi olurdu!"

James Bentley sakin bir sesle, "Ama yaşıyor," dedi. "Duyduğuma göre birkaç kesik ve yaradan başka hiçbir şeyi yokmuş."

Laura Bentley dudaklarını nefretle büzmüştü. "Hiçbir şey umurunda değil senin! Adam'ın piçinin beni evimden atacak olmasına aldırış bile etmiyorsun!"

James Bentley sıkıntıyla içini çekti. "Bunu yapamayacağını sen de çok iyi biliyorsun Laura. Vasiyetnameye göre..."

"Biliyorum, biliyorum. Adam'ın vasiyetnamesinde neler yazdığını çok iyi biliyorum. Bu evde istediğim kadar kalabilirim. Jessica Devlin'le aynı evde yaşamayı kabul edecek kadar alçalabilirsem tabii!"

"Seninle birlikte bu evde oturmak isteyeceğini pek sanmıyorum Laura."

"Ne olursa olsun! O küçük cadı yüzünden beş parasız kaldım ben!"

"Lütfen durumu abartma Laura. Parasız kaldığın doğru değil. Babandan kalan miras var."

"O paranın ne kadar yeteceğini sanıyorsun?" Laura odanın öbür tarafında oturmakta olan kıza bir göz attıktan sonra yavaşça uzanıp James'in elini tuttu. "Seni... yalnız görmeliyim James."

Genç adam yavaşça başını salladı. Kızının önünde, kuşku yaratacak davranışlarda bulunmayı hiç istemezdi. "Olmaz Laura. Bak, sana bir önerim var. Neden gidip şu kızı ziyaret etmiyorsun? Hastanede kendini çok yalnız hissediyordur herhalde."

Laura hiddetle, "Benimle alay mı ediyorsun?" diye haykırdı. "Eğer hastaneye gidip o cadıyı ziyaret edeceğimi sanıyorsan..."

"Artık gitmemiz gerekmiyor mu baba?" Leonie'nin sesi oldukça sinirliydi.

Laura genç adamın ellerine iyice yapışarak, "Bir şeyler yapmalısın James!" diye haykırdı. "O kızın her şeyi mahvetmesini önlemenin mutlaka bir yolu vardır. Onunla konuşamaz mısın James? Belki aklını başına toplamasını sağlayabilirsin."

"Tüm bu olayların babamla hiçbir ilgisi yok. Babam o fabrikaları istemiyor bile, onlarla hiçbir zaman ilgilenmedi. Adam Amca bu yüzden ona vasiyetinde bir şey bırakmadı."

Laura'nın dudakları nefretle kısıldı. "Senin fikrine hiç ihtiyacım yok Leonie. Ayrıca baban, bu ailenin erkeği olarak o kızın Bentley mallarını satmasına mutlaka engel olması gerektiğini biliyor."

"Bence hiç de..."

"Leonie, sen bu işe karışma lütfen. Rica etsem Mrs. Oakes'a çaya kalamayacağımızı haber verebilir misin acaba? Aklıma gelmişken, bu arada Michael'a da arabanın benzinini kontrol etmesini söyleyiver lütfen."

Leonie bir an duraksadıysa da, babasının yüzündeki ifadeyi görünce içini çekerek, "Peki," diye mırıldandı. Henüz babasının sözlerine karşı çıkamayacak kadar gençti.

Laura kızın arkasından kapanan kapıya bakarak, "Bu çocuk..." diye mırıldandı. Ancak James'in yüzünde beliren ifade, başka bir şey söylemesine engel olmuştu. Genç kadın James'e iyice yaklaşıp elini sıkıca tutarak, "Seni sevdiğimi biliyorsun," diye fısıldadı. "Sana ne kadar çok ihtiyacım olduğunu biliyorsun. Neden sen de beni sevdiğini itiraf etmiyorsun?"

James derin bir nefes alarak genç kadından uzaklaştı. "Seni sevdiğimi hiçbir zaman inkâr etmedim Laura.

Ama Adam ölene kadar, benim sevgim olmadan yaşamayı pekâlâ başarıyordun."
"Ama sevgilim, bu doğru değil..."
"Doğru. Ayrıca, Adam'a bu kadar hakaret edemeyeceğimi de bilmen gerekirdi."
"Ya onun bana ettiği hakaret?"
James içini çekerek genç kadına baktı. "Senden Adam'dan boşanmanı istemiştim Laura. Belki de... Neyse, bunları konuşmanın gereği yok. En azından artık özgürsün. İstediğin buydu, öyle değil mi?"
"Özgür ve meteliksiz..."
"Yeniden başlama Laura." Genç adam ceketini alıp kapıya doğru yürümeye başlamıştı. Bir an duraksayıp Laura'ya baktı. "O kızla konuştuktan sonra bana bir telefon et, olur mu?"
"Bekle..." Laura hızla yürüyüp genç adamın yanına gelmişti. "Lütfen Jamie, gidip şu kızı sen ziyaret eder misin? Benim için yapmasan bile, kuzenin için yap bunu."
"Adam için mi?"
"Evet. Adam ve onun işçileri için. Biliyorsun, onlardan bazıları büyükbaban zamanından beri Bentley Ailesi'nin emrinde çalışıyor. Hiçbir şey yapmadan oturup o kız yüzünden işlerini kaybetmelerine izin vermeyeceksin herhalde."
"Bu bir şantaj Laura."
"Hayır sevgilim, değil. Beni kırma lütfen. Adam için bu kadarcık bir sıkıntıya katlanırsın herhalde."

James kızının kendisini sinirli gözlerle süzmekte olduğunun farkındaydı. Durumu ona nasıl açıklayacağını düşünerek arabayı sürmeye devam etti.
"Söylesene baba, neden ona bu sözü verdin? Aslında işçilere zerre kadar önem vermediğini sen de çok iyi biliyorsun! Tek istediği biraz zaman kazanmak, böylece mirası elde etmek için dolaplar çevirebilmek. Ce-

nazeden sonra avukatı bir kenara çekip Adam'ın mirasını elde etmesinin bir yolu olup olmadığını sorduğunu duydum."

"Yeter artık Leonie. Tavsiyene ihtiyacım olursa söylerim."

"Ama baba..."

"Yeter dedim Leonie!"

"Ama bu haksızlık! Neden beni dinlemek istemiyorsun?"

James derin bir nefes aldı. "Bak Leonie, ne olup bittiğini anlamayacak kadan gençsin sen. Üstelik de önyargılısın."

"Önyargılı mı? Kuzin Laura'yı sevmediğim için mi?"

"Leonie, lütfen. Sana bu konuyu anlayamayacağını söylemiştim."

"Hiç de değil. Kuzin Laura'nın sana nasıl baktığının çok iyi farkındayım baba. Tek anlayamadığım şey, senin onda ne bulduğun."

"Leonie!"

Babasının sesinden, iyice öfkelendiğini anlayan Leonie içini çekip konuşmayı kesti. Henüz on dört yaşındaydı ve babasından korkmamayı hâlâ öğrenememişti.

James hırsla arabayı kullanmaya devam ediyor, bir yandan da kızıyla arasındaki ilişkinin bozulmasını nasıl önleyebileceğini düşünüyordu. Eğer Leonie, Laura'yı sevebilseydi her şey ne kadar da kolay olacaktı. Ama genç adam Laura'nın da kızı pek sevmediğini itiraf etmek zorunda olduğunu biliyordu.

James içini çekerek kızına bir göz attı. Leonie, yaşına göre uzun boyu, gelişmemiş vücudu ve yüzündeki ergenlik sivilceleriyle, pek de çekici bir kız sayılmazdı. Hiç kuşkusuz kendi sıradanlığını, Laura'nın büyüleyici güzelliğiyle karşılaştırıyor ve bu yüzden de genç kadına duyduğu nefreti iyice artıyor olmalıydı. Belki Irene sağ olsaydı her şey daha başka olabilirdi. Ancak genç adamın karısı, Leonie'yi doğururken ölmüştü.

Genç adam birdenbire sevgiyle gülümseyerek kızının yanağını okşadı. "Pekâlâ, artık bu konuyu tümüyle kapatalım, olur mu? Söylesene, Minstrel'in yeni tayının adını ne koyacaksın?"

Leonie kısa bir sessizlikten sonra, "Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Bu konuyu henüz hiç düşünmedim."

"Öyleyse artık düşünmeye başla. Bildiğim kadarıyla doğuma yalnızca birkaç gün kaldı. Ted bu tayın ileride tüm yarışları kazanacağını iddia ediyor."

"Ted, Troubador'un tüm yavruları için aynı şeyi söyler zaten."

"Ama şimdiye kadar söylediklerinin yanlış çıktığı hiç olmadı."

"Biliyorum. Baksana baba, sence Edinburgh'dan getireceğin bu yeni kısrak da iyi yavru verecek mi?"

"Umarım." James bir yandan da, hastaneye gitmesi halinde, Edinburgh'a yapacağı yolculuğu ertelemek zorunda kalacağını düşünüyordu.

"Ben de seninle birlikte gelebilir miyim baba?" Genç kız James'in yüzünde beliren ifadeyi fark ederek gülümsedi. "Edinburgh'a yani. Sen ne sanmıştın, hastaneye gelmek istediğimi mi?"

"Bu konuyu kapattığımızı sanıyordum kızım."

"Peki baba, peki. Söylesene, gerçekten gidip bu kızı görecek misin?"

James içini çekti. "Sanırım. Ne de olsa birisinin gidip onunla ilgilenmesi gerekiyor."

"Neden?"

"Neden olmasın ki?"

"Şey, biliyorsun.. O kız pek iyi birisi değilmiş."

"Bunu da nereden çıkartıyorsun Leonie? Hem ne de olsa o bizim ailemizden birisi. Bunu hiç düşünmemiş miydin yoksa?"

"Gerçekten bizim ailemizden olduğuna inanıyor musun?"

"Bu konuda hiçbir kuşku yok Leonie. Adam gere-

ken tüm ayrıntıları yazmış."

"Peki öyleyse neden kızını daha önceden hiç aramamış?"

"Kim bilir? Belki de Laura'yı üzmek istememiştir."

"Hımm. Bence Adam Amca meşru bir varise sahip olacağını umduğu için o kızı hiç aramamıştır."

"Evet, haklı olabilirsin Leonie."

"Eğer o kız Laura'nın anlattıklarının yarısı kadar bile kötüyse, onunla tanışmayı pek isteyemeyeceğim baba. Düşünsene, Bentley fabrikalarını satmak istiyormuş! Tam Laura gibi birisi herhalde!"

James kızgın bir tavırla kızına baktı. "Laura'yı kötülemekten hiç vazgeçmeyeceksin değil mi?"

"Baba, ben sadece..."

Genç adam bıkkın bir sesle kızının sözünü kesti. "Son kez söylüyorum Leonie: Bu konu kapanmıştır!"

James ertesi gün öğleden sonra hastaneye gitti. Sabahtan da Adam'ın avukatına uğramış ve kızı ziyarete gitmesinin herhangi bir soruna yol açmayacağını öğrenmişti.

Avukat üzüntülü bir sesle, "Zavallı kızcağızın durumu oldukça kötü," diye mırıldanmıştı. "O korkunç kazayı yaşamak yetmiyormuşçasına, bir de hafızasını yitirmiş."

"Hafızasını mı yitirmiş?"

"Evet. Laura anlatmamış mıydı yoksa? Kaza sırasında başını bir yere çarpmış galiba. Biliyorsun, oldukça büyük bir kazaydı. Hatta tuvalette ölen kız tanınmayacak şekilde yanmış. Galiba sigara içiyormuş."

"Evet, gerçekten korkunç bir kazaymış. Söyler misin, sence beni görmesinin bir yararı olur mu?"

"Bunu doktoruna sorman gerekiyor James. Ayrıca ona kim olduğunu söylemene de gerek yok, kız bunu zaten biliyor."

"Biliyor mu?"

"Evet, ona adını söylediler. Biliyor musun, zavallı

kızın tek hatırladığı şey bir kürke sarılmış olduğu. Gerçekten de, kazadan sonra onu kürke sarılmış olarak bulmuşlar."

"Oldukça ilginç bir kız herhalde."

"Olabilir. Ben onu henüz görmedim. Doktoru, hafızası yerine gelene kadar buraya neden geldiğinin kıza söylenmesini istemiyor. Bu tür resmi şeylere dayanamayacak kadar zayıf henüz."

James bu konuşmadan sonra, kızı ziyaret etme isteğini iyice yitirmişti. Hafızasını yitirmiş, zavallı bir hastayı ziyaret etmek, Laura'nın sözünü ettiği o bencil ve para düşkünü kızı görmekten çok daha zor geliyordu genç adama.

James arabasını güçlükle park edip hastane binasına girdi. Resepsiyondaki kız, Jessica'nın kaldığı odayı gösterdi. Burası tek kişilik, özel bir odaydı. Bu durum genç adamın işine gelmişti aslında, böylece kızla konuşmalarını kimse duymayacaktı.

James odaya girip örtülerin altında yatmakta olan solgun yüzlü kızı gördüğünde, içine güçlü bir acıma hissinin dolmasını engelleyemedi. Genç adam kızın, karşısındaki bu korkak ve yorgun bakışlı zavallıya göre daha yaşlı olmasını beklemişti. Bu kız ise en çok yirmi iki yaşındaydı. Üstelik de Laura'nın tanımının tam tersine, saçları cırtlak sarı değil, açık kumraldı. Kız her yönüyle Laura'nın tariflerine hiç benzemiyordu zaten.

James'i odaya getirmiş olan hemşire yatağa yaklaşıp yavaşça çarşafları düzeltti. "Bak Jessica, sana bir ziyaretçi getirdim. Babanın kuzeni, James Bentley. Belki onu hatırlamayı başarırsın."

"Ben... hayır..."

Genç adam bir an durumu hemşireye açıklamaya niyetlendiyse de, bu fikirden hemen vazgeçti. Ailenin özel olaylarını herkesin öğrenmesine hiç gerek yoktu. Yavaşça yatağa doğru ilerleyerek, "Merhaba Jessica," diye mırıldandı. "Nasılsın?"

Bölüm Üç

Jessica korkunç bir panik duygusunun kalbini sıktığını hissetti. Akrabası olduğu söylenen bu yabancı, genç kadının garip duygulara kapılmasına neden olmuştu. Bu adamın gerçekten akrabası olduğunu nereden bilebilirdi? Onu hiç hatırlamıyordu ki.

Hemşire, Jessica'nın gözlerinde beliren korku dolu bakışı fark etmişti. "Ben ikinizi biraz yalnız bırakayım. Bana ihtiyacın olursa yanındaki düğmeye basabilirsin Jessica. Hemen gelirim."

James, hemşirenin arkasından kapanan kapıya bakarak, "Benden korkma Jessica," diye mırıldandı. "Sana kötülük etmeye niyetim yok."

Genç kadın güvensiz bir tavırla gülümsedi. "Her şey... Her şey o kadar garip ki. Şey, oturmaz mısınız lütfen?"

Genç adam yatağın yanına bir sandalye çekip oturdu. Jessica merakla onu inceliyordu, ancak ne yazık ki bu güçlü vücut, yakışıklı yüz ve siyah saçlar ona hiçbir şey hatırlatmamaktaydı. Üstelik babasının kuzeni olabilmek için de çok gençti. Soyadı da Jessica'nınkinden farklı olduğuna göre, genç adam herhalde Jessica'nın halasının kocasıydı.

Doktor genç kadına annesinin uzun zaman önce ölmüş olduğunu, babasını da yakın bir zamanda kaybettiğini, tren kazası olduğunda da babasının akrabalarını görmek üzere kuzeye gitmekte olduğunu söylemişti. Genç kadın, o korkunç kazayı unutmuş olduğu için şükrediyordu aslında. Ancak geçmişinin geri kalan kısmını da kazayla birlikte unutmuş olması son derece korkutucuydu.

"Hemşire hızla iyileşmekte olduğunu söyledi Jessica."

"Öyle. Artık kendimi çok daha iyi hissediyorum. Hatta Doktor Patel bir hafta içinde hastaneden taburcu edilebileceğimi söyledi." Jessica kendini zorlayarak gülümsemişti. "Çok garip ama, doktorların ve hastanelerin ne olduğunu biliyorum. Hatta tren, uçak gibi şeyleri de hatırlıyorum. Tek hatırlayamadığım şey kendi geçmişim." Genç kadının sesi acıyla titremeye başlamıştı.

James Bentley güven verici bir sesle, "Merak etme, kısa sürede her şeyi hatırlamaya başlarsın," dedi. "Öyle korkunç bir kazadan sonra geçici olarak hafızanı kaybetmen çok doğal bir şey."

"Ama insanın her şeyi unutması çok garip. Yalnızca kazayı unutmuş olsaydım bu doğal olabilirdi. Ama ben kendimle ilgili hiçbir şeyi hatırlayamıyorum."

Jessica gözlerinden akan yaşları kontrol edemiyordu artık. Başını öbür tarafa çevirerek gözyaşlarını genç adamdan saklamaya çalıştı. Kendini bu kadar bırakması çok saçmaydı aslında, ne de olsa tümüyle yapayalnız değildi. İşte, James Bentley kendisini ziyarete gelmişti, doktorun söylediklerinden çıkardığına göre başka akrabaları da vardı.

Ancak James'in ona hiçbir yakınlık belirtisi göstermemesi de oldukça garipti. Jessica'nın ağladığını görmemezliğe gelmişti genç adam.

"Sizi hatırlamam gerekmiyor mu Mr. Bentley?"

"Şey, durum biraz karışık aslında." Genç adamın yüzünde endişeli bir ifade belirmişti, "Doğrusu Laura'nın bu işin içinden nasıl çıkacağını çok merak ediyorum."

"Laura mı? O da kuzenlerimden birisi mi yoksa? Mr. Bentley, lütfen bana ailem hakkında biraz bilgi verir misiniz? Ben hiçbir şey hatırlayamıyorum."

James bir an duraksadıktan sonra, "Doktor Patel sana tam olarak ne anlattı Jessica?"

"Şey, Doktor bana annemle babamın ölmüş oldu-

ğunu söyledi. Babam galiba çok kısa bir süre önce ölmüş. Siz... Siz sanırım büyükbabamın kızkardeşinin oğlusunuz."

James'in yüzünde kuşku dolu bir ifade belirmişti. "Bunu da nereden çıkardın?"

"Şey, soyadınız benimkiyle aynı değil de. Doktor bana soyadımın Devlin olduğunu söylemişti."

Genç adamın yüzünden rahatladığı anlaşılabiliyordu. "Öyle mi?" Ancak James'in başka bir şey söylemeye niyeti olmadığı anlaşılabiliyordu.

Bu sırada Doktor Patel içeri girmişti. Gülümseyerek, "Siz Mr. Bentley'siniz, öyle değil mi?" diye sordu. "Sanırım Miss Devlin'in babasının kuzeniymişsiniz. Sizi gördüğüme çok sevindim. Sanırım hastamız hastaneden ayrıldıktan sonra sizinle birlikte kalacak. Bu durumda sizinle, Miss Devlin'in bakımıyla ilgili bazı konuları konuşmamız gerekecek."

"Ama ben..." Jessica'nın yüzünde beliren korkulu ifadeyi gören genç adam sözlerini yarıda kesmişti.

Doktor Patel bir süre James'e, genç kadının bakımıyla ilgili konularda bilgi verdi. Söylediğine göre genç kadına özel ilgi gösterilmesi, hafızasını yeniden kazanana kadar asla zorlanmaması gerekiyordu.

James bir süre sonra Doktor Patel'la birlikte genç kadının yanından ayrıldı. Jessica aslında ona bazı sorular sormak istemişti, ancak doktorun varlığı bu isteğini gerçekleştirmesini önlemişti. Şu anda genç kadını endişelendiren, James'in çıkarken kendisine yine soğuk davranmış olması ve bir daha ziyaretine gelip gelmeyeceğini söylememesiydi.

İki gün sonra genç kadın, yatağından çıkabilecek kadar iyileşmişti. Zamanının büyük bir bölümünü pencerenin yanında oturup dışarıyı seyretmekle geçiriyordu. Bu arada, kendisine ait olduğu söylenen valizlerin içindeki giysileri de incelemişti. Bu giysiler genç kadına nedense çok garip ve yabancı gelmekteydi. Tanıdık

gelen tek şey kürk mantoydu.

İçeri girip bir ziyaretçisinin olduğunu bildiren hemşire, genç kadının daldığı düşüncelerden uyanmasına neden olmuştu.

Jessica gelenin yine James olduğunu sanmış ve bu düşünce nedense, kendini birdenbire mutlu hissetmesine neden olmuştu. Ancak ziyaretçi James değildi.

Jessica şaşkınlıkla, karşısındaki son derece şık giyimli ve çekici kadına baktı. Bu yeni ziyaretçinin varlığı onu oldukça huzurşuz etmişti nedense.

Bir an duraksadıktan sonra yavaşça ayağa kalktı. "Şey, özür dilerim, ama korkarım sizi tanıyamadım."

Kadın yüzünde garip bir ifadeyle Jessica'ya bakıyordu. "Ben Laura Bentley'im. Jamie benden söz etmiştir herhalde."

"Jamie mi? Ah, demek siz James Bentley'nin akrabasısınız."

Laura alaylı bir gülümsemeyle, "Demek ki size benden-bahsetmemiş," dedi. "Tahmin etmeliydim. Şekerim, ben babanın karısıyım. Daha doğrusu karısıydım, o ölmeden önce. James'le tek akrabalığımız benim Adam Bentley'nin karısı olmamdır."

Jessica şaşkınlıkla Laura'a bakakalmıştı. Bu kadın nasıl babasının karısı olabilirdi? Genç kadına, annesinin ölmüş olduğunu söylemişlerdi. Demek ki... Demek ki bu kadın, babasının ikinci karısıydı.

"Ah, anlıyorum. Demek ki siz benim üvey annemsiniz."

Laura Bentley küçümseme dolu bir sesle, "Ben senin üvey annen filan değilim," dedi. "Bak, istersen şuraya otur. Şimdi söyleyeceklerim seni oldukça şaşırtabilir."

Jessica endişeli bir tavırla sandalyeye oturdu. Laura Bentley'nin söylediklerinin ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyordu. Bu kadın onun üvey annesi değilse... Demek ki annesiyle babası evli değildiler!

Laura, genç kadının yüzünde beliren ifadeden her şeyi anladığını fark etmişti. Alayla gülümseyerek, "Senin de anladığın gibi, sen gayrimeşru bir çocuksun Jessica. Adam'ın mirasında da hiçbir hakkın yok!" dedi.

Jessica başının döndüğünü, kalbine korkunç bir sancının saplandığını hissediyordu. Bu kadının suçlamalarına karşı çıkmak bir yana, söylediklerinin doğru olup olmadığını bilmesine bile imkân yoktu.

"Evet Jessica, hiçbir şey söylemeyecek misin?"

Jessica birdenbire odanın karardığını hissetti. Genç kadın bir anda yere yığılıvermişti.

Kendine geldiğinde Doktor Patel'ın başucunda durmuş, endişeli gözlerle kendisine baktığını gördü.

"Nihayet kendinize geldiniz Miss Devlin. Kendinizi bu kadar çok yormamalıydınız. Lütfen, bir daha kendinizi güçsüz hissettiğinizde hemen yatağınıza dönün."

Jessica yavaş yavaş olanları hatırlamaya başlıyordu. Endişeyle çevresine bakındı; Laura gitmişti. Odada yalnızca Doktor Patel ve gözleri korku dolu bir hemşire vardı.

Doktorun Laura'dan hiç bahsetmemesi genç kadını oldukça şaşırtmıştı. Ancak hemşirenin yüzündeki yalvarma dolu ifadeyi fark ettiğinde bunun nedenini anlayabildi: Hemşire doktora, Laura'nın ziyaretinden söz etmemişti.

Doktorun çıkmasından sonra genç hemşire, "Çok teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Doktora sormadan o kadını içeri sokmamalıydım aslında, ama böyle bir şey olacağını bilemezdim."

Jessica kendini zorlayarak gülümsedi. "Önemli değil. Önünde sonunda onunla karşılaşacaktım zaten."

İki gün sonra hemşire, Jessica'ya yeni bir ziyaretçisinin olduğunu söyledi. Genç kadının yüzü birdenbire sapsarı kesilmişti. Korku dolu bir sesle, "Kim?" diye mırıldandı.

"O sevimli Mr. Bentley."

Jessica genç adamı görmek istediğinden pek emin değildi. Laura'nın ziyaretinden sonra, ailesinin kendisinden pek hoşlanmadığını anlamıştı. James, Laura'nın kendisini ziyaret ettiğini biliyor olmalıydı. Genç adam hiç kuşkusuz, Jessica'nın babasının gayrimeşru kızı olduğunu da biliyordu. Onun bu konudaki düşünceleri de Laura'dan pek farklı değildi herhalde. Peki ama öyleyse neden onu ziyarete gelmişti?

Jessica korkuyla çevresine bakındı. Dünyada kendisi için tanıdık olan tek yerin bu soğuk hastane odası olması ne kadar acıydı. Laura Bentley'nin ziyaretinden beri, hastaneden ayrıldıktan sonra nereye gideceğini acı acı düşünmeye başlamıştı. Doğumu hakkındaki gerçeği öğrenmeden önce, hastaneden ayrıldığında babasının evine gideceğini sanmıştı. Ancak gayrimeşru bir çocuk olduğunu öğrenmesi ve ailesinin kendisini istemediğini anlaması her şeyi değiştirmişti. Genç kadın dünyada yapayalnız olduğunu biliyordu artık. James Bentley de herhalde, ailenin kendisini istemediğini Jessica'ya son kez söylemek üzere hastaneye gelmiş olmalıydı.

Bu arada James odaya girip yüzünde her zamanki gibi duygusuz bir ifadeyle genç kadına bakmıştı. "Merhaba."

"Merhaba." Jessica sesinin son derece soğuk çıktığının farkındaydı, ancak tüm olanlardan sonra başka şekilde davranmasına da imkân yoktu.

Hemşire ikisi arasındaki soğukluğu fark etmişti. Bir an ne yapacağını bilemeden yerinde kaldı. Ancak James'le yalnız konuşmalarının daha uygun olacağını düşünen Jessica, bir baş işaretiyle hemşireye dışarı çıkabileceğini belirtti.

Hemşire kuşku dolu gözlerle James'e baktıktan sonra, "Ben ikinizi yalnız bırakayım," diye mırıldandı.

Hemşire dışarı çıkarken kapıyı arkasından kapatmamıştı. Ancak James Bentley sabırsızlık dolu bir ifadeyle

kapıya doğru yürüdü ve kararlı bir ifadeyle kapıyı kapattı. "Sanırım tümüyle baş başa kalmamız daha uygun olacak Jessica."

Genç kadın ne yapacağını bilemeden omuzlarını silkti. Bir yandan da endişeli gözlerle James'i incelemekteydi. Genç adam Laura'nın tam tersine, oldukça sade giyiniyordu, ancak ondan çok daha tehlikeli bir insan olduğu da açıkça belliydi.

"Nasılsın Jessica?"

"İyiyim." Genç kadın bir an duraksadıktan sonra, soğuk bir sesle, "Buraya neden geldin?" diye sordu. "Benden ne istiyorsun?"

James'in gözlerinde garip bir ifade belirmişti. "Evet, kendini daha iyi hissettiğin belli oluyor. Bir şeyler hatırlamayı başardın mı yoksa?"

"Hayır. Mrs. Bentley sana olanları anlatmadı mı yoksa?"

"Laura'nın buraya gelişinin benimle hiçbir ilgisi yok. Zaten seni ziyarete geldiğini de sonradan öğrendim. Laura'nın seni üzmesine çok üzüldüm. O hep böyledir, biraz düşünmeden hareket eder."

Jessica titrek bir sesle, "Bu kadar basit mi?" diye sordu.

James içini çekti. "Bak, Laura aslında kötü bir insan değildir. Sadece... Sadece olanlar onun için tam anlamıyla bir şoktu."

Genç kadın şaşkınlık dolu gözlerle James'e bakakalmıştı. "Yoksa... Yoksa Laura Bentley'nin benim için üzüldüğüne inanmamı mı bekliyorsun?"

Şaşırma sırası bu kez James'teydi. "Korkarım ne demek istediğini pek anlayamadım."

"Kazadan söz ediyorum. Şok derken kazayı kastetmemiş miydin?"

James'in dudakları garip bir şekilde kısılmıştı. "Hayır, ben sadece... Şey, kuzenim ölene kadar senin varlığından hiçbirimizin haberi yoktu da."

Bölüm Dört

"Ne yaptın, ne yaptın?" Laura Bentley dehşet dolu gözlerle James'e bakmaktaydı.

Genç adam omuzlarını silkti. "Ne dediğimi çok iyi duydun Laura: Jessica'yı iyileşinceye kadar kalması için Aspen'e davet ettim. Senin yaptığın o saçmalıktan sonra durumu telafi etmenin tek yolu buydu."

"Aman Tanrım, kulaklarıma inanamıyorum! James, o kızın beni mahvetmeye niyetli olduğunu unuttun mu yoksa? Adam'ın vasiyetnamesini iptal ettirmenin bir yolunu bulmak konusunda anlaştığımızı sanıyordum ben."

"Ben seninle böyle bir anlaşma yapmadım Laura. Ayrıca, hastaneye gittiğin için de sana çok kızgınım. Sorun çıkarmaya neden bu kadar çok meraklı olduğunu doğrusu hiç anlayamıyorum."

"Ne sorunundan söz ediyorsun sen James? Benim tek yaptığım kıza gerçekleri açıklamaktı."

"Aman Tanrım, zavallı kızın korkunç bir kaza geçirdiğini unuttun mu yoksa? Nasıl bu kadar duygusuz davranabiliyorsun Laura? Adam'ın bir kadını hamile bırakmış olması o kızın suçu değil ki."

"İyi ama bu benim suçum da değil."

"Biliyorum, biliyorum. Ama Adam'ın ölümünden sonra senin de karalar bağladığın söylenemez pek. Jessica Devlin'in varlığını öğreninceye kadar hayatından pek memnun görünüyordun."

"James, bunun doğru olmadığını sen de biliyorsun."

"Söylediklerimin hepsi doğru Laura. Gerçeklerle yüzleşmenin zamanı geldi artık. Hem bu kızı kendine düşman etmenin sana ne yararı olacağını sanıyorsun anlayamıyorum."

"Onunla arkadaş olmamı beklemiyorsun herhalde."

"Neden olmasın?"

"Neden olmasın ha?" Laura şaşkınlıkla genç adama bakakalmıştı. "James, kızın avukatlarının bana gönderdiği o mektubu okudun. Jessica'nın buraya gelişinin tek nedeni her şeyi satmak. Büyükbabasının ve babasının yarattığı değerlere zerre kadar saygısı yok! Tek istediği bir an önce paraların üstüne konmak!"

"Biliyorum Laura."

"Öyleyse neden benden o cadıya iyi davranmamı istiyorsun? Beni sokağa atmayı planlayan bir insana nasıl iyi davranabilirim James?"

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun Laura. Kızın seni sokağa atacağı yok."

"Kelime oyunu yapma lütfen, ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Söylemek istediğim kızın beni meteliksiz bırakacak olması."

James sıkıntıyla içini çekti. "Bunları daha önce de konuşmuştuk Laura. Senin meteliksiz kaldığın filan yok. Lütfen beni biraz dinler misin?"

"Neden seni dinleyecekmişim? O kızın yanına geçtiğin gün gibi belli."

"Benim Jessica'nın yanına geçtiğim filan yok."

"Öyleyse neden onu buraya davet ettin? Bana bir kez olsun burada kalmamı teklif etmemiştin."

"Seni neden davet edemediğimi çok iyi biliyorsun Laura. Hem şu anda bunları tartışmanın hiçbir anlamı yok. Artık aklını başına toplayıp beynini kullanmaya başlasan iyi olacak."

"James!"

"Söylediğimin doğru olduğunu biliyorsun Laura. Hiç düşünmeden hareket ettiğin bir gerçek. Kızın hafızasını kaybetmiş olmasının bizim işimize yarayabileceği hiç mi aklına gelmedi?"

"İşimize mi yarayacak? Ama nasıl?"

"Bak, Jessica şu anda hiçbir şey hatırlamıyor. Ne Adam'ın vasiyetnamesinden, ne de her şeyi satmaya ka-

rar vermiş olmasından şu anda hiç haberi yok. Bilmem ne demek istediğimi anlayabiliyor musun?''

''Anlıyorum, ama nasıl...?''

''Dinle Laura, kızın hastalığı bize biraz olsun zaman kazandıracak.''

''Zaman mı kazandıracak? Yani kızın fikrini değiştirmek için mi?''

''Olabilir. Bak, şu anda Jessica için en önemli şey gayrimeşru bir çocuk olması. Bunu ona söylemen son derece tedbirsiz bir davranıştı aslında, ama belki işimize de yarayabilir.''

''Nasıl?''

''Bak, şu anda buraya, her şeyi satmak için gelmiş olduğunu hatırlamıyor. Her şeyi hatırlayana kadar biz onu, fabrikaları satmamasının çıkarına daha uygun olduğuna ikna edebiliriz.''

Laura heyecanla, ''James!'' diye haykırdı. ''Bu benim hiç aklıma gelmemişti.''

''Biliyorum Laura. Senin düşünmek gibi bir alışkanlığın yok zaten.''

''Sana da bu yüzden ihtiyacım var ya sevgilim. Benim yerime düşünmen için. Hay Allah, ben de o kız için üzüldüğünü sanmıştım.''

''Onun için üzülüyorum Laura. Aslında senin de o zavallı için üzülmen gerekirdi. İnsanın kendisi hakkındaki her şeyi unutmasının ne kadar korkunç olduğunu anlayamıyor musun?''

''Tabii ki anlıyorum sevgilim. Ama benim ne durumda olduğumu da düşünmelisin. Ben de yeterince kötü bir durumdayım James.''

''Biliyorum Laura, sana da bu yüzden kızamıyorum zaten. Şimdi, sanırım artık her şey yoluna girdi.''

Laura yapmacık bir tavırla suratını astı. ''Doğrusu durumdan pek hoşnut olduğum söylenemez James. Belki de Jessica'yı ben davet etsem daha uygun olurdu. Benimle birlikte Bickersley'de kalabilirdi.''

"Hastanede yaptıklarından sonra, senin davetini kabul edeceğini mi sanıyorsun yoksa?"

"Neden olmasın? Belki de onu, isteyerek kötü davranmadığıma ikna edebilirim."

Genç adam başını sallayarak, "Pek sanmıyorum Laura," dedi. "Şu anda güçsüz olabilir belki, ama Jessica aptal değil. Bence benimle birlikte kalması daha doğru olur." James aslında zavallı kızı Laura'nın ellerine bırakmak istemiyordu. Jessica zaten çok güç günler yaşamaktaydı, bir de Laura'nın oyunlarına katlanması imkânsızdı. Üstelik ne de olsa bu kız kuzeninin kızıydı.

Laura'nın aklına başka bir şey gelmişti. Alaylı bir tavırla gülümseyerek, "Peki bu duruma bizim küçük Leonie'miz ne diyor?" diye sordu. "Ona Jessica'yı davet ettiğini söylemişsindir herhalde?"

James'in kızıyla ilgili bir tartışmaya girmeye hiç niyeti yoktu. "Evet, söyledim. Artık iznini rica etmek zorundayım Laura. Yapacak çok işim var."

Genç adam ancak akşama doğru yaptığı davetin yol açabileceği karışıklıkları düşünmeye vakit bulabildi. Sabah durumu Leonie'ye açıkladığında kızıyla bu konuyu tartışacak fırsatları olmamıştı. Ancak Leonie'nin akşam yemeğindeki tavırları, Jessica'nın onlarla birlikte kalacağı fikrinden pek hoşlanmadığını açıkça belli ediyordu.

James derin bir nefes alarak, "Kuzinimizin bizimle birlikte kalacak olmasına ne diyorsun Leonie?" diye sordu. "Ona seninkinin yanındaki odayı vermeyi düşünüyordum. Senin için bir sakıncası yoksa tabii."

"Bana bunu sormana hiç gerek yok baba. Nasıl olsa ben ne dersem diyeyim sen yine de kendi istediğini yapacaksın. Her zamanki gibi..."

"Bu doğru değil Leonie!"

"Doğru. Laura hakkında neler hissettiğimi bilmene rağmen onu buraya getirmeye devam ediyorsun."

James sabrını iyice yitirmeye başlamıştı. "Biz şu anda

Laura'dan değil Jessica'dan söz ediyoruz Leonie. Tek istediğim de Jessica için ne düşündüğünü öğrenmek. Kızın başına zaten korkunç şeyler geldi. Ona kötü davranacaksan zavallıyı buraya getirmenin hiçbir anlamı yok."

Leonie omuzlarını silkerek, "Tüm bunların benimle hiçbir ilgisi yok," diye mırıldandı.

"Yanılıyorsun Leonie. Jessica senin kuzinin."

"Buna nasıl emin olabiliyorsun baba?"

"Nasıl mı? Daha önce de söylediğim gibi, Adam olayla ilgili tüm detayları yazıp bırakmış."

"Bence Adam Amca Laura'yı kızdırmak için böyle bir yalan uydurmuş olabilir baba. Herkes Adam'ın çocuk sahibi olamayacağını biliyor."

James buz gibi gözlerle kızına bakmaya başlamıştı. "Herkes mi? Kimden bahsediyorsun sen?"

Leonie'nin yüzü birdenbire kıpkırmızı kesilmişti. "Şey, bu sadece bir dedikodu tabii."

"Peki bu dedikoduyu yapan kim?"

"Bunu sana söyleyemem baba."

"Yoksa Mr. Hayes mi?" Kızının yüzündeki ifadeyi gören James, tahmininin doğru olduğunu anlamıştı. "Sanırım onunla bazı şeyleri konuşmam gerekiyor. Yoksa aynı şeyleri Jessica'nın yanında da söyleyebilir."

"Biliyorsun baba, Mrs. Hayes'in arası Mrs. Oakes'la çok iyi. Herhalde bunu ondan duymuştur."

"Laura'nın kâhyasının söyledikleri ya da düşündükleri benim için hiç önemli değil Leonie. Ama benim evimde çalışan insanlar kendilerini hiç ilgilendirmeyen konularda kızıma dedikodu yaparlarsa.."

"Bana dedikodu yapmadı zaten baba."

"Ne demek istiyorsun."

"Şey ben... Ben onu Ted Paisley'le konuşurken duydum." Babasının yüzünde kızgın bir ifadenin belirdiğini gören Leonie korkuyla yerinde büzülmüştü. "Bu konuda konuşmaları çok doğal baba. Ne de olsa yıl-

lardır seni ve Adam Amca'yı tanıyorlar. Ayrıca Jessica da pek çok dedikoduya yol açacak."

James iştahsız bir tavırla önündeki yemeklere bakıyordu. Kızının söyledikleri, daha önce aklına bile gelmeyen bir şeyi düşünmeye başlamasına yol açmıştı. Acaba bu kız gerçekten Adam'ın kızı mıydı? Ya değilse? Ya, Leonie'nin söylediği gibi, Adam kısırsa?

Leonie birdenbire, "Jessica nasıl bir kız?" diye sordu.

"Şey, bilmem. İyi birisidir herhalde."

"Galiba yirmi bir yaşında ve sarışınmış." Leonie'nin yüzünde endişeli bir ifade belirmişti. "Yoksa Laura'ya mı benziyor?"

"Hayır, ona hiç benzemiyor." James, kızının yüzündeki ifadeden bu sözlerin onu biraz olsun rahatlattığını anlamıştı. Zavallı kız güzelliğiyle kendisini iyice komplekse kaptıracak bir kadının daha ortaya çıkmasını pek istemiyordu herhalde. "Jessica, Laura'dan daha uzun ve daha koyu tenli. Tabii senin ya da benim gibi esmer değil, açık kumral."

"Güzel mi peki?"

James bir an ne diyeceğini bilemeden duraksadı. Jessica'yı ilk gördüğünde onun güzel olmadığını düşünmüştü. Ancak onu ikinci görüşünde, kızda garip bir güzelliğin olduğunu, oldukça çekici sayılabileceğini fark etmişti.

Leonie babasının yüzündeki ifadeden sorusunun yanıtını anlamıştı. "Güzel, değil mi baba?"

"Yoo, öyle olağanüstü bir güzelliği yok. Bence oldukça sıradan bir kız. Onu seveceğine eminim Leonie."

"Neden? Ben de sıradan bir kız olduğum için mi?" Genç kızın sesi üzüntü doluydu.

James tabağını itip ayağa kalktı. "Böyle saçma bir soruya yanıt vermeye bile tenezzül edemeyeceğim Leonie. Artık biraz çalışmayı düşünüyorum. Sen de aynı şeyi yapsan iyi olacak. Sınavlarına iyi hazırlanmalısın."

"Ama baba, Ted'e atları beslemede yardım edeceğime söz vermiştim?"

"Onun bu işi sensiz de gayet iyi becereceğine eminim kızım."

"Lütfen baba, bütün akşamı ev ödevi yaparak geçirtme bana. Önümüzdeki sene okulu bırakıp atlarla ilgilenmene yardım etmek istediğimi biliyorsun. Tek istediğim at yetiştirmekken matematik ve coğrafya öğrenmemin anlamı ne?"

"Leonie, üniversiteye girmeni istediğimi biliyorsun. Atlarla uğraşmak bir kıza göre değildir."

"Lütfen geri kafalı olma baba."

James kızına bir şeyler söylemeye niyetlendiyse de Jessica'yı hatırlayarak sustu. Belki de kızıyla bir anlaşma yapabilirdi. "Bak, eğer Jessica'ya iyi davranırsan üç yıl sonra okulu bırakmana izin vermeyi düşünebilirim."

"Üç yıl mı? Ama baba!"

"Evet Leonie, üç yıl. En az!"

Genç kız babasından alabileceği en iyi teklifin bu olduğunu anlayarak içini çekti. "Pekâlâ, ona iyi davranmaya çalışacağım. Ama bana Laura'nın davrandığı gibi davranmaya kalkışırsa..."

"Jessica öyle bir şey yapmayacaktır. Artık ödevlerinin başına dönsen iyi olur Leonie. Unutma, yarın okula gitmek zorundasın."

James cuma sabahı Jessica'yı hastaneden aldı.

Genç adam hastaneye yalnız gitmişti. Leonie'nin okulu vardı, Laura'nın kendisiyle gelmesinin ise pek de iyi sonuç vermeyeceğini biliyordu. Jessica, Aspen'e yerleşip çevresine alışana kadar Laura'yı görmese iyi olurdu. Laura bu fikirden pek hoşlanmamıştı doğal olarak, ama yapabileceği bir şey olmadığının da farkındaydı.

Jessica, üzerinde kendisine en az bir beden büyük ge-

len bej ipekten bir elbiseyle genç adamı beklemekteydi. James'in, elbisesinin üzerinde dolaşan bakışlarını fark ederek hafifçe kızardı. "Şey, sanırım biraz kilo vermişim."

"Sana yeni giysiler almamız gerekecek sanırım."

Bu arada Doktor Patel gelip genç adamı bir kenara çekmiş ve Jessica'nın tedavisine nasıl devam edilmesi gerektiğini açıklamaya başlamıştı. Doktorun söylediğine göre genç kadının hiçbir şekilde sarsılmaması ya da üzülmemesi gerekiyordu. James doktora, tüm söylediklerini yerine getireceğine dair söz verdikten sonra sordu: "Sizce hafızası ne zaman yerine gelir doktor?"

"Hiç belli olmaz Mr. Bentley. Belki birkaç saat, belki birkaç ay sonra. Yapılacak tek şey ona çok iyi bakmak."

James içini çekti. "Pekâlâ Doktor Patel, her şey için çok teşekkürler."

Araba şehir dışına çıktıktan sonra Jessica gözle görülür şekilde rahatlamıştı. Mutlu bir şekilde gülümseyerek, "Burası ne kadar da güzel," diye mırıldandı. "Ben kapkara bir sanayi şehriyle karşılaşacağımı sanıyordum. Beklediğimin tam tersine, her taraf yemyeşil."

"Demek ki burası hakkındaki düşüncelerini hatırlıyorsun Jessica."

"Evet, bazı şeyleri hatırlıyorum. Örneğin buraya gelmeyi pek istemediğimi."

"Öyle mi?"

"Şey, pek emin değilim tabii, ama sanki istemiyordum gibi geliyor. Ama artık öyle düşünmüyorum tabii. Doğrusunu söylemek gerekirse bir çiftlikte yaşamak çok hoşuma gidecek. Tam hatırlayamıyorum tabii, ama sanırım daha önce hiç çiftlikte yaşamadım."

"Bana hatırladığın her şeyi anlatmanı istiyorum Jessica. Belki konuşursak olanları daha çabuk hatırlayabilirsin."

"Olabilir." Ancak genç kadının sesinden pek de ümitli olmadığı anlaşılabiliyordu. James biraz hızlı gittiğini düşünmeye başlamıştı. Jessica'yı bu kadar çok zorlamamalıydı belki de. Ancak genç kadını Aspen'e davet etmekle pek de akıllıca bir şey yapmadığını düşünmeye başlamıştı ve onun bir an önce hafızasını kazanıp kendi başının çaresine bakmaya başlayabilmesini istiyordu.

Ancak zavallıyı ilk günden zorlamaya başlamanın anlamı yoktu tabii. Konuyu değiştirmeye çalışarak, "Atları sever misin?" diye sordu. "Biliyorsun, ben at yetiştiriyorum."

Jessica gülümseyerek, "Yanılmıyorsam daha önce hiç at görmedim," diye mırıldandı. "Ama yine de, onlardan korkacağımı sanmıyorum. Senin çok atın var mı James?"

"Oldukça."

"Onlara bakmak zor olmuyor mu?"

"Şey, bu attan ata değişiyor tabii. Atlar da tıpkı insanlar gibi yumuşak başlı ya da kötü huylu olabiliyorlar."

"Anlıyorum. Peki, kötü huylu atlara nasıl bakıyorsunuz? Onları terbiye etmek için kamçı kullanmıyorsunuzdur herhalde?"

"Tabii ki hayır. Aslında atların kötü davranmalarının her zaman bir nedeni vardır."

"Ne gibi nedenler?"

James genç kadının varlığının kendisini nedense garip bir şekilde etkilediğini hissediyor ve bu durum onu oldukça rahatsız ediyordu. Bu yüzden sert sayılabilecek bir sesle, "Bunları Leonie'ye sor," dedi. "Onun benden daha çok zamanı var."

Jessica'nın gözlerine yeniden korku dolu bir ifade oturmuştu. "Özür dilerim, seni sıkmak istememiştim. Şey, daha ne kadar yolumuz kaldı."

James yaptığı kabalık yüzünden kendine küfretme-

je başlamıştı bile. Zavallı kızın içinde bulunduğu zor duruma rağmen ona bu kadar kötü davranması utanılacak bir şeydi.

Yumuşak bir sesle, "Yalnızca üç kilometre kaldı," dedi. "Bak, şu sağ taraftaki köy Bickersley. Biliyorsun, baban orada yaşardı. Belki kendini daha iyi hissettiğin bir gün gidip babanın evini gezebilirsin."

Jessica titrek bir sesle, "Mrs. Bentley orada mı yaşıyor?" diye sordu.

"Evet."

"Öyleyse oraya gitmeyeceğim. Mrs. Bentley benden hiç hoşlanmıyor çünkü. Onu anlayabiliyorum aslında, kocasının başka bir kadından çocuğu olduğunu öğrenmek onu mutlaka çok sarsmıştır. Ama yine de onu görmek istemiyorum."

"Belki ileride düşünceni değiştirirsin Jessica."

"Neden değiştireyim ki?"

"Şey, ne de olsa o senin babanın karısıydı."

"Biliyorum. Benim annemse babamın sadece metresiydi." Jessica üzüntüyle başını öne eğmişti. "Ama yine de Mrs. Bentley'nin bana böyle davranmaya hakkı yok. Düşünsenize, sizin karınız hiç tanımadığı birisine bu kadar kötü davranır mıydı? Olanların hiçbirisi benim suçum değil. Üstelik çok kısa bir süre öncesine kadar babamın varlığından bile haberim yoktu."

James genç kadının söylediklerinde haklı olduğunu biliyordu, ancak ilgisini çeken bir şey daha olmuştu. "Karımdan söz ettin," diye mırıldandı. "Sana onun Leonie'yi doğururken öldüğünü söylememiş miydim yoksa?"

"Hayır." Genç kadın şaşkınlık dolu gözlerle James'e bakıyordu. "Ben Leonie'nin karınız olduğunu sanıyordum."

"Hayır, Leonie benim kızım. Yoksa... Yoksa evli olmamam seni rahatsız edecek mi? Aspen'de kalman açısından yani."

"Yoo, tabii ki hayır. Ne de olsa siz babamın kuzenisiniz." Aslında genç kadın rahatsız olmayacağından pek emin değildi, ama artık yapabileceği bir şey de yoktu. "Birbirimizi yeni tanıyor olmamız akraba olduğumuz gerçeğini değiştirmez ki."

Bölüm Beş

Jessica'ya çiftliğin bahçeye bakan bölümünde bir oda verilmişti. Genç kadın daha önce nasıl bir yerde yaşadığını hatırlayamıyordu gerçi, ama asla bu kadar güzel bir odası olmadığına da emindi.

Mrs. Hayes kendisine odasını gösterir göstermez genç kadın hayranlık dolu bir çığlık atmıştı. "Burası çok güzel!"

"Evet, güzel bir oda." Kâhya kadın bir yandan da odayı son bir kez gözden geçirip her şeyin düzenli ve temiz olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. "Eşyalarınızı boşaltmamı ister misiniz acaba? Mr.Bentley fazla yorulmamanız gerektiğini söylemişti."

"Teşekkür ederim, ben hallederim." Jessica kadının kendisine pek de sıcak davranmadığının farkındaydı. Genç kadın James'in teklifini kabul etmekle hata ettiğini düşünmeye başlamıştı bile. Anlaşılan buraya ailesinin daveti üzerine gelmemişti. Peki ama öyleyse geliş nedeni ne olabilirdi? Yoksa Laura Bentley'nin sözünü ettiği o mirasla mı ilgiliydi gelişi? Ama ne mirası? Şimdiye kadar genç kadına mirastan söz eden hiç olmamıştı.

Mrs. Hayes kapıya doğru yürümeye başlayarak, "Öyleyse sizi yalnız bırakayım," dedi. "Yemekten önce biraz dinlenmek istersiniz herhalde. Mr. Bentley saat birde yemek yer. Siz de kendinizi hazır hissettiğinizde aşağıya inersiniz."

"Teşekkür ederim."

Kapı, kâhya kadının ardından kapanmıştı. Jessica bacaklarının kendini daha fazla taşıyamayacağını hissederek yatağın üzerine oturdu. Buraya neden gelmişti? Tek istediği şey geçmişini bir an önce hatırlayabilmekti.

Bir süre sonra kendini toparlamaya çalışarak ayağa kalktı ve bavulunu boşaltmaya başladı. Giysilerin tümü genç kadın için oldukça yabancıydı, bu giysileri daha önce gördüğünü hiç hatırlamıyordu. Üstelik bu giysilerin genç kadının zevkine pek uygun oldukları da söylenemezdi. Ama Jessica bunlarla idare etmek zorunda kalacaktı. Cüzdanında biraz para vardı gerçi, ama mali durumunu iyice öğrenene kadar elindeki parayı harcamamaya çalışması daha mantıklı olacaktı.

Jessica Doktor Patel'e, kazadan önce bir işi olup olmadığını sormuş, Doktor da ona Londra'dan ayrılmadan önce işini bıraktığını söylemişti. Genç kadın böyle bir şeyi niye yaptığını merak ediyordu, ama şu anda bunu öğrenmesine hiç imkân yoktu. Belki biraz daha iyileştiğinde Londra'ya gidip ne olup bittiğini öğrenebilirdi, ancak şu anda böyle bir yolculuk için çok güçsüzdü. Belki de bir arkadaşı onu aramaya gelir ve her şeyi hatırlamasını sağlardı.

Jessica pencereye doğru yürüyüp dışarıya baktı. Çiftliğin gerçekten de olağanüstü bir görünümü vardı. Yemyeşil tarlaları ve tertemiz havasıyla, Aspen tam genç kadının iyileşmesi için biçilmiş kaftandı. Jessica, böylesine güzel bir yerde yaşamanın başağrılarını dindireceğine ve hafızasını yeniden kazanmasına yardımcı olacağına emindi.

Doktor Patel'in kendisine verdiği haplardan bir tane aldı. Henüz hiç dinlenememişti ve bu yüzden de başı ağrımaya başlamıştı, ama öncelikle gidip yemek yemesi gerekiyordu.

Aşağıya indiğinde Mrs. Hayes'in kendisini beklemekte olduğunu gördü. Kâhya kadın bir yandan genç kadının üzerindeki bol giysiyi inceleyerek, "Yemek hazır," dedi. "Lütfen beni izleyin."

Kâhya kadın Jessica'yı son derece zevkli döşenmiş bir yemek odasına getirmişti. Havadaki kokudan, Mrs. Hayes'in yemeklerinin ne kadar güzel olduğu anlaşıla-

biliyordu. Ancak odadaki masada tek kişilik servis vardı. Jessica'nın yüzündeki şaşkın ifadeyi fark eden Mrs. Hayes, "Mr. Bentley dışarı çıkmak zorunda kaldı," dedi. "Ama siz rahatınıza bakın lütfen. Servisi yapmamı ister misiniz?"

"Yoo, ben hallederim. Çok teşekkür ederim Mrs. Hayes. Benim için bu kadar zahmete girmenize hiç gerek yoktu." Genç kadın şaşkınlık dolu gözlerle masayı kaplayan enfes görünümlü yiyeceklere bakıyordu.

"Zahmet olur mu hiç, bu benim görevim." Mrs. Hayes'in sesinde ilk kez sıcak bir ifade belirmeye başlamıştı. "İzin verirseniz, iyi bir yemeğe gereksinim duyduğunuzu söylemeden yapamayacağım. Son derece zayıf görünüyorsunuz. Elbiseniz neredeyse üzerinizden düşecek."

"Evet." Jessica huzursuz gözlerle elbisesini incelemeye başlamıştı. "Çok kötü görünüyor, öyle değil mi? Doğrusu bu elbiseyi nasıl aldığımı hiç anlayamıyorum. Bana hiç yakışmıyor."

"Hayır küçükhanım, yakışmadığı söylenemez. Yalnızca size biraz bol geliyor. Bakın, terzilik yapan bir arkadaşım var. Eğer isterseniz ondan elbisenizi daraltmasını isteyebilirim."

"Ah, çok sevinirim." Ancak genç kadın bir anda mali durumunu anımsamıştı. Üzgün bir sesle, "Şey, çok naziksiniz ama... Korkarım şu anda mali gücüm böyle bir şey için yeterli değil."

Mrs. Hayes'in yüzünde birdenbire kaskatı bir ifade belirmişti. Buz gibi bir sesle, "Öyle mi küçükhanım?" diye sordu. "Biliyor musunuz, teklifimi reddetmeniz yeterliydi. Bahane uydurmanıza hiç gerek yoktu."

Jessica şaşkın bir tavırla, "Mrs. Hayes, lütfen beni yanlış anlamayın," diye mırıldandı.

"Yanlış anlayacak bir şey yok küçükhanım. İstenmediğim yerde kalmam ben. İzninizle. Yapacak başka işlerim var."

Kâhya kadın kararlı bir tavırla dışarıya çıkmıştı. Jessica onun arkasından şaşkınlıkla baktı. Ne olup bittiğini anlayamamıştı bile. Acaba Mrs. Hayes, genç kadının paraya ihtiyacı olduğunda James'ten rahatlıkla isteyebileceğini mi sanıyordu? Oysa Jessica böyle bir şeyi asla yapamayacağının farkındaydı. James babasının kuzeniydi belki, ama Jessica onu bir akraba olarak değerlendiremiyordu bir türlü.

Genç kadın kendini zorlayarak önündeki yemeklerden birkaç lokma aldı. Bu güzelim yemeğin tadını çıkaramayacak kadar bozulmuştu sinirleri. Keşke James yanında olsaydı, belki sinirlerinin yatışmasına yardımcı olabilirdi.

Jessica'ya kahvesini oldukça genç bir kız getirdi. Genç kadın kıza bakarak suçlu bir tavırla gülümsedi. "Şey, korkarım pek aç değildim. Yemeklerin hepsi çok güzeldi gerçi, ama..."

Genç kız Jessica'ya bakarak sevimli bir tavırla gülümsedi. "Sizi anlıyorum küçükhanım. Hastanede geçirdiğiniz o günlerden sonra kendinizi güçsüz hissediyorsunuz herhalde. Ama buranın temiz havası sizi kısa zamanda kendinize getirecektir."

"Umarım. Sen uzun zamandır burada mı çalışıyorsun?"

"Evet. Yalnızca evde değil, bazen ahırlarda da çalışıyorum. Biliyor musunuz, özellikle de atları çalıştırmaya bayılıyorum. Ata binmek harika bir şey! İnsan kendini uçuyormuş gibi hissediyor."

"Çok güzel bir şey olmalı."

"Öyle. Ama tabii bazen pek hoş olmayan işleri de yapmam gerekiyor. Örneğin ahır temizlemek gibi."

"Hımm. Belki bir gün gelip sana ahırlarda yardım edebilirim."

"Bana yardım etmek mi?" Genç kız kulaklarına inanamıyormuş gibiydi. "Hiç öyle şey olur mu? Mr. Bentley sizi buraya dinlenmeniz için getirdi!"

Birdenbire kapı açılmış ve Mrs. Hayes kızgın bir yüzle içeri girmişti. "Vicky, hâlâ burada vakit mi öldürüyorsun? Çabuk mutfağa git! O çorbayı da sakın yere dökme."

Vicky dışarıya çıkmadan önce gülümseyerek genç kadına baktı ve "Umarım kısa zamanda kendinize gelirsiniz," diye mırıldandı.

"Teşekkür ederim Vicky." Genç kadın evde kendisinden hoşlanan bir insan bulduğu için oldukça neşelenmişti.

Jessica kahvesini içtikten sonra odasına çıktı. Aslında dışarıya çıkıp çevreyi incelemeyi daha çok isterdi, ancak kendisini yormaması gerektiğini de biliyordu. Gerçekten de, yatağa başını koyar koymaz derin bir uykuya dalıverdi.

Genç kadını uyandıran ince bir kız sesi olmuştu. Bir de tabii, kızın söylediklerine karşılık veren James'in sesi.

"Sana önce ödevini yap dedim. Ondan sonra dışarıya çıkabilirsin. Üstelik, evden uzaklaşmak için neden acele ettiğinin de çok iyi farkındayım."

Tartışmanın kendisiyle ilgili olduğunu anlayan Jessica telaşla yataktan kalktı ve pencereyi kapatmaya gitti. Duyduğu son ses ise Leonie'ninki olmuştu. "Allah aşkına, bu kadın daha ne kadar uyumayı düşünüyor?"

Jessica kendini biraz olsun dinlenmiş hissediyordu. Aynaya baktığında elbisesinin iyice buruşmuş olduğunu fark etti. Giyecek başka bir şey bulması gerekiyordu. Ama ne? Giysilerini dolaba asarken kendi zevkine göre bir şey görememişti. Genç kadın daha çok kot pantolon ve sade bluzlar giymeyi tercih edeceğini düşünüyordu, ancak dolabında hiç kot yoktu. Giysilerin hepsi son derece süslü ve gösterişliydi.

Acaba başa yenen bir darbe insanın kişiliğini bu denli değiştirebilir miydi? Genç kadının geçmişini unutması doğaldı belki, ama giyim zevki nasıl birdenbire değişe-

bilmişti? Üstelik Jessica bu denli pahalı giysileri hangi parayla aldığını da bir türlü anlayamıyordu. Anladığı kadarıyla pek zengin bir insan değildi çünkü. Üstelik giysilerin hepsi yepyeniydi. Genç kadın herhalde bunların hepsini Londra'dan ayrılmadan önce almış olmalıydı.

Peki, ama bu yolculuğa çıkmasının nedeni neydi? Leeds'e babasının cenazesi için gelmiş olamazdı. Doktor Patel'den öğrendiğine göre Adam Bentley öleli neredeyse bir ay olmuştu.

Jessica bir süre düşündükten sonra beyaz ipek bir gömlek ve süet bir etek giydi. Giysiler üzerinde sandığından daha güzel durmuştu. Bir an duraksadıktan sonra örgüsünü bozdu, saçlarını fırçaladı ve yeniden ördü.

Genç kadın bahçeye inen yolu kolayca bulmuştu. Dışarıya çıktığında, James'le Leonie'nin bir güneşliğin altında oturmakta olduklarını gördü. Önlerindeki masada bir sürahi buzlu limonata, birkaç bardak ve bir kâse çilek vardı.

Jessica'nın ayak seslerini duyan babayla kız dönüp ona baktılar. James Bentley elindeki gazeteyi masaya bırakıp hemen ayağa kalktı. Leonie ise hiç yerinden kalkmadan önündeki çileklerden atıştırmaya devam ediyordu.

"Oldukça iyi görünüyorsun Jessica."

"Evet, artık kendimi daha iyi hissediyorum. Şey, sanırım bu da senin kızın. Merhaba Leonie. Seninle tanıştığıma çok sevindim."

"Merhaba."

Genç kız Jessica'ya neşesiz bir sesle yanıt vermiş, ayrıca masada ona yer açmak için sandalyesini kenara çekmeye bile kalkışmamıştı.

Jessica genç kızı kısaca inceledikten sonra onun pek de çekici olmadığına karar verdi. Doğrusu o daha çok Laura'ya benzeyen, gösterişli bir kız bekliyordu. Ama tabii, Laura aileye kan bağıyla bağlı değildi.

James kızının kabalığına oldukça sinirlenmişe benziyordu. Sert bir sesle, "Ayağa kalk Leonie," dedi. Zavallı kız isteksiz isteksiz babasının emrini yerine getirmişti.

Jessica havadaki gerginliği gidermeye çalışarak, "Burası ne kadar güzel," diye mırıldandı. "Doğrusu böyle bir yerde yaşadığınız için size gıpta ediyorum."

Leonie birdenbire, "Adam Amca'nın bu eve de sahip olduğunu sanıyorsan çok yanılıyorsun," diye haykırdı. "Burası bizim evimiz."

Jessica'nın yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Ben... ben böyle bir şeyi aklıma bile getirmemiştim." Genç kadın Leonie'nin ne demek istediğini anlayamamıştı, ancak bir şey sormasına fırsat kalmadan James araya girdi.

"Jessica'dan hemen özür dile Leonie!" Genç kız babasının emrine bir kez daha uyarak gönülsüz bir tavırla Jessica'dan özür diledi.

James genç kadına bakarak, "Kızımın söyledikleri için çok üzgünüm," dedi. "Şey, masaya oturmaz mısın lütfen? Ben gidip Mrs. Hayes'e çayı getirmesini söyleyeyim. Leonie, eğer biraz önceki gibi bir tek söz daha ettiğini duyarsam bütün bir yıl boyunca ahırlara yaklaşmanı bile yasaklarım. Anladın mı?"

Genç kız korkuyla yutkundu. "Evet baba."

"Güzel. Ben Mrs. Hayes'le konuşurken sen de misafirimizle ilgilenirsin herhalde. Zahmet olmazsa ona bir bardak limonata veriver. Sanırım limonatayı sürahiden bardağa boşaltmayı becerebilirsin." Genç adam kızına buz gibi gözlerle bakarak konuşmuştu.

Bu arada Jessica, ne yapacağını bilemeden önüne bakıyordu. James'in kızına biraz fazla sert davrandığının farkındaydı gerçi, ama Leonie'nin saldırganlığından sonra bu davranışı hak ettiğini de biliyordu. Genç kız kendisine neden bu kadar kötü davranmıştı acaba?

James'in içeri girmesiyle birlikte masaya derin bir sessizlik çökmüştü. Ancak Leonie, ne yapması gerektiği

ni en sonunda hatırlayarak limonata sürahisine uzanmıştı.

Bakışlarını Jessica'dan kaçırmaya çalışarak, "Limonata ister misin?" diye sordu.

Genç kadın bir an duraksadıktan sonra başını sallayarak, "Ben çayı bekleyeceğim," dedi. "Yine de teşekkürler."

Jessica bir an ne yapacağını bilemeden çevresine bakındıktan sonra annesine doğru koşmakta olan bir tayı izlemeye başladı. Hayvancağız ne kadar da tasasız ve mutlu görünüyordu. Keşke Jessica onun kadar rahat olabilseydi!

"Atlar hakkında bir şeyler bilir misin?"

Leonie'nin ani sorusu genç kadını şaşırtmıştı. Omuzlarını silkerek, "Pek bilmem," diye yanıt verdi.

"Hiç ata binmedin mi yoksa?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır."

"Gerçekten geçmişinle ilgili her şeyi unuttun mu?"

"Evet. Sanırım sen atlar hakkında pek çok şey biliyorsun. Yoksa bu söylediğimden de başka anlamlar çıkaracak mısın?"

Leonie'nin yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Söylediklerim için özür dilemiştim."

"Biliyorum. Öğrenmek istediğim o sözleri neden ettiğin. Neden babamın bu eve de sahip olduğunu düşündüğümü sandın?"

"Şey, bu tabii saçmaydı. Yani..." Genç kızın yüzündeki ifade iyice şaşkınlaşmıştı. "Off, yalnızca aptal bir sözdü bu. Bak, çilek yemek istemez misin? Mr. Hayes, yani Mrs. Hayes'in kocası bunları çiftliğin serasında yetiştiriyor."

Jessica içini çekerek, "Hayır, teşekkürler," diye mırıldandı. Bir yandan da düşünceli gözlerle genç kızı süzüyordu. "Buraya gelmemi istemiyordun, öyle değil mi?"

"Evet. Yani hayır. Yani... Babamın eve kimi davet

edeceğine karışamam ben. Hey, baksana, benim düşündüklerimin ne önemi var ki?''

"Bence düşündüklerin çok önemli Leonie. Eğer benden hoşlanmaman için bir neden varsa, bunun ne olduğunu öğrenmek isterim.''

"Senden hoşlanmamam için hiçbir neden yok. Daha seni tanımıyorum bile. Lütfen, daha önce söylediğim o aptalca şeyleri unutalım artık. Babam her an geri dönebilir. Eğer seni yine rahatsız ettiğimi zannederse başım büyük belaya girer.''

Ancak Jessica'nın vazgeçmeye hiç niyeti yoktu. "Olanların babamın karısıyla bir ilgisi var mı peki? Yoksa o mu seni bana karşı çevirmeye çalışıyor?''

"Babanın karısı mı? Laura'dan söz ediyorsun sanırım.'' Leonie şaşkın gözlerle genç kadına bakıyordu. "Laura'yı ne zaman gördün sen?''

"Hastanedeyken. Babanın ziyaretinden birkaç gün sonra beni görmeye geldi.''

"Öyle mi? Ya sonra?''

"Efendim?''

"Sana kötü bir şey mi söyledi yoksa? Bu yüzden mi beni sana karşı çevirmeye kalktığını düşünüyorsun?''

"Evet. Ben...''

Leonie'nin yüzündeki ifadeden iyice heyecanlandığı anlaşılıyordu. Sabırsız bir sesle, "Babam dönmeden çabucak anlat lütfen,'' diye fısıldadı. "Laura sana ne dedi?''

"Şey bana... bana babamdan söz etti.''

Jessica başının birdenbire dönmeye başladığını hissediyordu. Laura'yla karşılaşmalarını hatırlamak genç kadının kendini kötü hissetmesine neden olmuştu.

"Yani sana vasiyetnameden mi söz etti?'' Leonie birdenbire genç kadının yüzündeki ifadeyi fark ederek korkuyla çevresine bakınmaya başladı. Bu arada Jessica ne yaptığının farkına bile varmadan ayağa kalkmış ve iki eliyle masaya yapışmıştı.

Genç kadın James'in sesiyle biraz olsun kendine geldi. "Ne oluyor burada? Ona yine ne yaptın Leonie?" Genç adam telaşla Jessica'nın yanına gelerek düşmesini önlemek için genç kadını tutmuştu.

"Hiçbir şey baba, ona hiçbir şey yapmadım. Sadece oradan buradan konuşuyorduk. İnan ki ona iyi davranıyordum. Birdenbire yüzü sapsarı kesildi ve titremeye başladı. Neden böyle olduğunu inan ki bilmiyorum."

"Seninle daha sonra hesaplaşacağım Leonie. Şimdi gidip Mrs. Hayes'i bul ve hemen Doktor Patel'a telefon etmesini söyle."

"Yoo hayır, hiç gerek yok." Jessica başının dönmesinin yavaş yavaş geçtiğini hissediyordu. "Merak etme James, bir şey olduğu yok. Leonie'nin dediği gibi, sadece biraz sohbet ediyorduk. Lütfen, doktor çağırmaya hiç gerek yok. Ben... ben odama gidip biraz dinlenmek istiyorum."

"Pekâlâ. Leonie, Mrs. Hayes'e çayı Jessica'nın odasına götürmesini söyle lütfen. Sonra da hemen ortadan kaybol. Sanırım yemekten önce bitirmen gereken ev ödevlerin vardır."

"Evet baba."

James birdenbire genç kadını kucaklayıp merdivenlerden yukarı çıkarmaya başlamıştı. Jessica, genç adamın şu anda hiçbir itirazı dinlemeyeceğinin çok iyi farkında olduğu için, ağzını açıp da tek bir kelime bile söylemeye cesaret edemedi. Genç kadın nedense tüm vücudundan garip bir akımın geçtiğini hissediyordu.

Genç adam Jessica'yı odasına çıkarıp yatağının üzerine baktı. "Olanlar için çok üzgünüm Jessica. Bugün odandan çıkmana izin vermemeliydim. Ne kadar yorgun olduğunu düşünmem gerekiyordu."

"Lütfen James, biliyorsun ki ben çocuk değilim." Genç kadın yatakta yavaşça doğrulup James'e bakmaya başlamıştı. Bir süre önce, onun kollarındayken his-

settiği garip duyguların etkisindeydi hâlâ. Kendini zorlayarak tasasız bir tavırla gülümsemeyi başardı. Bu adamın, babasının kuzeni olduğu gerçeğini unutmamalıydı.

"Artık iyisin değil mi Jessica?"

"Evet, evet iyiyim." Genç kadın boğazının garip bir şekilde kuruduğunu hissediyor ve konuşmakta zorluk çekiyordu. "Teşekkür ederim."

"Leonie seni üzmüyordu değil mi?"

"Yoo, tabii ki hayır."

James kapıya doğru yürümeye başlamıştı. Bir an duraksayıp genç kadına baktı. "Güzel. İstersen günün geri kalan kısmını dinlenerek geçir. Mrs. Hayes'e yemeğini odana çıkarmasını söylerim. Belki Leonie seni ziyarete gelebilir, ama ben seni yarına kadar göremeyeceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa Mrs. Hayes'e söylemekten çekinme."

Genç adam Jessica'ya son bir kez baktıktan sonra dışarı çıkmıştı. Genç kadın ancak onun dışarıya çıkmasından sonra, bir süredir nefesini tutmakta olduğunu fark edebildi. Bir süre hareket etmeden uzanmaya devam ettikten sonra tüm gücünü toplayarak ayağa kalktı ve banyoya gitti. Tüm vücudunun garip bir ateşle yanmakta olduğunu hissediyordu. Yüzünü soğuk suyla yıkamaya başladı. Vücudundaki sıcaklığın tek nedeninin hastalığı olmadığının çok iyi farkındaydı.

Bölüm Altı

James Bentley arabasını evin önüne park etti ve bir süre hiç yerinden kımıldamadan evi seyretti. Kuzeninin yirmi yıl önce Laura'yla evlendiği güne kadar bu ev, James'in yuvası olmuştu. Genç adamın babası İkinci Dünya Savaşı'nda ölmüş, büyükbabası genç adamı annesiyle birlikte kendi evine almıştı. James sekiz yaşına geldiğinde annesi başka bir erkekle evlenip onlardan ayrılmış, James ise büyükbabasıyla yaşamaya devam etmişti.

Adam ise küçük James'e tam anlamıyla ağabeylik etmişti. Aralarındaki on beş yıllık yaş farkı birbirleriyle çok iyi anlaşmalarını hiçbir zaman engellememişti.

Adam aslında evlendiği kadınla James sayesinde tanışmıştı. Otuz üç yaşına gelmiş olduğu halde kadınlara pek fazla ilgi göstermemiş olan Adam, kuzeninin kız arkadaşı Laura'yla tanıştığında birdenbire bu tutumunu değiştirmişti. Laura da Adam'ın Bentley mirasının varisi olduğunu öğrenir öğrenmez onun ilgisine yanıt vermeye başlamıştı. Henüz yalnızca on sekiz yaşında olan James ise, kuzenine rekabet edecek hiçbir şeye sahip değildi.

James üzüntüyle gözlerini kapattı. Bu evin artık aileden birisine ait olmadığını düşünmek ne kadar garipti. Daha doğrusu meşru olarak aileden olmayan birisine. Tüm Bentley servetinin artık Jessica Devlin'e ait olduğunu kabullenmek genç adama oldukça güç geliyordu.

Aslında Jessica hiç de genç adamın beklediği gibi bir kız çıkmamıştı. Onunla Londra'da görüşmüş olan avukat Jessica'nın sert ve saldırgan bir insan olduğunu anlatmıştı genç adama.

Kafaya yenen bir darbe insanın kişiliğini değiştiriyor muydu acaba? Ama belki de genç kadın hafızasını ka-

zanır kazanmaz yine eskisi gibi davranmaya başlayacaktı. Şu anda kendini savunmasız hissediyor olmalıydı, ama buraya neden geldiğini hatırlar hatırlamaz planlarını gerçekleştirmek için uğraşmaya başlamayacak mıydı?

James arabadan indiğinde Laura da dışarıya çıkmıştı. Genç adamın yanağına bir öpücük kondurup, "Yine geç kaldın sevgilim," diye fısıldadı.

Genç adam hiç sesini çıkarmadan Laura'yla birlikte içeriye doğru yürümeye başladı. Laura'nın yüzündeki ifadeden Jessica ile ilgili gelişmeleri son derece merak ettiği belli oluyordu.

Kütüphaneye girip kapıyı ardından kapar kapamaz, "Hemen anlat," diye haykırdı. "Kızı eve getirdin mi?"

"Evet, şu anda Aspen'de. Hiçbir soruna yol açtığı da yok. Son derece tatlı bir kız aslında."

"Tatlı bir kız mı?" Laura genç adama aklını yitirmiş gibi bakıyordu. "Ciddi olamazsın James."

"Neden söylediğime inanmıyorsun Laura?"

"Bilmem." Genç kadın bir an ne diyeceğini bilemeden üzerindeki giysinin dekoltesiyle oynamaya başlamıştı. "James, biraz olsun benim duygularıma saygı gösteremez misin? Benim hayatımı mahveden o kızı 'tatlı' olarak nitelendirmenin beni nasıl etkilediğini sanıyorsun?"

James sıkıntıyla genç kadına baktı. "Abartmaktan hiç vazgeçmeyeceksin değil mi Laura? Adam'ın vasiyetnamesinde, Bickersley'de istediğin kadar kalabileceğinin yazılı olduğunu unutma lütfen."

"Ama evlenirsem evden ayrılmam gerektiği de yazılı o vasiyetnamede."

"Ama bu çok mantıklı bir şey Laura. Evlendiğin erkek hiç kuşkusuz başka birisinin evinde yaşamak istemeyecektir."

"James, evlenmek istediğim tek erkeğin sen olduğunu biliyorsun."

"Öyle mi?"

"Tabii ki öyle!" Genç kadın oturmakta olduğu kanepeden kalkıp James'in koltuğunun yanına gelmişti. Genç adama mümkün olduğunca sokularak, "Sevgilim, sana duyduğum hislerden nasıl şüphe duyabilirsin?" dedi.

James ani bir hareketle genç kadını kendinden uzaklaştırdı. "Hatırladığım kadarıyla, yirmi yıl önceki hislerin şimdikinden oldukça farklıydı."

"Artık geçmişi unutalım lütfen sevgilim. O zamanlar henüz ne istediğimi bilemeyecek kadar gençtim James. On sekiz yaşında bir çocuğun mantıklı hareket edemeyeceğini anlayamıyor musun? Kabul ediyorum, Adam beni oldukça etkilemişti, ama asıl sevdiğim sendin."

"Öyle mi?" Genç adamın yüzündeki ifadeden, Laura'nın söylediklerine pek inanmadığı anlaşılabiliyordu. "Söylemek istediğin, benim Bentley mirasının varisi olmadığımdı herhalde Laura. Ben yalnızca sıradan bir üniversite öğrencisiydim. Her şeyin mirasçısı ise Adam'dı. O da mirası kendi oğluna geçirecekti tabii. Tek sorun, senin ona bir erkek çocuk verememiş olman. Hatta bir kız çocuk bile veremedin."

Laura yüzünde nefret dolu bir ifadeyle, "Seni aşağılık hayvan," diye haykırdı. "Bana nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin? Çocuğumuzun olmaması benim suçum değildi, bunu sen de çok iyi biliyorsun. Adam cinsel yönden pek becerikli bir erkek değildi."

"Öyleyse Jessica Devlin'in doğumunu nasıl açıklıyorsun?"

Genç kadın suratını asarak, "Bunu açıklamak zorunda değilim," dedi.

"Öyleyse Adam'ın kısır olduğu iddiasından vazgeçmek zorundasın."

"Pekâlâ, pekâlâ. Ama zaten tüm bunlar benim Adam'la evlenmemden önce olmuş. Üstelik, o kadının

doğru söylediğini nereden bilebiliriz ki? Belki de Jessica'yı başka birisinden peydahlamıştır."

"Olabilir. Aslında bugün Leonie de buna benzer bir şeyler söylemişti."

"Öyle mi?" Laura'nın yüzünde zafer dolu bir ifade vardı. "Belki de benim için hâlâ ümit vardır. Mutlaka gidip Leonie'yle konuşmalıyım. Onunla güçlerimizi birleştirirsek..."

"Leonie'yle konuşmanı istemiyorum Laura. Ona durumu kabul ettirmeye çalışırken yeterince zorluk çektim zaten. Kızcağızın aklını yeniden karıştırmana izin veremem. Şimdilik bu işi fazla kurcalamayalım istersen. Belki bu sorunu çözmenin başka bir yolunu bulabiliriz. Şu anda sana yönelik hiçbir tehlike yok ortada."

"Ama benim ne söylemek istediğimi anlıyorsun, değil mi James? Bickersley bir zamanlar senin evindi, yine olabilir."

"Olmaz Laura."

"Ne demek olmaz?"

"Eğer birlikte olmaya karar verirsek, bu kez her şey benim isteklerime göre olacak. Eğer beni seviyorsan, benimle Aspen'de yaşarsın, Bickersley'de değil. Bunu iyice anlamanı istiyorum."

"Pekâlâ, pekâlâ." Laura genç adama sarılıp başını onun omzuna yaslamıştı.

James genç kadını on sekiz yaşından beri sevdiğini düşündü. Ancak sevdiği kadını kendisine en yakın olan insanlardan birine, kuzeni Adam'a kaptırmıştı. Genç adam, üniversitenin tatil olduğu aylardan birinde, büyükbabasının Wakefield'deki bürosunda tanışmıştı onunla. Laura, Bentley fabrikalarından birinin muhasebe müdürünün kızıydı, kendisi de fabrikanın memurlarından birisiydi. James'le ikisi, ilk görüşte birbirlerinden hoşlanmışlar ve sık sık birlikte olmaya başlamışlardı. James, genç kadının o zamanlar herhangi bir art niyet gütmediğinden emindi, ancak Bickersley'e gelip de

evin muhteşemliğini gören Laura, ailenin servetinin gözlerini kamaştırmasını engelleyememişti.

Adam ise kuzeninin evine getirdiği bu sarışın güzele duyduğu ilgiyi saklamayı başaramamış, ailenin zenginliğinden etkilenen Laura da onun kendisini baştan çıkarmasına izin vermişti.

James'ın üniversiteye dönmesini fırsat bilerek ilişkilerini ilerletmişler ve en sonunda evlenme noktasına gelmişlerdi. James kuzenine Laura'nın asıl niyetinin Bickersley'i ve ailenin servetini ele geçirmek olduğunu anlatmaya ve onu uyarmaya çalışmış, ancak kuzeni tarafından kıskançlıkla suçlanmıştı. Kuzeninin gerçeği görmesini sağlayamayacağını anlayan James, o günden sonra fikirlerini kendine saklamış ve hâlâ sevmekte olduğu kadının bir başkasıyla evlenmesine seyirci kalmak mutsuzluğunu yaşamıştı.

Daha sonraki yıllarda Bickersley'den elinden geldiğince uzak kalmaya çalışmıştı. James'in aile işine de hiçbir ilgi duymadığını fark eden büyükbabası, torununa Aspen'deki bu araziyi alması ve bir çiftliğe dönüştürmesi için yardımcı olmuştu. Genç adam dört elle işe sarılmış, uzun çabalar sonucu, çocukluğundan beri hayalini kurduğu gibi bir at çiftliği oluşturmayı başarmıştı.

Bu arada Leonie'nin annesiyle tanışmış ve onunla evlenmişti. Irene'i Laura'yı sevdiği kadar çok sevmemişti aslında, ancak yine de karısının ölümü genç adam için büyük bir yıkım olmuştu. İşte tam bu sıralarda Laura eski sevgilisinin zayıflığından yararlanmış ve onun yaşamına yeniden girmeyi başarmıştı. Belki de Leonie'nin ondan bu kadar çok nefret etmesinin nedeni de buydu. Daha küçücük bir kızken bile, babasının Laura'ya gösterdiği ilgiyi kıskanırdı.

Aslında James, genç kadının yaşamına girme çabalarından pek hoşlanmamıştı. Laura'nın evliliğinin pek iyi gitmediğini biliyordu, ama genç kadın kendi kaderini kendisi seçmişti. Bu yüzden onun, Aspen'ı bir sığınak

olarak kullanmasına mümkün olduğunca engel olmaya çalışmıştı.

Ancak genç kadının James'e pek çok yönden yardımcı olduğunu da itiraf etmek gerekiyordu. Örneğin Leonie için iyi bir dadı bulunmasını sağlamış, ayrıca bir iç mimar tutup evi son derece zevkli bir şekilde dekore ettirmişti. James'in, bu kadar masrafa girmenin gereksiz olduğu yolundaki itirazlarını da, "James, senin iş yapacağın türden insanlar karşılarında harabe gibi bir ev görmek istemeyeceklerdir," diyerek bastırmıştı. "Eğer ülkedeki en ünlü at çiftliklerinden birini oluşturmak istiyorsan, dış görünüme de önem vereceksin. İnan bana, vitrin çok önemlidir." James genç kadının ne demek istediğini çok iyi anlayabiliyordu aslında. Laura'nın kendisiyle değil de Adam'la evlenmesinin tek nedeni de buna benzer bir şey değil miydi?

Ancak kısa bir süre sonra genç kadının ne kadar haklı olduğu ortaya çıkmıştı. Çiftlik evi yetenekli bir iç mimarın elinde muhteşem bir değişim geçirmiş ve iş için çiftliğe gelen misafirlerin gözlerini kamaştırır olmuştu.

James'in genç kadına duyduğu sevgi yıllar geçtikçe azalmaya başlamıştı. O olayın acısını tümüyle unutamamıştı gerçi, ancak en azından fazla düşünmemeye başlamıştı. Bu arada, Laura'nın kocasıyla arası gittikçe daha çok bozulmuştu. Adam büyükbabasının ölümünden sonra kendini tümüyle işlerine vermiş, karısına hemen hemen hiç zaman ayırmamaya başlamıştı. Ayrıca, aralarındaki büyük yaş farkı da birbirlerine yakınlaşamamalarında ve anlaşamamalarında önemli bir etken olmuştu. Ancak ikisi de bir türlü boşanmaya cesaret edemiyorlardı.

Tüm bu olayların sonucu olarak Laura, yeniden James'e yanaşmaya başlamıştı. Ancak genç adam, kuzenine bu kadar büyük bir kötülük yapmayı bir türlü kendine yedirememiş ve genç kadının tekliflerini sürekli reddetmişti. Üstelik, Irene'in ölümünü izleyen yıllarda ka-

dınların kendisine oldukça büyük bir ilgi duyduklarını fark etmiş ve yaşamına pek çok kadın girmişti. Laura da bu gerçeğin farkındaydı.

Ancak Adam'ın ölümünden sonra durum tümüyle değişmişti. Laura artık özgür bir kadındı, bunu James'e hatırlatmakta da gecikmemişti tabii. Gene de olaylar nasıl gelişirse gelişsin, James'in yeniden Bickersley'e taşınmaya hiç niyeti yoktu. Aspen genç adamın ve kızının yuvasıydı artık. Laura bu gerçeği değiştirebileceğini sanıyorsa çok yanılıyordu.

Laura'yla birlikte geçirdiği gece genç adam için oldukça rahatsız edici olmuştu, bu yüzden ertesi sabah uyandığında kendisini son derece sinirli hissediyordu. Yalnızca bir kahve içmek için mutfağa uğradığında, Jessica'nın da orada olduğunu gördü. Doğrusu şu anki haliyle, genç kadını görmekten pek memnun olduğu söylenemezdi.

Jessica onun ne kadar sinirli olduğunun farkında değildi tabii. Neşeli bir sesle, "Günaydın," diye mırıldandı. "Hava ne güzel değil mi?"

James isteksiz bir tavırla genç kadının karşısına oturmuştu. "Öyle." Genç adam bir yandan da, misafirinin bir gün öncesine göre çok daha iyi göründüğünü düşünüyordu. Pırıl pırıl saçları ve vücut hatlarını ortaya çıkaran kaşmir kazağıyla Jessica, son derece çekiciydi. Genç kadın Laura'nın tersine ince ve uzun boyluydu, üstelik de sade bir kişiliğe sahipti. James, Jessica'nın giysilerinin aslında kişiliğiyle hiç uyuşmadığını düşündü. Belki de genç kadın, babasının mirasının kendisine kaldığını öğrendiğinde ani bir alışveriş krizine yakalanmış ve bu arada, kendi kişiliğine ters düşen giysiler de satın almıştı.

"Bugün kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Genç kadının sözleri, James'e onun sağlığıyla bugün hiç ilgilenmediğini ve bu konuda hiçbir şey söylemedi-

ğini hatırlatmıştı. Nedense birdenbire yeniden sinirlenerek, "Harika," dedi. "Öyleyse, Laura'nın bugün bizi ziyarete geleceğini öğrendiğinde yine gözyaşlarına boğulmuş zavallı kızı oynamaya başlamazsın."

Jessica kıpkırmızı bir yüzle yerinden kalktı. Genç adamın özür dilemesine ve ne kadar pişman olduğunu söylemesine fırsat bırakmadan haykırmaya başlamıştı.

"Ne zaman gerçek yüzünü göstereceğini merak ediyordum zaten! Ailenin tüm üyeleri benden nefret ederken, senin bana bu kadar iyi davranmanın numaradan başka bir şey olmayacağını tahmin etmiştim. Umarım bana bir taksi çağırabilecek kadar nezaketin vardır. Böylece ben de eşyalarımı toplayıp bir an önce buradan ayrılırım. İstenmediğim yerde daha fazla kalmaya hiç niyetim yok."

James söylediği aptalca şeyler için kendi kendinden nefret etmeye başlamıştı bile. Genç kadının ne kadar zor günler geçirmekte olduğunu bilmesine rağmen, kendi sorunlarının acısını ondan çıkarmaya kalkması bağışlanamayacak kadar büyük bir kötülüktü.

Genç adam yerinden kalkıp Jessica'nın yanına geldi. "Dinle, söylediklerim için çok özür dilerim." Ancak genç kadın, kendisine uzatılan eli hiddetle itti ve kapıya doğru yürümeye başladı.

"Özür dilemene hiç gerek yok James. Senin hiçbir suçun yok, suçlu olan benim. Buraya asla gelmemeliydim. Hayatım boyunca yaptığım en aptalca şeydi buraya gelmek."

"Aptalca filan değil, gerekli bir şeydi buraya gelmen." James ani bir hareketle genç kadının kolunu tutup onu kendine doğru çekmişti. Artık aralarında çok az bir uzaklık vardı. "Lütfen Jessica, artık bana kızmayı bırak. Söylediklerim için çok üzgünüm. Lütfen bana inan."

"Sana neden inanacakmışım?"

James birdenbire vücudundan bir akımın geçtiğini his-

setti. Genç kadının yakınlığı, kendisini garip bir şekilde etkiliyordu.

"Çünkü... çünkü ben düşüncesiz ve kaba adamın tekiyim. Jessica, inan ki seni kırmak istememiştim. Yalnızca sinirlerim biraz bozuk. Korkarım bunun acısını da senden çıkardım."

"Sinirlerini bozan ben miyim yoksa?"

"Hayır."

James farkında bile varmadan, genç kadının bileğini okşamaya başlamıştı. Boğuk bir sesle, "Bugünlerde kafam biraz karışık yalnızca," dedi. "Sanırım benim patavatsızlıklarıma alışmak zorunda kalacaksın."

Genç adam, Jessica'nın vücudunun korku ve üzüntüyle titremekte olduğunun farkındaydı. Zavallı kızcağız şu anda, dünyada ne kadar yalnız olduğunu düşünüyordu. Kendisine en yakın olması gereken insanlar, yani babasının akrabaları bile ona bu kadar kötü davrandıktan sonra kendini pek mutlu hissetmemesi çok doğaldı. James ona sarılmayı, onu rahatlatmayı, yüzündeki o mutsuz ifadeyi silmeyi ne kadar da çok isterdi.

Ama tabii böyle bir şeyi yapmaya cesaret edemezdi, içinden bir ses onu ne olduğunu anlayamadığı bir tehlikeye karşı uyarıyordu çünkü. Bu kız onun kuzeninin kızıydı! James onun neredeyse amcası sayılırdı.

Kendini toplamaya çalışarak genç kadının bileğini bıraktı. "Bak, biraz önce olanları unutmamızı ister misin? Bence artık bunları daha fazla düşünmemeliyiz. Bütün insanların sinirli zamanları olabilir. Bilirsin, yataktan ters kalmak diye bir deyim vardır. Yoksa bu deyimi de mi hatırlamıyorsun?"

"Hatırlıyorum." Jessica bir an susup dudaklarını diliyle ıslattı. "Şey, şimdi daha iyiyim. Sanırım olanları unutabileceğim, söylediklerinde ciddiysen tabii. Burada kalmam seni rahatsız etmiyorsa."

"Tabii ki etmiyor. Seni buraya ben davet ettim, unuttun mu yoksa?"

"İnsanlar bazen, daha sonra pişman olacakları şeyler yapabilirler."

James kaşlarını çatmıştı. "Davetimi kabul etmen de bunlardan biri miydi yoksa?"

"Olabilir. Şimdi eğer izin verirsen..." Jessica, kapıya doğru yürümeye başlamıştı.

"Nereye gidiyorsun."

Genç kadın içini çekerek, "Senin için nereye gittiğimin bir önemi var mı?" diye sordu.

"Tabii ki var. Bak, bana kahvemi bitirmem için beş dakika verebilirsen, belki birlikte..."

"Neden?"

James genç kadının yüzündeki ifadeye bakarak gülümsedi. Jessica, hastalığının getirdiği güçsüzlüğü üzerinden atar atmaz hiç kuşkusuz aslında ne kadar kişilikli ve güçlü bir kadın olduğunu gösterecekti. Hatta daha şimdiden kendini toparlamaya başladığı bile söylenebilirdi.

"Belki sana çevreyi gezdirmeme izin verirsin diye düşünmüştüm. Merak etme, yorulursan hemen geri döneriz."

Jessica'nın yüzündeki ifadeden bu fikrin çok hoşuna gittiği anlaşılıyordu. "Şey, çok isterim tabii. Ama... Senin bana ayıracak kadar çok vaktin olduğuna pek emin değilim."

"Sen işin orasını hiç merak etme."

"Peki ama Mrs. Bentley ne olacak?"

"Neden?"

"Ya biz çevreyi gezerken gelirse?"

James sabırsız bir sesle, "O zaman oturup dönmemizi bekler," dedi. "Bak, benimle gelmek istiyorsan bir an önce karar ver lütfen."

Bölüm Yedi

Eve döndüklerinde Laura Bentley'nin onları beklemekte olduğunu gördüler.

Genç kadını görmek Jessica'nın başının dönmeye başlamasına neden olmuştu. Hastanede yaşanan olaydan sonra böyle bir tepki göstermesi çok doğaldı tabii ki. Ancak genç kadının şu anda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Laura'yla birkaç saat geçirmeye dayanmak zorundaydı.

Aslında yaşadığı bu güzel sabahtan sonra dayanma gücünün biraz olsun arttığı söylenebilirdi. James'le birlikte ahırları gezmek, atlarla ilgilenmek ve işçilerle sohbet etmek genç kadının kendini iyice toparlamasını sağlamıştı. Jessica bu birkaç saat içinde tüm sorunlarını unutmuştu; Laura Bentley'yi görünceye dek tabii.

James Bentley'nin de kuzeninin karısını görmekten pek hoşlanmadığını sezebiliyordu genç kadın. Gerçi James bu konuda hiçbir şey söylememişti, ancak genç kadın onun davranışlarından böyle bir sonuca varmıştı. Jessica, genç adamın ara sıra oldukça garip davrandığının da farkındaydı. Sanki onun varlığından rahatsız oluyormuş gibi davranıyor ve yüzünde kaba bir ifade beliriyordu. Peki ama öyleyse, neden Jessica'nın evden ayrılmasını önlemek için o kadar çok uğraşmıştı?

Yine de oldukça mutlu bir sabah geçirdiğini söyleyebilirdi genç kadın. James çiftliğin her yerini gezdirmiş ve atların nasıl yetiştirildiğini anlatmıştı. Jessica atlarla birlikte olmayı çok sevdiğini fark etmişti.

Genç kadın ahırların yöneticisi olan Ted Paisley'le de tanışmıştı. Ted'in emrinde çalışan iki genç ise, yöneticilerinin tam tersine, genç kadına son derece sıcak davranmışlardı. Özellikle de Pat, Jessica'yla çok ilgilenmiş ve onun hiç ata binmediğini öğrenince, genç ka-

dına binicilik dersi vermeyi teklif etmişti. James ise nedense bu teklifi son derece soğuk karşılamış ve gerekirse genç kadına kendisinin ya da Ted'in ders verebileceğini söylemişti.

James'in zavallı çocuğa bu kadar sert davranması genç kadını oldukça şaşırtmıştı aslında. Üstelik Pat'le konuşmak onun da çok hoşuna gidecekti. Pat bu şehirde Jessica'ya iyi davranan ender insanlardan birisiydi çünkü. Ayrıca genç kadın ondan, ailenin kendisini neden bu kadar soğuk karşıladığını öğrenebileceğini de ummuştu.

Jessica sabahki olayları bir yana bırakarak dikkatini babasının karısına çevirdi. Laura her zamanki gibi yine son derece güzel ve süslüydü. Yüzünde sıcak bir gülümsemeyle Jessica'ya bakıyor ve hastanedeyken yaptıklarının tam tersine, ona iyi davranıyordu. Ancak genç kadın bu davranışların sahte olduğuna adı gibi emindi. Laura'nın yüzü gülümsüyordu belki, ama gözlerindeki buz gibi bakışlar gerçek duygularının çok farklı olduğunu göstermekteydi.

Üstelik genç kadın James'e de aralarındaki akrabalığın gerektirdiğinden çok daha sıcak davranmıştı. Özellikle genç adamın dudaklarına kondurduğu öpücük, Jessica'yı son derece şaşırtmıştı.

Laura genç adamın elini tutarak, "Saatlerdir sizi bekliyorum sevgilim," dedi

"Öyle mi? Jessica'ya biraz çevreyi gezdirmek istemiştim. Bence yaşadığı yeri tanıması gerekiyor." James'in Laura'ya son derece soğuk davrandığını fark eden genç kadın, nedense bu durumun kendisini rahatlattığını hissetti.

"Tabii ki öyle sevgilim." Laura genç adamın sesindeki soğuk tona ve kendisinden mümkün olduğunca uzak durmaya çalışmasına kızdığını göstermemek için elinden geleni yapmaktaydı. "Jessica'nın kendini evinde hissetmesi için hepimiz elimizden geleni yapmalıyız.

Bak Jessica, bu söylediklerimde gerçekten samimiyim şekerim. Daha önce seni sarstıysam beni bağışla lütfen. Kötü bir niyetim yoktu aslında.''

Jessica kendini zorlayarak gülümsemeye çalıştı. Laura'nın söylediklerinin her kelimesinin yalan olduğunu çok iyi biliyordu aslında, ama bu inancını kanıtlayabilecek hiçbir delili yoktu elinde. Bir an ne yapacağını bilemeden sustuktan sonra, ''Şey, ben olanları unuttum bile,'' diye mırıldandı.

''Beni anlayacağını biliyordum zaten güzelim.'' Laura, Jessica'nın koluna girip onunla birlikte merdivenleri çıkmaya başlamıştı. ''Artık arkadaş olmamamız için hiçbir neden yok herhalde. Ne de olsa çok büyük bir ortak noktamız var: Baban ikimizi de hayal kırıklığına uğrattı.''

Jessica kolunu Laura'nın pençelerinden kurtarmak için büyük bir istek duyuyordu, ancak böyle bir şeyi yapmaya cesaret edecek gücü yoktu. Laura'nın rol yaptığının farkında olsa da, ters bir şey söyleyerek yeni bir tartışmaya yol açmak istemiyordu. James'in yanında olması genç kadını biraz olsun rahatlatıyordu. Gene de kendini bu rahatlama duygusuna bırakmayı da pek istemiyordu. Ne de olsa genç adamı henüz pek iyi tanımıyordu ve onun kendi yanında olduğuna da güvenemezdi. Üstelik, Laura genç adamı dudaklarından öpmeye cesaret edebildiğine göre, aralarında mutlaka bir ilişki vardı.

''Artık kendini daha iyi hissediyorsun, değil mi Jessica?'' Laura son derece rahat bir tavırla konuşmaya devam ediyordu. ''En azından artık o hastanede tıkılı değilsin. James'in seni Aspen'e davet etmesi bence çok nazik bir davranıştı. Ama aslında şu anda Bickersley'de kalıyor olmalıydın. Ne de olsa babanın evi orasıydı. Eminim Adam aramızda olsaydı o da senin kendi evinde kalmanı isterdi.''

Jessica, Laura'nın kendisini Bickersley'de kalması

için ikna etmeye çalıştığını anlamıştı. Bu teklif genç kadın için doğal olarak hiç de çekici değildi. Oraya gitmemek için bir mazeret ararken James imdadına yetişti. "Bence şu anda Jessica'nın yer değiştirmesi sağlığı açısından hiç de uygun değil Laura. Daha buraya yeni alışabildi. Misafirimizin kafasını yeniden karıştırmak istemeyiz, öyle değil mi?"

Laura'nın dudakları garip bir şekilde kısılmıştı. "Bence burada da kafası yeterince karışıyordur."

James soru dolu bir tavırla kaşlarını kaldırmıştı. "Neden böyle düşündüğünü anlayamıyorum. Senin de bildiğin gibi, Jessica Bickersley'i hiç tanımıyor. Ayrıca Doktor Patel onu bana emanet etti."

Jessica, kendisi orada değilmiş gibi hakkında tartışılmasından hiç hoşlanmamıştı, ama Laura Bentley'le aynı evde oturmak zorunda kalmaktansa hiç sesini çıkarmadan oturmayı yeğlemişti.

James tartışmayı sona erdirmek istercesine, "Bir şey içer miydiniz hanımlar?" diye sordu. "Görüyorum ki Mrs. Hayes sana kahve yetiştirmiş Laura. Jessica, sen de kahve mi içersin yoksa hafif bir içki mi?"

"Kahve lütfen."

James biraz önce içeriye girmiş olan Mrs. Hayes'e dönerek, "Lütfen misafirimize kahve getirebilir misin?" dedi. "Ben de bir bira rica edeceğim. Ya sen Laura? Sen de bir içki ister miydin?"

"Martini lütfen."

"Evet Mrs. Hayes, içkilerimizi buraya getirin lütfen. Bu arada, yarım saat içinde yemeği hazırlayabilirseniz sevinirim. Saat tam iki buçukta bir müşterimle buluşmam gerekiyor."

James, Mrs. Hayes'in dışarıya çıkmasını bekledikten sonra oturması için Jessica'ya bir sandalye çekti. Sandalye Laura'nın oturduğu yere çok yakındı gerçi, ancak genç kadın oturmaktan başka çaresi olmadığını da biliyordu. Eninde sonunda bu kadına alışması ge-

rekecekti nasıl olsa.

Bir süre hiç konuşmadan oturdular. Odadaki gerilimli hava Jessica'yı iyice rahatsız etmeye başlamıştı. Bir süre umutsuzca üzerine konuşabilecekleri bir konu aradı, ancak aklına hiçbir şey gelmiyordu.

Sessizliği bozan Laura oldu. "Gerçekten geçmişinle ilgili hiçbir şey hatırlamıyor musun güzelim?" Genç kadının sesinde saldırgan bir ton vardı. "Doğrusu hastalığının ne tür bir amnezi olduğunu pek anlayamadım."

Jessica bir an duraksadıktan sonra, "Galiba buna isterik amnezi diyorlarmış," diye mırıldandı.

"İsterik amnezi mi?"

James sabırsızlıkla söze karıştı. "Bunun isteriyle hiçbir ilgisi yok Laura. Hastalığın adı böyle. Genellikle yoğun stres ya da başa yenen bir darbe sonucu ortaya çıkıyormuş.'

"Fiziksel bir rahatsızlık mı peki?"

"Hayır, yanılmıyorsam daha psikolojikmiş."

"Peki ama öyleyse, hafızasını gerçekten kaybettiğine nasıl emin olabiliriz ki?"

Jessica bu konuşmanın sinirlerini iyice bozmaya başladığını hissediyordu. Kendini daha fazla tutamayarak, "Ne yani, yoksa bu durumun hoşuma gittiğini, isteyerek böyle davrandığımı mı sanıyorsunuz? Aman Tanrım, geçmişimi hatırlamayı ne kadar çok istediğimin farkında değil misiniz? Kocanızın sizi aldattığını ve başka bir kadından çocuk sahibi olduğunu öğrenmek sizin için çok sarsıcı oldu belki ama, olanların suçlusu ben değilim."

"Öyle mi?"

Laura hiç kuşkusuz daha fazla şey söyleyecekti, ancak James sabırsız bir tavırla genç kadının sözünü kesti. "Yeter artık Laura. Tanrı aşkına, şurada kavga etmeden iki dakika konuşamayacak mıyız? Lütfen artık başka konulardan söz edelim. Laura, bana fabrikalarda işlerin nasıl gittiğini anlatır mısın lütfen?"

Laura, Jessica'ya hiddet dolu son bir bakış attı. Genç adam fabrikadaki işler hakkında bilgi vermeye girişmişti. Konuştukları şeyler Jessica için son derece yabancıydı; bu yüzden onları dinlemeyi bırakıp kahvesini yudumlamaya başladı. Ancak Ripley adının geçtiğini duyduğunda genç kadın içinde garip bir his uyandığını hissetti. Bu adı bir yerden hatırlıyordu sanki.

Tüm cesaretini toplayarak, "Galiba Ripley adında birisinden söz ettiniz," diye mırıldandı. "Ben onu tanıyor muyum acaba?"

James, Laura'nın kuşku dolu bakışını görmemezliğe gelerek, "Ripley birisi değil, bir firmanın adı," diye açıkladı. "Tekstil tasarımı ile uğraşan bir firma. Baban ürettiği kumaşlarda onların tasarımlarını kullanırdı."

Jessica şaşkınlıkla genç adam baktı. Tekstil tasarımcılığı terimi ona hiç de yabancı gelmemişti.

"İyi misin Jessica?"

James'in endişeyle kendisine bakmakta olduğunu gören genç kadın, kendini zorlayarak gülümsedi. Herhalde yüzü bembeyaz kesilmiş olmalıydı. Tekstil tasarımcılığıyla uğraşan bir firmanın adının kendisine tanıdık gelmesi son derece şaşırtıcıydı. Doktor Patel genç kadına, Londra'dan ayrılmadan önce bir süpermarkette kasiyerlik yaptığını söylemişti. Bir kasiyer, tekstil tasarımcıları hakkında ne bilebilirdi ki?

Titrek bir sesle, "Bir şeyim yok," diye mırıldandı. "Yalnızca... yalnızca Ripley adı bana tanıdık geldi. Sanki bu adı ve firmanın tekstil tasarımcılığıyla uğraştığını biliyormuşum gibi."

"Peki ama, başka bir şey hatırlayamıyor musun?"

Jessica tüm gücüyle hatırlamaya çalışıyordu, ama çabaları boşunaydı. Korkunç bir başağrısı, genç kadının herhangi bir şey düşünmesine fırsat vermiyordu. En sonunda uğraşmaktan vazgeçip güçsüz bir tavırla arkasına yaslandı.

"Korkarım başka bir şey hatırlamıyorum. Firmanın adını Londra'dayken duymuş olabilir miyim acaba?"

James içini çekerek genç kadına baktı. "Başka bir şey hatırlayamaman çok kötü. Ripley'e gelince... Kazada ölen kız o firmaya iş görüşmesi yapmaya gidiyormuş. Herhalde firmanın adını ondan duymuş olmalısın. Trende onunla karşı karşıya oturuyormuşsunuz."

James randevusuna yetişmek için evden ayrıldığında Laura da onunla birlikte çıktı. Genç kadının gidişiyle birlikte derin bir nefes almıştı.

Bir süre odada oturmaya devam ettikten sonra, evin daha önce hiç görmediği yerlerini gezmeye başladı. Genç kadının aklı yeni bir konuya takılmıştı: Bugüne dek, geçirdiği kaza hakkında fazla bir bilgisi yoktu. Ancak James'in, trende karşısında oturan kızın öldüğünü söylemesinden sonra ne büyük bir tehlike atlatmış olduğunun farkına varabilmişti. Jessica kaza sonucu hafızasını kaybetmişti belki, ama o zavallı kızın yaşamını kaybettiğini düşününce, şu anki haline şükretmesi gercktiğini anlıyordu.

Genç kadın alt kattaki salona inip duvarlardaki at tablolarını incelemeye başlamıştı. Birdenbire Mrs. Hayes'in içeri girdiğini fark etti.

"Çay içmek ister miydiniz Miss Devlin? Yoksa Leonie'nin okuldan dönmesini beklemeyi mi yeğlersiniz? O da nerdeyse gelir zaten."

"Sanırım onu beklemeyi yeğleyeceğim. Mrs. Hayes, bunlar Mr. Bentley'nin yetiştirdiği atlar mı acaba?"

"Bunlar mı? Tabii ki değil! Yoksa bu atların adlarını hatırlayamadınız mı?" Mrs. Hayes genç kadının rahatsızlığını hatırlayarak telaşla söylediğini düzeltti. "Ama tabii, hatırlayamıyor olabilirsiniz. Bakın, şuradaki Fırtına. Gelmiş geçmiş en ünlü yarış atlarından biridir. On sekizinci yüzyılda yaşamış. Şu da Şimşek. Galiba 1715 doğumlu. İlk ünlü İngiliz yarış atı. Mr.

Bentley her zaman onun gibi bir altı olsun istemiştir."
"Anlıyorum. Yanılmıyorsam bu atların adlarını duymuştum, ama emin değilim tabii ki. Hepsi de çok güzel atlar."
"Öyle. Tablolar da en az atlar kadar güzel. Bunları yapan ressam çok ünlü bir sanatçıymış. Mr. Bentley onun bir dâhi olduğunu söylüyor. Ama tabii, ben böyle şeylerden pek anlamıyorum."
"Ben de anlamam." Genç kadın bu sözleri hiç düşünmeden söylemişti. Ama nedense bu tablolara baktığında onların sanat değerlerini anlıyor gibiydi. Sanki resim genç kadın için hiç de yabancı bir iş değildi.
Mrs. Hayes'in sesinde sıcak bir ton belirmişti. "Bunda üzülecek bir şey yok. Sanırım süpermarkette çalışırken sanatla ilgilenmeye pek vakit bulamamışsınızdır."
"Öyle olmalı. Aslında süpermarketteki işimde başarılı olduğuma pek inanamıyorum Mrs. Hayes. Doktor Patel bana kasiyerlik yaptığımı söylemişti, oysa benim matematiğim hiçbir zaman iyi olmamıştır."
Mrs. Hayes genç kadına şaşkınlıkla baktı. "Bunu nereden biliyorsunuz?"
"Şey tam bilemiyorum aslında. Ama sanki öyleymiş gibi geliyor. Hatırlamaktan çok bir sezgi bu. Gerçekliğine emin olamıyorum tabii. Nasıl olabilirim ki, hangi okulu bitirdiğimi bile hatırlamıyorum."
Mrs. Hayes, genç kadının yüzünün bembeyaz kesildiğini fark etmişti. Endişeyle, "Artık bunları düşünmeyin," diye atıldı. "Nasıl olsa eninde sonunda her şeyi hatırlayacaksınız. İsterseniz siz biraz oturun, ben de size çay getireyim. Leonie de neredeyse gelir herhalde."
Leonie okuldan döndüğünde Jessica da ikinci fincan çayını yudumlamaya başlamıştı. Genç kız telaşlı bir tavırla içeri girdi. Yeni kuzinini görmekten aslında pek de hoşlanmadığı yüzünden anlaşılabiliyordu.
Jessica eleştirici gözlerle genç kızın üzerindeki okul

formasına baktı. Leonie'nin eteği aşırı bol, kazağı ise tam tersine aşırı dardı. Zavallı kız herhalde bu şekilde giyinerek yaşına göre uzun ve ince olan vücudunu biraz saklamayı denemişti, ama başarılı olduğu pek söylenemezdi.

Genç kadın sıcak bir tavırla, "Merhaba Leonie," dedi. Bir yandan da bir önceki gün olanların kızla aralarında bir arkadaşlık doğmasını engellememesini diliyordu. "İyi misin?"

Leonie bir an genç kadına yanıt vermeyecekmiş gibi bir tavır takındıktan sonra kararını değiştirerek, "Hava çok sıcak," diye mırıldandı. Kız hiç kuşkusuz babasının bir gün önce savurduğu tehditleri hatırlamış ve başının derde girmemesi için onunla konuşmaya karar vermişti. Jessica bu duruma çok üzüldü. İnsanlarla ilişkilerinin bu tür zorlamalara dayanmasını istemezdi.

Önündeki çay tepsisini göstererek, "Susadın mı?" diye sordu. "Çay içmek ister miydin?"

"Kola içmeyi yeğleyeceğim. Ama önce gidip üstümü değiştirmek istiyorum. Sonra da atlara bakmaya gideceğim."

"Sanırım babanız atlarla vakit geçireceğinize yeni kuzininizle birlikte oturmanızı yeğlerdi Miss Bentley. Bana da aynen böyle söyledi zaten. Sanırım o dönene kadar dışarı çıkamayacaksınız."

"Allah kahretsin!"

"Miss Bentley!"

"Leonie'nin benimle birlikte kalmasına hiç gerek yok Mrs. Hayes. Zaten ben de yemekten önce duş yapmak istiyordum." Jessica'nın zavallı kızın planlarını altüst etmeye hiç niyeti yoktu.

"Ciddi misin?"

Genç kadın Mrs. Hayes'in kendisine onaylamayan gözlerle bakmakta olduğunun farkındaydı, yine de, "Tabii ki ciddiyim," diye mırıldandı. "Merak etme,

ben kendi kendime oyalanabilirim.''

''Çok teşekkürler Jessica. Hey, sana kendini nasıl hissettiğini sormayı unuttum, değil mi? Ama sormama gerek yok zaten, çok iyi görünüyorsun. Şey, ben hemen gidip üstümü değiştireyim. Tekrar teşekkürler.''

Bölüm Sekiz

Jessica, James Bentley'yi bir gün sonrasına kadar hiç görmedi. Laura'nın Aspen'e geldiği günün akşamı, genç adam akşam yemeğine gelmemişti. Mrs. Hayes' in söylediğine göre bir süre önce telefon etmiş ve yemeğini dışarıda yiyeceğini haber vermişti.

Leonie imalı bir sesle, "Herhalde Bickersley'dedir," diye mırıldandı.

"Hayır Miss Bentley, babanız Bickersley'de değil. Yalnızca iş görüşmesi biraz fazla uzun sürecekmiş. Aslında bu akşam gelmediği için sevinmelisiniz. Yoksa bu halde sofraya oturduğunuzu görüp çok kızardı."

Leonie üzerindeki giysilere bakarak hafifçe kızardı. Sofraya, ata binerken giydiği giysilerle gelmesinin pek hoş bir davranış olmadığını biliyordu aslında. Ancak babasının yemeğe gelmeyeceğini öğrendiğinde üzerini değiştirmeye üşenmişti.

Bu arada Jessica'nın aklı bambaşka yerlerdeydi. Nedense sürekli James Bentley'yi düşünüyor, özellikle de onunla çiftliği gezişlerini aklından çıkaramıyordu. Unutmak istediği bir tek şey vardı: Laura Bentley'nin genç adamı dudaklarından öpüşü. Jessica bu kadını görmenin, düşünmenin ya da onun hakkında konuşmanın kendisini son derece kötü etkilediğinin farkındaydı. Başına hemen son derece korkunç bir ağrı giriyor ve geçmişiyle ilgili bir şey hatırlaması iyice zorlaşıyordu.

Yemeklerini sessizlik içinde yemeye devam ettiler. Jessica zaman zaman genç kızla atlar ya da ödevleri üzerinde konuşmaya çalışıyordu, ancak pek başarılı olduğu söylenemezdi. Kısa bir süre sonra genç kadın boşuna uğraşmaktan vazgeçti ve her ikisi de kendi düşüncelerine daldılar.

Jessica ertesi sabah uyandığında kendini çok daha güçlü hissediyordu. Yalnız başına kahvaltısını ettikten sonra çantasının içindekileri incelemeye karar verdi. Daha önce çantasına kısaca bir göz atmıştı; fark etmediği şeyler olabilirdi içinde. Gerçekten de çantasının içinde bulduğu altın bir çakmak, genç kadını şaşkına çevirmişti.

Jessica bildiği kadarıyla sigara içmiyordu. Bütün bu günler boyunca canı hiç sigara istemediğine göre, içmiyor olmalıydı. Ama belki de kazadan önce sigara içiyordu genç kadın. Jessica dikkatle parmaklarını incelemeye başladı. Ancak ellerinde hiç nikotin izi yoktu. Ama bunun fazla da bir anlamı yoktu aslında, kazadan bu yana oldukça uzun bir zaman geçmişti ve bu arada da nikotin izleri kaybolmuş olabilirdi. Genç kadın çantasında sigara olmamasını da garip bulmuştu. Belki de çakmağı birisi ona hediye olarak vermişti, Jessica da sigara içmemesine rağmen bu hediyeyi hep yanında taşıyordu. Ama çakmağın benzininin bitmek üzere olması, sık sık kullanıldığının göstergesiydi.

Belki de çakmak ona ait değildi. Jessica birdenbire donakaldı. Yoksa başkasına ait olan bir şeyi çalmış mıydı? Ama hayır, genç kadın böyle bir şeyi yapmış olamazdı. Ama emin olmasının da imkânı yoktu tabii, genç kadın kazadan önce belki de azılı bir hırsızdı.

Jessica yüzünde endişeli bir ifadeyle yemeğe indi. James de masada oturmuş, bazı kâğıtları incelemekle meşguldü. Genç kadının aşağıya indiğini görünce kâğıtları hemen bıraktı ve onu karşılamak üzere ayağa kalktı.

"Merhaba Jessica. Ben de seni merak etmeye başlamıştım. Mrs. Hayes sabahleyin odandan hiç çıkmadığını söyledi."

"Öyle." Jessica iştahsız bir tavırla önündeki yemeklere bakıyordu. Şu anda kendini hiç de iyi hissetmiyordu. Üstelik, James'le konuşma fikri bile ne

dense genç kadına itici geliyordu.

Genç adam misafirinin yüzündeki endişeli ifadeyi fark etmişti. "Ne oldu Jessica, bir şey mi var?"

"Hayır. Neden sordun?"

"Bana endişeliymişsin gibi geldi de. Yoksa benim bilmediğim bir şey mi oldu? Umarım Leonie yine seni üzmemiştir."

"Yoo, tabii ki hayır. Yalnızca..." Genç kadın bir an duraksadıktan sonra tüm gücünü topladı ve anlatmaya başladı. "Bugün el çantamı karıştırdım. İçinde ne buldum biliyor musun? Altın bir çakmak! Oysa ben sigara içtiğimi hiç sanmıyorum."

"Garip. Ama belki de çakmak başka birisine aittir."

"Ben de ondan korkuyorum zaten."

James şaşırmıştı. "Neden?"

"Çünkü çantamdaki oldukça pahalı bir çakmak. James, sence o çakmağı birisinden çalmış olabilir miyim?"

"Çalmak mı?" James kulaklarına inanamıyormuş gibiydi. "Hey, çakmağı çaldığını gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?"

"Nereden bilebilirim ki? Geçmişimle ilgili hiçbir şey hatırlayamıyorum. Azılı bir hırsız olmadığıma nasıl emin olabilirim."

"Bence çok yanlış düşünüyorsun Jess. Sen bir hırsız olamazsın. Bak, sence bu çakmak trende karşında oturan kıza ait olabilir mi? Hani kazada... kazada..."

"Ölen kız mı? Olabilir herhalde. Ama çakmak onunsa benim çantamda ne arıyor? Bana bu pek mantıklı görünmedi James. Çakmak bana ait olmalı."

"Pekâlâ. Belki de sigara içmeyi bırakmış, ama çakmağını da çantanda taşımaya devam etmiş olabilirsin. Ne olursa olsun, ben onu çalmış olabileceğine inanmıyorum. Bu kadar saçma bir şeye sen de inanmamalısın. Belki hafızanı kaybetmiş olabilirsin, ama kişiliğinin değişmiş olmasına imkân yok."

Jessica çatalını masaya bırakıp tabağını itti. İştahı iyice kaçmıştı. "James, sence artık bir şeyler hatırlamaya başlamam gerekmiyor mu? Bu kadar zamandır tek bir şey bile hatırlayamamam çok korkutucu."

"Ama Ripley adını hatırladın."

"O adın pek bir önemi olduğu da söylenemez. Herhalde o kızdan duymuş olacağım. Bir firmanın adını hatırlamış olmanın ne önemi var ki? Aman Tanrım, karşımda oturan kızın adını bile hatırlayamıyorum ben!"

"Chambers. Kızın adı Cecily Chambers'tı Jess."

"Cecily Chambers mı?" Jessica vücudundan bir ürpertinin geçtiğini hissetti. Bu ad genç kadına hiç de yabancı gelmemişti. Beynini zorlayarak hatırlamaya çalıştı, ancak çabaları her zamanki gibi, başına korkunç bir ağrının oturmasından başka hiçbir sonuç vermemişti. Jessica ani bir panik duygusuna kapılarak yerinden fırladı. Bu hiçlik duygusuna dayanamıyordu artık. Hızla kapıya doğru koşmaya başladı. Ancak James genç kadından daha hızlıydı. Kapıya ondan daha önce ulaştı ve genç kadının dışarıya çıkmasını önledi.

"Paniğe kapılıp kaçarak hiçbir şeyi halledemezsin Jess. Ümidini yitirmemelisin. Buraya geleli daha yalnızca birkaç gün oldu. Kendine biraz daha zaman tanı."

"Senin için böyle konuşmak kolay!" Jessica tüm çabasına rağmen kendini toparlamayı başaramamış ve bir anda hıçkırıklara boğulmuştu.

Tüm gücünü kullanarak hıçkırıklarına ve gözlerinden akan yaşlara engel olmak istiyor, ancak bunu başaramıyordu. Şu anda tek istediği yalnız kalmaktı. Bu güçsüzlük anını başka bir insanın, hele hele James'in görmesini hiç istemiyordu. Keşke genç adam kendisini yalnız bırakmayı akıl edecek kadar anlayışlı olsaydı.

Ancak bundan sonra olaylar, genç kadının hiç de beklemediği bir şekilde gelişti. James bir süre hiç ses çıkarmadan genç kadını izlemiş, sonra ani bir hareketle onu kollarının arasına almıştı.

"Jess, kendini toparla lütfen. Elbet bir gün her şeyi hatırlayacaksın. Kendini bu kadar zorlamana hiç gerek yok. Her şeyi zamana bırak."

Genç adamın vücudunun sıcaklığı, Jessica'nın kendini biraz öncekinden bambaşka hislere kaptırmasına yol açmıştı. Vücudundan güçlü bir akımın geçtiğini hissetti. Genç kadın kuzeninin yakınlığının kendisinde neden bu tür hisler uyandırdığını anlayamıyordu. James babasının kuzeniydi; genç kadının neredeyse amcası sayılırdı.

Bu arada James, yatıştırıcı bir sesle konuşmaya devam ediyordu. "Burada istediğin kadar kalabileceğini biliyorsun Jess. Artık kendini zorlamayı bırak olur mu? İnan bana, rahatlamayı başarırsan her şey daha kolay olacak."

Jessica, kendini genç adamın vücudundan mümkün olduğunca uzak tutmak için elinden geleni yapıyordu. Bu vücudun kendisini ne kadar çok etkilediğinin farkındaydı çünkü. Aslında genç adama doyasıya sarılmayı, onun sıcaklığını daha yakından hissetmeyi ne kadar çok isterdi.

Beynine üşüşen yersiz düşünce ve istekleri kovmaya çalışarak, "Senin için böyle konuşmak kolay," diye mırıldandı.

James sabırsız bir hareketle genç kadını kendinden biraz uzaklaştırmış ve delici bakışlarını onun gözlerine dikmişti.

"Başka ne söylememi istersin Jessica? Kimse seni bir şey yapman için zorlamıyor. Aspen'de dilediğin kadar kalabileceğini biliyorsun. Gitmek istersen seni zorla tutan da olmayacak. Neden geçmişi hatırlamak için bu kadar acele ettiğini anlayamıyorum. Üstelik kaybetti-

ğinin yalnızca hafızan olduğunu düşünerek şükretmelisin. Cecily Chambers hayatını kaybetti!''

Jessica güçlükle yutkundu. ''Biliyorum.''

''Öyleyse kendini topla artık. Hafızanı kaybetmen bir ölüm kalım sorunu değil Jess. Sadece geçici bir rahatsızlık.''

''Biliyorum.''

''Güzel. Bak Jess, her şey şu ankinden daha kötü olabilirdi. En azından şu anda, seni düşünen insanlarla birliktesin.''

''Beni düşünen insanlar mı? Mrs. Bentley'nin beni düşünen insanlar arasında olduğunu ima etmek istemiyorsun herhalde? Böyle bir şeye inanacağımı sanıyorsan çok yanılıyorsun. Üstelik sen de... Sen de onun arkadaşısın!''

James genç kadını aniden kendisinden uzaklaştırmıştı. ''Burada benim Laura'yla ilişkimi tartışmıyoruz Jessica.''

''Öyle mi? Bence tartışmamız gerekiyor. Laura'yla aranda bir şeyler olduğunun farkındayım.''

Genç adamın gözlerinde karanlık bir ifade belirmişti. ''Leonie yine sana üstüne vazife olmayan şeyler anlattı, öyle değil mi?''

''Leonie mi?''

''Evet, Leonie. Benim kızım yani. Bu evi benimle paylaşan diğer insan.''

Jessica sinirlerinin iyice bozulmaya başladığını hissediyordu. Bu kedi-fare oyununa daha fazla dayanamayacaktı. Başını gururla kaldırarak, ''Leonie'nin kim olduğunu biliyorum,'' dedi.

''Güzel, bunu bilmene sevindim. Jess, lütfen kelime oyunlarını bırak artık. Leonie sana ne söyledi?''

''Kızın bana hiçbir şey söylemedi James. Ama ben de kör değilim. O kadının sana nasıl davrandığını gördüm. Bütün bunlar beni ilgilendirmez tabii...'

''Çok haklısın, seni ilgilendirmez.''

"Ama o kadının benden nefret ettiği de açıkça belli."

"Bunu da nereden çıkarıyorsun? Dün Laura sana hiç de kötü davranmadı."

"Ya hastanedeki davranışları? Onları unutmam gerektiğini düşünmüyorsun herhalde!"

"Ama Laura'yı o zamanki davranışlarını anlamalısın. Sinirleri çok bozuktu. Biliyorsun, baban ölünceye kadar zavallı kadının senin varlığından haberi bile yoktu."

"Biliyorum, ama olanlar için neden beni suçladığını da bir türlü anlayamıyorum."

"Yaptıkları için senden özür diledi. Artık bu konuyu kapat lütfen Jess."

"Öyle mi? Ama benim hatırladığım kadarıyla özür dilemesinden on dakika sonra saldırılarına yeniden başladı."

James sabırsız bir sesle, "Bu tartışma artık fazla ileriye gitti," dedi. "Hem başkalarının senin durumuna anlayışla bakmalarını istiyorsun, hem de sen onların zayıflıklarını anlayışla karşılamayı başaramıyorsun!"

"Zayıflık mı?" Genç kadın yaşamında ilk kez bu kadar sinirlendiğini hissediyordu. "Yoksa Laura'nın bana karşı davranışlarının zavallı kadıncağızın zayıflığından ileri geldiğine inanmamı mı bekliyorsun?"

James sinirli bir sesle, "Durumu anlamadan yorum yapıyorsun," dedi.

"Ben de durumu anlamaya çalışıyordum zaten! Söylesene, babamın Laura'yla olan ilişkinizden haberi varmıydı?"

Jessica bu sözleri eder etmez ne kadar büyük bir kabalık yapmış olduğunu anladı. Laura Bentley'le ilişkisi ne olursa olsun, James kendisine oldukça nazik davranmıştı hep. Bu kente geldiğinden beri genç kadına iyi davranmaya çalışan tek insan James olmuştu. Genç ada-

mı böyle bir iddiayla suçlamak tam anlamıyla bir vefasızlık örneğiydi.

Ancak James, genç kadının özür dilemesine fırsat vermeden kızgınlıkla bağırmaya başlamıştı. "Bana nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin? Ne cesaretle? Londra'daki o avukat senin ne mal olduğunu bize anlatmıştı zaten. Ona inanmamakla, seni olduğundan farklı bir insan olarak görmekle büyük bir hata ettim. Senin gerçek kişiliğini bir tek Laura görebildi. Bu yüzden ondan bu kadar nefret ediyorsun, öyle değil mi? Hafızanı kaybetmiş olmana rağmen hâlâ eskisi gibi bencil ve adisin!"

"Bu doğru değil! Ben ne bencilim ne de adi!"

"Nereden biliyorsun? Bunları bilmene imkân yok, ancak hafızanı gerçekten kaybetmemişsen..."

Jessica şaşkınlıkla genç adama bakakaldı. "Yoksa... Yoksa bana inanmıyor musun?"

Jessica'nın yüzünün bembeyaz kesildiğini gören James, fazla ileri gittiğini anlamıştı. Garip bir tavırla içini çekerek, "Ne kadar çok sıkıntıya yol açtığının farkında mısın Jessica?" diye söylendi.

"Üzgünüm. Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı."

"Biliyor musun Jessica, Adam'a hiç benzemiyorsun. Herhalde ondan çok anne tarafına çekmiş olmalısın. Ya da Adam'ın kızı değilsin."

"Ne demek istiyorsun James? Nasıl böyle bir şey söylersin?"

"Bilmiyorum Jess. Ne dediğimi artık ben de bilmiyorum. Bak, artık bunları konuşmayı bir yana bırakalım, birbirimizi iyice kıracağız yoksa."

Jessica güçlükle yutkundu. "Özür dilerim."

"Ben de özür dilerim. Sanırım olanlara alışmamız için ikimizin de zamana ihtiyacı var. Eğer yaptığım kabalıkları bağışlayacağına söz verirsen, bende Laura hakkında söylediklerini unuturum. Anlaştık mı?

Jessica'nın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Bu tartışmayı daha fazla uzatmanın gereksiz olduğunu

o da biliyordu. Ne de olsa karşısındaki babasının kuziniydi. Her ne kadar içinde ona karşı başka duygularda olsa, genç kadın bu gerçeği unutmaması gerektiğini biliyordu. Tüm cesaretini toplayarak, genç adamın yanağına minik bir öpücük kondurmak üzere uzandı.

Jessica genç adamı, bir amcayı öper gibi öpmeye niyetlenmişti aslında. Ancak James'in tam o sırada başını çevireceğini tahmin edemezdi tabii. Genç kadın dudaklarının bir anda, James'inkileri bulduğunu hissetti. İkisi da o anda geri çekilmeliydiler, ancak nedense bunu yapmayı başaramadılar. O kaza öpücüğü, bir anda ihtiraslı bir öpüşmeye dönüşüvermişti. Her ikisi de o öpüşmenin heyecanına kapılmış, geri çekilmeyi akıl bile edemiyordu.

Jessica tüm vücudunun büyük bir istekle titrediğini hissediyordu. Günlerdir bastırmaya çalıştığı duyguları artık inkâr edilmeyecek şekilde ortaya çıkmıştı. Genç adamın tepkilerinden, onun da en az Jessica kadar heyecanlandığı anlaşılabiliyordu.

İlk kendine gelen James oldu. Genç adam ani bir hareketle Jessica'dan uzaklaştı ve kendini zorlayarak yapay olduğu anlaşılan bir kahkaha attı. "Hey, anlaşılan artık aramızdaki tüm sorunlar çözüldü." Bir yandan da telaşlı bir tavırla saatine bakmaya başlamıştı. "Aman Tanrım, saat kaç olmuş! On beş dakika içinde bir müşteriyle görüşmem gerekiyor. Şey, ben hemen gitsem iyi olacak sanırım. Seninle sonra... sonra tekrar konuşuruz."

Jessica utançla olduğu yerde donakalmıştı. Ne yapacağını bilmeden genç adama bakıyor, onun da kendisinden pek farklı bir durumda olmadığını görerek iyice bocalıyordu.

James kapıyı açarak, "Evet, izninle ben çıkıyorum artık," dedi. "Akşama görüşürüz. Hoşçakal!"

Bölüm Dokuz

Jessica'nın hastaneden ayrılmasından bir hafta sonra James genç kadını, genel bir kontrolden geçmesi için Leeds'e götürdü. Doktor Patel'den saat iki buçuk için randevu almışlardı. James genç kadını hastaneye götürme işini bir başkasına devretmeyi çok isterdi aslında, ancak aynı gün kendisinin de Avukat Toby Langley'le randevusu olması, böyle bir şey yapmasını engellemişti.

Arabada gergin bir sessizlik hâkimdi. James o günkü kaza öpücüğünden sonra genç kadını görmemek için pek çok bahane uydurmuş ve onunla hemen hemen hiç karşılaşmamayı başarmıştı. Ancak yine de, genç kadınla aynı evde yaşadığı düşüncesi hiç beyninden çıkmamıştı.

James o gün yaşananlar için büyük bir pişmanlık duyuyordu. Öncelikle genç kadını hıçkırıklara boğacak kadar kötü davrandığından, sonra da o garip öpücük yüzünden. Aslında nasıl olup da öpüştüklerini anlamakta hâlâ güçlük çekiyordu. Jessica'nın kendisini son derece dostça ve bir kuzene yakışır şekilde yanağından öpmek istediğini biliyordu. Kendisinin aynı anda başını çevirmesi ve dudaklarının birbirine değmesi ise kötü bir kaza olmakla birlikte, yine de açıklanabilecek bir şeydi. Genç adamın açıklayamadığı, o ufacık dokunuşun kendisini neden o kadar çok etkilediği ve birdenbire genç kadını kollarının arasına alıp ihtirasla, uzun uzun öpmesine yol açtığıydı.Gerçekten de Jessica'yı öperken her şeyi unutmuştu genç adam. Aklına ne Leonie gelmişti ne de Adam'la Laura. Hissettiği tek şey, kuzeninin kızının vücudunda uyandırdığı o güçlü istek ve açlıktı.

James bu garip duygunun etkisinden kurtulması gerektiğini biliyordu. Liseli bir çocuk değildi artık, neredeyse kırkına merdiven dayamış olgun bir erkekti. Dengesini böylesine yitirmek ve aklından bile geçirmediği şeyleri yapmak ona göre değildi. Belki de olayı fazla abartmaması gerekiyordu, ne yaptığını bilemediği bir anda bir kadını öpmüş olmasında garip bir şey yoktu.

Genç adam o öpücüğün kendisini günlerdir etkilediğini biliyordu yine de. O günden sonra Laura'yı görmeyi hiç istememişti örneğin. Onunla karşılaşmamak için sürekli bahaneler uydurmuştu. Genç kadının da bu durumu fark ettiğini ve çok sinirlendiğini biliyordu. Laura bir önceki akşam telefon etmiş ve bugünkü randevuyu haber verip oraya gelmesini adeta emretmişti. Başka şartlar altında olsaydı James hiç kuşkusuz genç kadını terslerdi, ancak son günlerde onu çok ihmal ettiğini düşünerek bir şey söylememişti.

Jessica'ya gelince, genç adam onunla birlikte olmaktan pek hoşlanmıyordu. O gün yaşananlardan sonra, genç kadının varlığı kendini huzursuz hissetmesine yol açıyor ve bu yüzden de Jessica'ya, istemeyerek de olsa, soğuk davranıyordu.

Uzun bir sessizlikten sonra Jessica, genç adamın huzursuzluğunu sezmişçesine, "Beni getirmene hiç gerek yoktu," diye mırıldandı. "Otobüsle de gelebilirdim."

James içinden kendi kendine küfretmeye başlamıştı bile. Zavallı kızcağıza yine soğuk davranmış olduğunun farkındaydı. "Otobüsle gelmek mi? Neden otobüsle gelmeyi düşündün ki?"

"Şey, böylece senin benim yüzümden bu kadar yol katetmene gerek kalmazdı. Benim için de bu bir değişiklik olurdu."

"Değişiklik mi? Ne demek istiyorsun?"

Jessica yüzünde huzursuz bir ifadeyle, "Yanlış anlama lütfen," diye mırıldandı. "Bana gerçekten çok iyi davrandın, bana gösterdiğin misafirperverliği takdir et-

mediğimi sanma. Ama biliyorsun, kazanın üzerinden haftalar geçti. Hâlâ hafızamı kazanmayı başaramadığıma göre, belki de artık kendi sorumluluğumu üstlenmeye başlamalıyım.''

James genç kadının varlığından huzursuzluk duyuyordu belki, ama yine de onun sorumluluğundan kurtulmak istediği pek söylenemezdi. Tam tersine; Jessica'nın Aspen'den ayrılabileceği düşüncesi genç adamı sinirlendirmişti. ''Saçmalama lütfen! Henüz kendine bakabilecek kadar iyileşmedin. Hem nerede yaşamayı düşünüyorsun? Aspen'den ayrıldığında nereye gidebilirsin ki?''

Jessica'nın yüzü sararmıştı biraz, ancak sesindeki ifade cesaret doluydu. ''Bir yerlerde bir evim vardır herhalde. Babamla birlikte yaşamadığıma göre, herhalde Londra'da yaşıyor olmalıydım. Kazadan önce yani...''

''Hayır.''

''Hayır mı? Ne demek istiyorsun James? Herhalde Londra'da kaldığım bir daire vardı, öyle değil mi? Ya da bir pansiyon.'' Jessica birdenbire garip bir hisle yerinde donakaldı. Pansiyon kavramı genç kadına son derece tanıdık gelmişti. ''Evet, evet bir pansiyon! Sanırım ben bir pansiyonda kalıyordum.''

''Bak sen. Nedense Aspen'den ayrılmayı düşünmeye başlar başlamaz eskiden nerede yaşadığını hatırladın. Bence pansiyonda kaldığın doğru değil Jessica.''

''Ne demek doğru değil? Yoksa uydurduğumu mu sanıyorsun? Hayır James, inan ki birdenbire gözümde bir pansiyon odası canlandı. Belki hatırladığım fazla bir şey değil, ama yine de araştırılmaya değer. Öyle değil mi?''

James sabırsızlıkla içini çekti. ''Araştırmayı düşündüğün şeyin ne olduğunu öğrenebilir miyim lütfen?''

Jessica başını gururla kaldırdı. ''Kazadan önce nerede yaşadığım tabii ki.''

Genç adam, Jessica'nın eninde sonunda bu noktaya geleceğini ve geçmişi hakkında araştırmalar yapmak isteyeceğini biliyordu aslında. Ancak genç kadına, Londra'dan ayrılmadan önce tüm bağlarını kopardığını nasıl anlatabilirdi ki? Jessica Leeds'e gitmek üzere yola çıkmadan önce işinden ve oturduğu evden ayrılmış, kısacası eski yaşamını tümüyle ardında bırakmıştı.

James kendisini üç ayrı parçaya ayrılmış gibi hissediyordu. İlk olarak Laura vardı; Jessica'nın hafızasını kazanmasından en çok zararlı çıkacak insan oydu. Sonra da Jessica geliyordu; genç kadın babasının vasiyetinin ne kadar çok soruna yol açtığından tümüyle habersizdi ve bu vasiyetin sonuçlarını öğrenmeye dayanamayacak kadar güçsüzdü. James'in, genç kadının sorumluluğundan vazgeçmeye karşı duyduğu isteksizlik vardı bir de.

James derin bir nefes alarak, "Henüz bu tür bir araştırmayı yapabilecek kadar güçlü olduğunu sanmıyorum Jess," dedi. "Tüm bunları daha önce de tartışmıştık. Hatırlamak için bu kadar acele etmene hiç gerek yok. Sabırlı ol biraz."

"Biliyor musun James, kuşkucu bir insan olsaydım geçmişimi hatırlamama engel olmak istediğini düşünebilirdim."

"Ama sen kuşkucu bir insan değilsin. Haksız mıyım?"

"Bilmem, değil miyim?"

James hırsla direksiyonu kavramıştı. "Ne demek istiyorsun Jess? Seni Aspen'de tutmaktan ne gibi bir kazancım olabilir ki? Aklına hiç böyle bir şey geliyor mu?"

"Hayır."

"Çünkü böyle bir şey yok!"

"Bilemiyorum. Belki de henüz aklıma gelmemiştir."

James kızgın bir sesle, "Senin iyileşmeni istemedi-

ğimi düşünmeyi bırak lütfen,'' diye haykırdı. ''Geçmişini hatırlamam ben de en az senin kadar istiyorum.''

''Peki ya Mrs. Bentley? O da istiyor mu?''

''Mrs. Bentley mi?''

''Evet. Onun benim iyileşmemi pek istemediğini sen de biliyorsun.'

''Jess, benim tek bildiğim Laura'nın da seni en az benim düşündüğüm kadar düşündüğü.''

''Lütfen bana yalan söyleme James! Onun benden nefret ettiğini sen de biliyorsun. Hatta en iyi sen biliyorsundur herhalde. Mrs. Bentley'nin sana bütün sırlarını anlattığına eminim.''

''Mrs. Bentley'nin senden nefret etmesi için ortada hiçbir neden yok Jess. Ayrıca benim onunla ilişkim de bu olayların tümüyle dışında.''

''Öyle mi?'' Jessica'nın dudakları alayla kıvrılmıştı. ''Mrs. Bentley'nin benden, babam vasiyetnamesinde bana da bir şeyler bıraktığı için nefret ettiğini bilmiyorum mu zannediyorsun?''

James şaşkınlıkla, ''Vasiyetnameyi nereden biliyorsun sen?'' diye haykırdı. Ancak bu sözleri ettikten sonra, yaptığının ne büyük bir hata olduğunun farkına varabildi. Geçirdiği şaşkınlık yüzünden, Jessica'ya vasiyetnamenin varlığı hakkında hiçbir şey söylememeye karar vermiş olduklarını unutmuştu.

Ancak genç kadın, James'in yaptığı hatayı fark etmeyecek kadar heyecanlıydı. ''Bildiğim kadarıyla babam bana mirasının bir bölümünü bırakmış. Mrs. Bentley hastaneye geldiğinde miras hakkında bir şeyler söylemişti. Ama babamdan bunu yapmasını ben istemedim ki! Mrs. Bentley'nin, doğru dürüst haberim bile olmayan bir şeyden ötürü beni suçlaması hiç de hoş değil.''

James genç kadına verecek cevap bulamıyordu artık. Bir süre hiç konuşmadan arabayı kullanmaya devam etti. Bu arada Leeds'e de iyice yaklaşmışlardı.

Uzun bir sessizlikten sonra Jessica, "Doktor Patel'a ne yapmam gerektiğini soracağım," diye mırıldandı. "Bu konuda hiçbir çıkarı olamayacağına göre nesnel davranacaktır."

"Hâlâ bu konuda benim bazı çıkarlarım olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Ben... Ben böyle bir şey söylemedim. Artık ne düşüneceğimi, neye inanacağımı bilemiyorum zaten."

James sesini çıkarmadan arabayı kullanmaya devam etti. Genç kadının kendini ne kadar kötü hissettiğini anlayabiliyordu. Şu anda onu kollarının arasına alıp avutmak için de büyük bir istek duyuyordu aslında.

Jessica birdenbire, "Bana kızgın mısın?" diye sordu.

"Tabii ki hayır."

Hiç konuşmadan Leeds'e doğru ilerlemeye devam ettiler.

Leeds'e vardıklarında James, genç kadına doktora kadar eşlik etmekte ısrar etti. Jessica yalnız başına gidebileceğini söylemişti gerçi, ancak genç adam onun bu itirazlarını dikkate bile almadan onunla birlikte hastaneye geldi. Böylece doktor Patel'la da kısa bir süre görüşme imkânı bulmuştu. Doktor genç adamdan, muayeneden sonra gelip kendisini görmesini rica etti. Jessica'nın durumunu onunla da özel olarak konuşmak istiyordu.

James avukatın bürosuna, kararlaştırılan zamandan biraz daha geç varabildi. Ancak Laura, her zaman yaptığı gibi bu küçük gecikmeyi de abartmıştı. "Nerede kaldın James, saatlerdir seni bekliyoruz!"

Genç adam Laura'nın çıkışını duymamazlıktan gelmişti. "Merhaba Toby. Seni gördüğüme sevindim."

"Hoşgeldin James. Oturmaz mısın lütfen?"

"Sağol. Evet, bir an önce iş konuşmaya başlasak iyi

olacak sanırım. Bir saat kadar sonra Doktor Patel'ı görmeye gitmem gerekiyor. Şu anda Jessica'yı muayene ediyor da."

"Demek bu yüzden geç kaldın!"

James sıkıntılı bir tavırla Laura'ya baktı. "Olabilir. Her neyse, durumda henüz hiçbir değişiklik yok. Jess hâlâ bir şey hatırlamıyor."

"Jess mi?" Laura'nın sesi alay doluydu. "Bakıyorum ona, Jess demeye başlayabilecek kadar yakınsın artık!"

James soğuk bir sesle, "O benim kuzenimin kızı Laura," dedi. "Biliyor musun, bugün bana senin onu Adam'ın vasiyetinden dolayı neden suçladığını sordu."

Laura şaşkınlıkla, "Vasiyet mi?" diye haykırdı. "Yoksa her şeyi öğrendi mi? Yoksa ona vasiyetnameden sen mi söz ettin."

"Tabii ki hayır Laura. Bu konuda suçlanacak birisi varsa o da sensin. Hastanede kıza söylediklerini unuttun galiba."

"Ama o zaman kızın hafızasını kaybetmiş olduğunu bilmiyordum. Bilseydim vasiyetnameden hiç söz eder miydim James?"

Toby ikisi arasındaki tartışmanın çok ileriye gittiğini düşünmeye başlamıştı. Huzursuz bir sesle, "İsterseniz artık bugünkü konumuza gelelim," diye atıldı. "Bakın, Adam'ın vasiyetine göre servetinin tek mirasçısı Jessica Devlin. Duruma bakılırsa, onu bu gerçekten bir an önce haberdar etmemiz gerekiyor. Adam' ın Londra'daki işlerine bakan avukat gittikçe sabırsızlanmaya başlıyor. Korkarım onu biraz daha oyalarsak ne olup bittiğine bakmak için buraya gelmeye kalkabilir."

"Ama... Ama onu durdurmanın bir yolu olmalı." Laura'nın sesi korku doluydu.

"Yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Adam vasiyetnamenin şartlarının neden hâlâ yerine getirilmediği-

ni merak ediyor. Haksız da sayılmaz. Bakın, eğer bana bu sorunun ne zaman çözülebileceğini söyleyebilirseniz..."

Laura heyecanla, "Nasıl söyleyebiliriz ki?" diye atıldı. "Aman Tanrım, ya hafızası asla yerine gelmezse? Ne yani, tüm servetimi adını bile hatırlayamayan bir aptala mı vereceğim ben? Korkunç bir şey bu!"

James sıkıntıyla Laura'ya baktıktan sonra avukata döndü. "Bize birkaç hafta daha verebilirsen çok memnun olacağım Toby. Belki Jess'in durumu o zamana kadar biraz olsun düzelebilir. Biliyorsun, o bu şoku kaldırabilecek kadar güçlenmeden ona bir şey söylememiz kötü sonuçlara yol açabilir."

Genç adamın Jessica'yı düşündüğünü görmek Laura'yı son derece sinirlendirmişti. "Ne şokundan söz ediyorsun sen James? O kızı bu kadar düşüneceğine biraz da benimle ilgilensene."

"Ben yalnızca nesnel davranmaya çalışıyorum Laura. Her neyse, Toby, şu Londra'daki avukatı biraz daha oyalaman mümkün mü?"

James hastaneye ancak saat beşi geçtikten sonra varabildi. Toby'nin bürosundaki görüşme, genç adamın beklediğinden çok daha uzun sürmüştü. Üstelik Laura, bürodan çıkar çıkmaz genç adama bin türlü sitem yağdırmış, en sonunda James'in kendisini yakınlardaki bir restorana yemeğe götürmesini sağlamıştı. Yemek sırasında da eve yalnız dönmeyi hiç istemediğini belirtmiş ve James'ten, kendisini eve bırakmasını rica etmişti. Sonuç olarak, genç adam hastaneye geldiğinde Laura da yanındaydı.

Ancak Doktor Patel, bu beklenmedik misafirden pek hoşlanmışa benzemiyordu. Aslında James de doktorla yalnız görüşmeyi yeğlerdi, ama bu durumda Laura'dan dışarı çıkmasını istemek büyük bir kabalık ola-

caktı.

Genç adam içini çekerek, "Mrs. Bentley'le tanışmış mıydınız Doktor Patel?" diye sordu. "Kendisi kuzenimin karısıydı."

"Nasılsınız Mrs. Bentley?"

"Teşekkürler Doktor Patel. Ben asıl sevgili hastamızın ne durumda olduğunu merak ediyordum. Bize verecek verecek iyi haberleriniz var mı acaba?"

"Bu iyi haberden neyi kastettiğinize bağlı Mrs. Bentley."

James odada esen soğuk rüzgârlardan iyice rahatsız olmuştu. Gerilimi dağıtmak istercesine, "Jess nerede Doktor?" diye sordu.

"Çocuk hastaların oyun odasında. Sizin geciktiğinizi görünce onlarla biraz ilgilenmek istedi. Şu anda da onlara resimler yapıp masallar anlatıyor. Kuzeninizin resim konusunda büyük bir yeteneği var Mr. Bentley. Bunu öğrenmemizin bize bir yararı olup olamayacağını bilemiyorum gerçi, ama kendisi gerçekten çok güzel resimler yapıyor."

Bu haber James'i oldukça şaşırtmıştı. Jessica Devlin' in geçmişi hakkındaki bilgileri, onun pek de sanatçı bir kişiliğe sahip olmadığını düşünmesine yol açmıştı.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Sizce bu bilginin bize herhangi bir şekilde yararı olabilir mi?"

"Bilemiyorum doktor, Jessica'nın sanatsal yetenekleri olduğundan hiç haberim yoktu."

Tüm bu konuşmalar Laura'yı iyice sıkmaya başlamıştı. Sabırsız bir sesle, "Konudan çok uzaklaşıyoruz," diye söylendi. "Allah aşkına, bu kızın resim yeteneğinin olup olmamasının ne önemi var ki? Doğrusu benim öğrenmek istediğim tek şey Jessica Devlin'in kısa bir süre içinde hafızasını kazanma olasılığının ne kadar olduğu."

"Bence çok yanlış düşünüyorsunuz Mrs. Bentley.

Üvey kızınızın yaptığı her şeyin iyileşmesiyle çok yakından ilgisi var.''

''O benim üvey kızım filan değil!'' Laura bu sözleri nefret dolu bir ses tonuyla söylemişti. Ancak, doktorun kendisine garip garip baktığını görünce kızararak sözlerini düzeltti. ''Şey, yani onu daha önceden hiç tanımıyordum da. Her neyse, benim öğrenmek istediğim durumunda bir ilerleme olup olmadığı. Bize bu kadarını olsun söyleyebilirsin sanırım.''

''Aslında pek fazla bir şey söyleyemeyeceğim. Anladığım tek şey, iyileşmemesi için hiçbir neden olmadığı. Fiziksel olarak çok sağlıklı görünüyor. Biraz moral bozukluğu dışında fazla kötü durumda olduğu söylenemez.''

''Sizce Jessica bize yalan söylüyor olabilir mi? Belki de hafızasını kaybettiği doğru değildir.''

James ağzını bile açamadan Laura'ya bakakalmıştı. Genç kadının nasıl olup da bu kadar düşüncesiz davrandığını anlayamıyordu. Doktor Patel da, en az James kadar sinirlenmiş görünüyordu. Soğuk bir sesle, ''Bildiğim kadarıyla üvey kızınızın rol yapmasını gerektirecek hiçbir şey yok,'' dedi. ''Tam tersine, çıkarları açısından bir an önce hafızasını kazanması çok daha yararlı olacak sanırım. Bildiğim kadarıyla eşiniz tüm mirasını ona bırakmıştı.'' Doktor Laura'yı küçümseyen bir tavırla süzdükten sonra ayağa kalktı. ''İzninizle ben gidip Miss Devlin'i çağırayım.''

James, kapının doktorun arkasından kapanmasını bekledikten sonra Laura'ya dönüp, ''Sen ne yaptığını sanıyorsun?'' diye haykırdı. ''Jess'in yalan söylediğini ima ederek ne kazanacağını sanıyorsun. Doktorun da söylediği gibi, kızın rol yapmak için hiçbir nedeni yok.''

''Buna o kadar emin olma James. Düşünsene, kız şu anda son derece rahat bir konumda. Aspen'de kalıyor, keyfi yerinde, hiçbir sorumluluğu yok. Üstelik de

seninle aynı evi paylaşıyor. Yoksa bu kızın sana tutulduğunun farkında değil misin? Sen onun kahramanı, beyaz atlı şövalyesisin. Tabii ki Aspen'de kalmaya devam edebilmek için hafızasını kaybetmiş zavallı kız rolü yapacak!''

James başının dönmeye başladığım hissediyordu. Laura'nın söyledikleri doğru olabilir miydi acaba? Hepsinden önemlisi, genç adam Jessica Devlin'in kendisinde uyandırdığı garip hislere nasıl karşı koyacaktı?

Bölüm On

Jessica, James'i görebilmek için erkenden aşağıya indi. Son günlerde genç adamı hemen hemen hiç görmemişti. Özellikle de doktora gittikleri o günden beri genç adam, Jessica'yı görmekten kaçınıyor gibiydi.

James, genç adamın doktorla konuşmaya geldiğinde yanında Laura'yı da getirmesinden hiç hoşlanmamıştı. Laura her zamanki gibi genç kadına oldukça kötü davranmıştı çünkü, üstelik de James'le aralarında özel bir ilişki olduğunu göstermek için elinden geleni yapmıştı. Gerçi genç adam Laura'dan uzak durmaya çalışıyor gibiydi, ama Jessica onun, başkalarının önünde henüz birkaç ay önce ölmüş olan kuzeninin karısıyla çok samimi görünmek istemediği için böyle davrandığına emindi. James genç kadınla yalnız kaldığında hiç kuşkusuz çok farklı davranıyordu. Üstelik, o günkü kaza öpücüğü Jessica'ya, genç adamın ne kadar ateşli bir erkek olduğunu çok iyi öğretmişti.

Aslında o günün anısı uzun süre genç kadının James'le konuşmaya çalışmasına engel olmuştu. Genç adamın, bu konuşma çabalarından yanlış bir anlam çıkarmasını istemezdi. Ama şurası da bir gerçekti ki James, Jessica'nın konuşabileceği tek insandı. Bu yüzden tüm cesaretini toplayıp genç adamı bir oldu-bittiye getirmeye ve onunla konuşmaya karar vermişti.

Doktor Patel genç kadına, psikolojik durumu ile ilgili pek bir şey söylememişti. Jessica geçmişini hatırlamaya ne zaman başlayacağını bilemiyordu hâlâ. Gerçi doktor kullanabilecekleri yeni ilaçlardan söz etmişti, ama onların da işe yarayacakları kesin değildi. Bu yüzden de genç kadın, hafızasını kazanmanın tek yolunun kazadan önce yaşadığı yerlere gitmek olduğuna karar vermişti. Artık kendini böyle bir yolculu-

ğa çıkabilecek kadar güçlü hissettiğine göre bu konuyu bir an önce James'le konuşması gerekiyordu.

Ancak James'in genç kadınla konuşmaya pek de hevesli olmadığı, onu kapıdan içeri girerken gördüğünde yüzünde beliren ifadeden anlaşılabiliyordu. Anlaşılan Jessica'nın sabah sabah kendisini rahatsız etmesinden pek de hoşlanmayacaktı. Genç kadın bir an, hiçbir şey söylemeden dönüp gitmeyi düşündüyse de kendini tuttu ve tüm cesaretini toplayarak James'in karşısına oturdu.

"Sana katılmamda bir sakınca var mı James?"

Genç adam bir an duraksadıktan sonra tabağını itmiş ve aceleyle ayağa kalkmıştı. "Çok isterdim, ama hemen gitmek zorundayım.. Ted'le birlikte Cumbria'ya gitmemiz gerekiyor."

Jessica hızla ayağa kalkıp genç adamın yolunu kesti. "Lütfen James, seninle biraz konuşmak istiyorum."

Genç adamın yüzünde sabırsızlığını belli eden bir ifade vardı. "Jessica, sana söyledim..."

"Biliyorum Ted'le birlikte Cumbria'ya gideceksin ve erkenden yola çıkman gerekiyor." Jessica bir an duraksayıp, cesaretini toplamak istiyormuşçasına derin bir nefes aldı. "Ama seninle mutlaka konuşmam lazım."

"Jessica, şu anda..."

"Bak, son günlerde seni hemen hemen hiç göremiyorum. Sabahları kahvaltıya indiğimde çoktan gitmiş oluyorsun, öğlenleri ise ya müşterilerinle randevun oluyor ya da Ted'le birlikte bir sandöviç yiyorsun. Akşam yemeklerine ise hiç gelmiyorsun."

James genç kadına sabırsızlıkla bakarak, "Sabahları ben gitmeden önce uyanamaman benim suçum değil Jessica."

"Öyle mi?" Jessica yanaklarının kızgınlıkla yanmaya başladığını hissetti. Abartılı bir tavırla kolunu kaldırıp James'e saatini göstererek, "Şu anda saat altı buçuk," diye haykırdı. "Sabahları kaçta kalk-

mamı bekliyorsun, beşte filan mı! Seninle birlikte kahvaltı edebilmek için en geç beşte kalkmam lazım herhalde!"

"Bak Jessica, benim yürütmek zorunda olduğum bir işim var. Öğlene kadar uyursam atlarla kim ilgilenecek?"

"Pekâlâ, ama ne olursa olsun şu anda seninle konuşmak zorundayım. Seni yakalayabilmek için sabahın köründe kalktım!"

James omuzlarını silkti. "Üzgünüm, ama..."

"Bana bir beş dakika olsun ayırmayacak mısın?"

James bir an duraksamıştı. Sonra başını salladı ve "İnan ki hiç zamanım yok Jess," diye mırıldandı.

Genç kadın gururlu bir tavırla başını kaldırdı. "Pekâlâ. Ama döndüğünde beni burada bulamazsan hiç şaşırma James Bentley! Bir an önce..."

James, genç kadının sözlerini bitirmesini beklemeden. "Ne dedin, ne dedin?" diye haykırdı.

"Dedim ki..."

"Allah kahretsin, ne dediğini biliyorum! Benim öğrenmek istediğim nereye gitmeyi düşündüğündü."

"Londra'ya tabii ki."

"Ama neden?"

"Neden olduğunu çok iyi biliyorsun James."

"Jess, ben bu konuda bir karara vardığımızı sanıyordum."

Genç kadın yorgun bir sesle, "Karara filan varmadık James," diye mırıldandı. "Yalnızca bu konuyu konuştuk. Ayrıca Doktor Patel bana, artık kendi sorumluluğumu üstlenebilecek kadar güçlendiğimi söylemişti."

"Doktor ne derse desin, Londra'ya yalnız başına gitmene izin veremem. Biraz mantıklı ol lütfen Jess! Kendine biraz daha zaman tanı!"

"Zamanın bir şeyleri halledeceğine inanmıyorum artık. Burada oturup hiçbir şey yapmadan geçmişimi

hatırlamaya çalışmaya daha fazla dayanamayacağım."
"Pekâlâ Jess, seni anlıyorum. Ama yine de..." Genç adam bir an duraksayıp saatine baktıktan sonra aceleyle konuşmaya devam etti. "Bak, en iyisi Londra'ya birlikte gidelim. Şu anda oraya yalnız gidecek durumda değilsin, özellikle de kente vardığında nereye gideceğini bilmezken..."

Jessica kendine güvenen bir tavırla genç adamın sözünü kesti. "Ya bilirsem?"

"Efendim?"

"Anlamıyor musun James, Londra'ya vardığımda nereye gitmem gerektiğini hatırlayabilirim."

"Jess!"

Genç adamın yüzündeki ifadeden iyice sinirlenmeye başladığını anlamıştı. Onunla daha fazla baş edemeyeceğini anlayarak içini çekti. "Pekâlâ, Londra'ya gitmek için senin Cumbria'dan dönmeni bekleyeceğim."

"Söz veriyorsun değil mi?"

"Evet."

"Güzel."

Jessica, genç adamın yüzünde beliren rahatlama ifadesine şaşkınlıkla baktı. James kendisinin Aspen'den ayrılmasını neden istemiyordu acaba? Acaba babasının vasiyetnamesiyle ilgili bilmediği şeyler mi vardı? Belki de James'in, onu Aspen'de tutmakta çıkarı vardı. Ama bu olasılık Jessica'ya pek de mantıklı gelmiyordu. Belki de tüm bunların Laura Bentley'le bir ilgisi vardı.

James, genç kadının başka bir şey sormasına fırsat vermeden odadan çıkmıştı. Jessica içini çekerek pencereden dışarıya baktı. Gökyüzünü kaplayan siyah bulutlar, pek de güneşli bir gün geçirmeyeceklerini haber veriyordu.

Jessica masaya oturup Mrs. Hayes'in kendisi için hazırladığı kahvaltıyı yemeye başladı. Bu sırada Leonie

de içeri girmişti.

"Günaydın Jessica. Babam yine gün doğmadan mı gitti."

"Evet. Sen neden onunla birlikte gitmedin Leonie?"

"Ben mi?"

"Evet. Okulun tatil olduğuna göre..." Jessica, genç kızın üzerindeki, okul formasına hiç de benzemeyen pantolon ve bol bluzu göstererek konuşmuştu. Birdenbire kuşkuyla Leonie'ye baktı. "Bugün okul tatil, öyle değil mi?"

Leonie bakışlarını genç kadının gözlerinden ayırarak, "Evet, bugün okula gitmiyorum," diye mırıldandı.

"Benim sorduğum bu değildi Leonie. Ben okulun tatil olup olmadığını öğrenmek istemiştim."

Leonie başını tabağından kaldırıp ateş saçan gözlerle genç kadına baktı. "Bundan sana ne? Sen benim dadım mısın?"

Jessica yavaşça içini çekti. Bu kadar sert bir tepki beklememişti. "Hayır, tabii ki değilim."

Genç kız fazla ileri gittiğinin farkına varmıştı. Yeniden bakışlarını kaçırarak, "Pekâlâ, bugün okulun tatil olduğu filan yok," diye mırıldandı. "Ben bugün okulu kırdım. Niye kırmayayım ki? Bu benim hayatım!"

Jessica omuzlarını silkti. "Haklısın, tabii ki bu senin hayatın. Ne istiyorsan onu yaparsın. Ama bugün yaptıklarından dolayı birkaç sene sonra pişman olursan hiç şaşırma."

Leonie alaylı bir sesle, "Senin gibi mi?" diye sordu. "Sen de on altı yaşında okulu bıraktığın için pişman mı olmuştun?"

Jessica şaşkınlıkla genç kıza baktı. "Ama ben okulu bırakmadım ki!"

"Bıraktın. Avukatın babama söylediğine göre genç yaşta okulu bırakıp çalışmaya başlamışsın."

"Ama ben... Ben okulu bırakmadığıma eminim. Sanki... Ben... Ben üniversiteye gittiğimi düşünüyordum." Jessica bir an duraksayıp, kupkuru kesilmiş olan dudaklarını yaladı. "Sence üniversiteye gitmiş olmam mümkün mü Leonie?"

Genç kız kuşku dolu bir sesle, "Süpermarkette kasiyerlik yapmak için mi?" diye sordu. "Hayır Jessica, üniversiteye gittiğini hiç sanmıyorum. Ama sen yine de babama bir sor istersen. Belki o gidip gitmediğini tam olarak biliyordur."

Jessica birdenbire titremeye başlamıştı. Genç kadının yüzünün genede bembeyaz kesildiğini fark eden Leonie telaşla yerinden fırladı ve kapıya doğru koşmaya başladı. "Mrs. Hayes! Mrs. Hayes! Çabuk buraya gelin! Jessica bir şeyler hatırladığını söylüyor. Üniversiteye gitmiş olduğunu söylüyor! Ah, keşke babam burada olsaydı! O ne yapması gerektiğini bilirdi!"

Mrs. Hayes aceleyle içeri girmişti. Jessica'nın yüzüne bir göz attıktan sonra, "Hemen gidip Vicky'ye konyak şişesini alıp buraya gelmesini söyleyin. Aman Tanrım, elleriniz buz kesmiş Miss Devlin. Çabuk ol biraz Vicky nerede kaldın? Olamaz, bardak getirmeyi unuttun mu yoksa? Her neyse, Miss Devlin'in fincanına biraz koy. Lütfen, şundan birkaç yudum için Miss Devlin!"

Jessica fincandaki konyaktan birkaç yudum aldıktan sonra kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. "Teşekkür ederim. Şey, ben başınıza dert açtığım için çok özür dilerim. Sadece Lenoie'nin söylediği bir şey sanki... Yani bir an geçmişimi hatırladığımı sandım."

Mrs. Hayes genç kadının sözlerini yanlış anlayarak hiddetle Leonie'ye dönmüştü. "Ona neler söyledin Leonie!"

Jessica telaşla, "Kötü bir şey söylemedi," diye atıldı. "Yalnızca oturmuş okul hakkında konuşuyorduk. Birdenbire, üniversiteye gitmiş olduğumu hatırladım.

Ama... Ama tabii bu çok mantıksız. Belki de başka bir yerden aklımda kalmıştır. Trendeki o kızdan duymuşumdur herhalde. Yanılmıyorsam o üniversite mezunuymuş."

"Olabilir." Mrs. Hayes birdenbire, Leonie'nin üzerindeki giysileri fark ederek, "Leonie, neden formanı giymedin?" diye haykırdı. "Okula geç kalacaksın!"

Jessica kendini tutamayarak, "Şey, Leonie bugün okula gitmeyecek Mrs. Hayes," diye atıldı. "Biz onunla birlikte alışverişe çıkacağız bugün. Mr. Bentley benim yalnız başıma gidemeyeceğimi düşündü de."

Bu sözler Mrs. Hayes'i ikna edememişti. "Gerçekten mi? Mr. Bentley bana bu konuda hiçbir şey söylemedi de?"

Genç kadın titrek bir sesle, "Şey, onunla bu konuyu daha bu sabah konuştuk," diye mırıldandı. "Size söylemek isterdi sanırım, ama çok acelesi vardı ve bu yüzden sizinle konuşamadı."

Kâhya kadın hâlâ kuşkulu görünüyordu. "Şey, bence alışverişe çıkacak kadar güçlü görünmüyorsunuz Miss Devlin. Leonie, babanın alışverişe çıkmanıza izin verdiğine emin misin?"

"Mrs. Hayes, yoksa Miss Devlin'in yalan söylediğini mi iddia ediyorsunuz?"

"Yoo, tabii ki Miss Devlin'in yalan söylediğini iddia etmiyorum. Böyle bir şey aklımdan bile geçmez."

Jessica, sözcüklerle boğuşarak kendisinden özür dilemeye çalışan Mrs. Hayes'e üzüntüyle baktı. Zavallı kadıncağıza yalan söylemeyi hiç istemezdi aslında. Ama artık söylediklerini geriye almak için çok geçti.

Mrs. Hayes çıktıktan sonra Leonie genç kadına yaklaşıp, "Çok teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Bana büyük bir iyilik ettin."

Jessica'nın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Bir şey değil. Aslında bu küçük yalan benim de işime ya-

rayacak. Alışverişe çıkmaktan çok hoşlanırım."
"Alışveriş mi? Ciddi olamazsın!"
"Ben alışverişten nefret ederim. Bu tür şeyler Laura gibi insanlar içindir, bana göre değil."
"Neden?"
"Neden olduğu çok açık değil mi? Ben giysilerle hiç ilgilenmiyorum. Vücut hatlarım pek güzel giyinmeye elverişli değil."
Jessica üzüntüyle genç kıza baktı. "Sana katılmıyorum Leonie. Bence kendine uygun giysilerle çok güzel görünebilirsin."
"Hayır, görünmem. Ben çok çirkin bir kızım çünkü. Laura hep fasulye sırığına benzediğini söyler."
Jessica genç kıza şaşkınlıkla baktı. "Fasulye sırığı mı? Sana fasulye sırığına benzediğini mi söyledi?"
"Evet. Ama ben onun söylediklerine aldırmıyorum tabii. Ben bir tek atlarla ilgileniyorum, onların da güzel olup olmadığıma aldırdıkları söylenemez."
"Ama..."
Leonie sıkıntılı bir sesle, "Benin için üzülmene gerek yok," diye mırıldandı. "Laura hep böyledir, babama kızdığı zaman öcünü benden alır. Sanırım babamla arasına girdiğim için beni suçluyor. Eğer ben olmasaydım canının istediği zaman Aspen'de kalabilirdi, ama şimdi babamı Bickersley'de kalmaya razı etmek zorunda."
"Yani..."
"Evet, babam onunla Aspen'de birlikte olmayı reddediyordu. En azından evlenene kadar. Tabi evlenmelerinin pek kolay olduğu da söylenemez. Babam Aspen'de yaşamak istiyor çünkü, Laura'nın ise Bickersley'den ayrılmaya hiç niyeti yok."
Genç kızın söyledikleri Jessica'yı oldukça kötü etkilemişti. Bir an ne söyleyeceğini bilemeden duraksadıktan sonra, tehlikesiz bir konu seçmeye niyetlenerek, "Bickersley babamın evi, öyle değil mi?" diye sor-

du.

"Öyle. Tabii sen hafızanı kazandıktan sonra orada yaşamak isteyebilirsin. Bu da her şeyi değiştirir doğal olarak."

Jessica şaşkınlıkla genç kıza baktı. "Laura Bentley'nin evinde yaşamak isteyebileceğimi de nereden çıkardın?"

"Ama orası Laura'nın evi değil ki." Genç kızın yüzü birden kıpkırmızı kesildi. Ne kadar büyük bir hata yaptığının farkına varmıştı. "Şey, yani... Hey, artık yola çıkalım mı?"

"Yola çıkmak mı?"

"Evet. Alışverişe gitmeyecek miydik? Ne dersin, Leeds'e mi gitsek? Yoo hayır, en iyisi Harrogate'e gidelim."

"Leonie!"

"Kahretsin!" Genç kız konuyu değiştirme çabalarının boşuna olduğunu anlayarak içini çekti. "Bak, sana neler söylediğimi babama anlatma olur mu? Bir duyarsa beni öldürür."

"Bickersley'nin Laura'ya ait olmadığını söylediğin için mi? Ama bu olamaz!"

"Evet öldürür. Tanrım, hep yanlış şeyler yaparım zaten."

"Ama anlayamıyorum! Evin Laura'ya ait olmamasının ne önemi var ki?" Genç kadın birdenbire susup şaşkın gözlerle Leonie'ye bakmaya başladı. "Bickersley Laura'nın değilse..."

"Evet, en nihayet anladın değil mi? Jessica, n'olur babama bir şey söyleme. Bunları öğrenirse beni asla bağışlamaz."

Jessica başının dönmeye başladığını hissediyordu, "Pekâlâ Leonie, babana hiçbir şey söylemeyeceğim. Bir şartla: Bana babamın vasiyetnamesi konusunda bildiğin her şeyi anlatacaksın."

"Hayır!"

"Güzel, o zaman ben de babana gidip..."

Leonie korku dolu bir sesle, "Lütfen bana bir şey sorma," diye yalvardı. "Hem, bunları neden babama sormuyorsun. Ne de olsa öğrenmeye hakkın var."

"Hakkım mı var?" Jessica'nın gözleri garip bir şekilde kısılmıştı. 'Öyleyse babamın bana bıraktığı miras hiç de küçük değil!"

Genç kız çaresizlikle başını öne eğdi. "Sana başka bir şey söyleyemem."

Zaten söylemesine de gerek yoktu. Jessica her şeyi anlamıştı artık. James'in kendisini Aspen'e davet etmesinin nedeni buydu demek: Laura'yı, evini kocasının gayrimeşru çocuğuna bırakmak utancından kurtarmak.

Jessie duyduğu üzüntüyü saklamaya çalışarak ayağa kalktı. "Pekâlâ, istersen artık yola çıkalım. Harrogate'e gidiyoruz değil mi?"

"Şey, evet."

"Oraya nasıl gideceğimiz konusunda bir fikrin var mı Leonie?"

"Çiftlikteki çocuklardan birisi bizi götürür. Şey, Jessica..."

"Merak etme Leonie, babana hiçbir şey söylemeyeceğim." Genç kadın bir an duraksadı. "Daha doğrusu, seni bu işe karıştıracak bir şey söylemeyeceğim."

Bölüm On Bir

Gün kötü başlamıştı belki, ama sonrası iyi gitti. Jessica cüzdanında bulduğu parayı kullanarak Leonie'yi güzel bir restorana yemeğe götürdü, sonra da birlikte büyük bir mağazaya girdiler. Leonie genç kadının kendisine önerdiği giysileri denememek için elinden geleni yapıyordu gerçi, ama Jessica uzun uğraşlardan sonra onu birkaç elbiseyi denemeye razı edebildi.

Leonie bu elbiselerin içinde büyük bir değişim geçirmişti. Boyunun uzunluğu ve vücudunun sıskalığı gözlerden gizlenmiş, uzun ve düzgün bacakları son derece çekici bir şekilde gözler önüne serilmişti.

Genç kız da giysilerin kendisine ne kadar çok yakıştığını görerek keyiflenmişti. Jessica genç kızın giysilerini daha önceden kimin seçtiğini merak ediyordu. Bu sorunun yanıtını bulmak pek de zor değildi aslında, Leonie'nin bu derece zevksiz bir şekilde giyiniyor olmasında mutlaka Laura'nın parmağı vardı.

Genç kadın bu düşünceleri bir yana bırakarak cüzdanını karıştırmaya başladı. Elindeki paranın, bu giysilerin hepsini almaya yeteceğine pek emin değildi.

Jessica'nın imdadına Leonie yetişti. "Merak etme Jess, bunları babamın hesabına yazdırabilirim. En nihayet kendime giyecek bir şeyler aldığım için o da çok sevinecektir. Aylardır bana alışverişe çıkmamı söyleyip duruyordu zaten?"

Genç kadın gülümseyerek Leonie'ye baktı. Onun, oldukça zengin sayılabilecek bir adamın kızı olduğunu unutmuştu. James'in bu civardaki tüm mağazalarda hesabı olması çok doğaldı.

Leonie heyecanla yeni giysilerini incelemekteydi. Birdenbire aklına bir şey gelmişçesine duraksadı ve Jes-

sica'ya baktı. "Sen de kendine bir şeyler alsana. Bir elbise mesela ya da bluz. Bak sana bir şey almayı çok istiyorum. Benim için katlandığın bunca zahmetten sonra ben de sana bir armağan vermeliyim. Evet, burada beğendiğin bir şey var mı?"

Jessica olumsuz anlamda başını salladı. "Eğer bir şey satın almak istersem kendi paramla alırım." Ancak genç kadın, bu sözler üzerine Leonie'nin kırıldığını fark etmişti. Telaşla, "Yine de çok teşekkür ederim," diye ekledi. "Beni evinize davet ederek çok büyük bir incelik gösterdiniz zaten. Bir de giysilerimi size aldırırsam iyice düşüncesizlik etmiş olurum."

"Pekâlâ Jessica, belki de haklısın. Ama yine de birkaç yeni giysiye ihtiyaç duyabileceğini düşünüyorum. Ne tür giysilerden hoşlanırsın? Yoksa bunu da mı unuttun?"

Jessica bir an duraksadıktan sonra genç kıza içini dökmeye karar verdi. "Aslında bu konu beni oldukça endişelendiriyor Leonie. Çantamda bulduğum giysiler benim zevkime pek uygun değil. Doğrusu o giysileri nasıl satın aldığımı hiç anlamıyorum. Çok garip, öyle değil mi?"

"Evet, biraz garip. Ama belki de babanın mirasından pay alacağını öğrendiğinde birdenbire bir alışveriş krizine filan tutulup önüne gelen her şeyi satın almışsındır."

"Olabilir. Neyse, nasıl olsa zamanla her şey ortaya çıkar."

"Öyle. Baksana, eğer almak istediğin bir şey varsa... Sana borç verebilirim."

Jessica telaşla, "Yoo, gerçekten hiç gerek yok," diye atıldı. "Sanırım cüzdanımdakiler birkaç şey almaya yeter. Biliyor musun, ben en iyisi kendime bir kot pantolonla birkaç penye bluz alayım. Gereğinden çok resmi giysim var zaten. Şu anda ihtiyaç duyduğum tek şey içinde nefes alabileceğim rahat giysiler!"

Jessica, James Bentley'i ancak bir sonraki günün akşamında görebildi. Genç adam Cumbria'dan gecenin geç saatlerinde dönmüş, ertesi sabah da yine erkenden evden ayrılmıştı. Mrs. Hayes genç kadına, patronun gününü önemli bir at yarışında geçireceğini söylemişti.

O gün Leonie ilk kez, ahırlara giderken Jessica'yı da davet etti. Birlikte alışverişe gittikleri gün, ikisinin arasındaki buzları kırmış ve Leonie'nin genç kadına iyi davranmaya başlamasını sağlamıştı.

Birlikte ahırları gezerken Pat Grady yanlarına geldi ve beğeni dolu gözlerle genç kadını süzerek, "Bugün çok iyi görünüyorsunuz Miss Devlin," dedi.

"Teşekkür ederim." Genç çocuğun bakışları, Jessica'yı fazla rahatsız etmemişti. Pek emin değildi gerçi, ama erkeklerin kendisine her zaman ilgi gösterdiklerini hatırlar gibiydi. Bu yüzden de genç kadın, onlarla baş etmeye alışkındı.

Leonie heyecanlı bir sesle, "Biz de Minstrel'in yeni tayına bakıyorduk," diye atıldı. "Sence bu tay ileride iyi bir yarış atı olacak mı?"

"Sanırım olacak. En azından Mr. Bentley böyle düşünüyor. Gerçi tay şu anda çok iyi görünüyor, ama yine de bu kadar erkenden bir tahmin yapmamak lazım."

Leonie neşeyle taya baktıktan sonra Jessica'ya döndü. "Biliyor musun, Minstrel tayı doğururken ben de buradaydım. Doğumu görmeliydin Jessica! Tayın ileride iyi bir yarışçı olacağı, doğar doğmaz ayağa kalkmasından belliydi."

Pat Grady birdenbire, "Elimizde fırsatınız varken ata binmek istemez misiniz Miss Devlin?" diye atıldı. "Size uysal bir at bulabiliriz öyle değil mi Leonie. Örneğin Perikızı'na binebilirsiniz. O hayatımda gördüğüm en uysal at."

Bu fikir, babasının Jessica'nın ata binmeyi öğrenmesi konusundaki düşüncelerini bilmeyen Leonie'nin de çok

hoşuna gitmişti. Heyecanla, "Evet, artık mutlaka ata binmesini öğrenmelisin!" diye haykırdı. "Düşünsene, böylece ben okuldan döndüğümde birlikte ata binebiliriz. Hadi Jessica, hemen sana şu işi öğretmeye başlayalım."

"Şey, doğrusu ben..."

Ancak Pat Grady, genç kadının itirazlarını dinlemeden, "Korkmanızı gerektirecek hiçbir şey yok," diye atılmıştı. "Hem artık rahatsızlığınız da geçtiğine göre ata binmenizin hiçbir sakıncası yok."

"Şey, pek emin değilim ama, madem istiyorsunuz..."

"Harika!" Ben hemen gidip atınızı hazırlayayım. Göreceksiniz Miss Devlin, ata binmek çok hoşunuza gidecek."

Onbeş dakika sonra Jessica Perikızı'nın sırtındaydı. Genç kadın daha önce ata binmiş olduğunu hiç sanmıyordu; ama bu iş ona hiç zor gelmemişti. Bunda Perikızı'nın son derece uysal bir hayvan olmasının da etkisi vardı tabii. Jessica kendini, oyuncak bir atın üzerindeymiş gibi rahat ve güven içinde hissediyordu.

"Ne oluyor burada?"

Bu sert ses, her üçünün de şaşkınlıkla donakalmasına yol açmıştı.

Leonie bir an bocaladıktan sonra, "Merhaba baba," diye mırıldandı. "Biz senin daha geç döneceğini sanıyorduk."

"Belli oluyor." Genç adam ateş saçan gözlerini zavallı Pat'e çevirmişti. "Sana Miss Devlin'in ata binmeyi öğrenmek istemesi halinde ona benim ders vereceğimi söylemiştim Pat."

Pat biraz önceki kendine güvenli halini tümüyle yitirmişti. Bakışlarını genç adamdan kaçırarak, "Şey, biliyorum. Zaten Miss Devlin'e ata binmeyi öğretmek Miss Leonie'nin fikriydi. Yoksa böyle bir öneride bulunmak benim hiç aklıma gelir miydi?" dedi.

Leonie şaşkınlıkla genç çocuğa bakakaldı. Jessica'yı ata bindirme fikri tümüyle Pat'ten çıkmıştı aslında. Çocuğun şimdi kendini kurtarmak için böyle bir yalan uydurması hiç de hoş değildi.

Jessica, çevresinde bu kadar büyük bir sorun kaynağı olmaktan iyice sıkılmaya başlamıştı. Suçu üzerine alarak konuyu kapatmaya çalıştı. "Aslında ata binmek benim fikrimdi James. Çocukları suçlamana hiç gerek yok. Burada herkes ata binmeyi biliyordu, bu yüzden ben de kendimde bir eksiklik hissetmeye başlamıştım."

James alaylı bir sesle, "Öyle mi?" dedi. "Bu eksikliği ne zamandır duyduğunu sorabilir miyim?"

"Şey, pek uzun zamandır olduğu söylenemez."

"Bunu tahmin etmiştim zaten. Ata binmeyi öğrenmek istediğinden bana hiç söz etmediğine göre!"

"Baba, olayı bu kadar büyütme lütfen. Görüyorsun işte, Jessica'ya hiçbir şey olmadı."

Genç adam kızının söylediklerini duymamış gibiydi. Ani bir hareketle uzanıp Jessica'yı yakaladı ve attan indirdi. "Bir daha yanında ben olmadan böyle bir şeye kalkışma lütfen! Attan düşseydin başına neler gelirdi, hiç düşündün mü?"

Jessica kızgınlıkla, "Ben çocuk değilim," diye haykırdı.

"Öyleyse çocuk gibi davranmaktan vazgeç. Eline geçen her fırsatta saçma sapan şeyler yapıyorsun. Örneğin dün Harrogate'e gidişiniz gibi. Leonie'ye okula gitmeme iznini sen mi verdin?"

"Evet. Hayır. Yani... Bilmiyorum. Olabilir." Jessica artık ne diyeceğini iyice şaşırmıştı. Leonie'yle Pat'in önünde, böyle çocuk gibi azar işitmek hiç hoşuna gitmiyordu. En sonunda kendini toparlamayı başararak, "Beni düşündüğün için çok teşekkür ederim James," diye mırıldandı. "Ama gördüğün gibi, hiçbir yerime zarar gelmedi. İzin verirsen, şimdi gidip bir duş

almak istiyorum."

Ancak genç adamın, Jessica'yı rahatça bırakmaya hiç niyeti yoktu. Pat'le Leonie'ye kendilerini yalnız bırakmalarını işaret ettikten sonra genç kadınla birlikte eve doğru yürümeye başladı.

Jessica, genç adamın kendisini azarlamaya devam edeceğini sezerek en iyi savunma yolunu seçti: Saldırıyı. "Mrs. Bentley yarışlardan hoşlandı mı?"

"Mrs. Bentley mi?" Genç adam kısa bir süre genç kadına şaşkınlıkla baktıktan sonra onun ne demek istediğini anlayarak, "Seni hayal kırıklığına uğratacağım için üzgünüm, ama Mrs. Bentley benimle birlikte yarışlarda değildi," diye söylendi. "Laura'nın atlardan pek hoşlandığı söylenemez. Bu yüzden de asla at yarışlarına gitmez."

"Yanında sen olsan bile mi?"

"Yanında ben olsam bile. Bak Jessica, bundan sonra Leonie'yle bir olup benim ve Laura'nın dedikodusunu yapmayın lütfen."

Jessica genç adamın ne demek istediğini anlayamamıştı. Şaşkınlıkla, "Ne diyorsun sen?" diye sordu.

"Lütfen benimle oyun oynama Jessica. Her ikimiz de kızımın Laura için neler hissettiğini biliyoruz. Anladığım kadarıyla sen de bu konuda onu iyice körüklüyorsun."

Genç kadın kızgınlıkla, "Benim öyle bir şey yaptığım yok," diye haykırdı. "Leonie'nin Laura hakkındaki düşünceleri tümüyle kendine ait; benimkiler de bana. Ayrıca eğer bu düşünceler pek olumlu değilse bu durumda suçlanacak tek kişi var demektir: Laura."

James içini çekti. "Pekâlâ, artık bu konuyu kapatalım. Ama şunu bilmeni isterim ki, Laura'yla başını derde sokmak, içinde bulunduğun durumu hiç de olumlu etkilemeyecektir."

"Evet, ben de seninle durumum hakkında konuşmak istiyordum James."

Genç adam ateş saçan gözlerle Jessica'ya baktı. "Ne demek istiyorsun? Durumunda ne varmış?"

"Şey, bana durumumun ne olduğunu söyleyebilirsen sevineceğim."

"İstersen oyun oynamayı bir kenara bırakalım Jessica. Anladığım kadarıyla, önemli olduğunu sandığın bazı şeyler öğrenmişsin. Lafı uzatmayı bırakıp biraz açık konuş lütfen."

Jessica bir an ne söyleyeceğini bilemeden duraksadı. Leonie'den söz etmeden, öğrendiklerini anlatması çok zordu. Kısa bir sessizlikten sonra, "Bak, ben aptal bir kadın değilim," dedi. "Ayrıca burada düşünmek için bol bol zamanım oldu."

James alaylı bir tavırla gülümsedi. "Herhalde bu düşünme işini ata binerken yapmışsındır."

Genç kadın hırsla, "Saçmalama James!" diye haykırdı. "Bu olayı başıma kakmaktan vazgeç artık. Bak, günlerdir Bickersley'ye neden gelmiş olduğumu düşünüyorum. Kimse gelmemi istemediğine göre, yolculuğumun çok önemli bir nedeni vardı herhalde. Öyle değil mi?"

Jessica, genç adamın yüzünde beliren ifadeden söylediklerinde gerçek payı olduğunu anlamıştı. Ancak yine de, James'in kendisini neden Aspen'e davet etmiş olduğunu tam olarak anlayamıyordu. Herhalde bu davetin Laura'yla bir ilgisi olmalıydı. Hem, Bickersley, Laura'ya ait olmadığına göre, ev acaba kendisine mi aitti?

Heyecanlı bir sesle, "Laura'nın beni davet etmiş olabileceğini hiç sanmıyorum," diye devam etti. "Demek ki gelişimin başka bir nedeni vardı. Benim bilmediğim, ama senin bildiğin bir neden."

James ifadesiz bir ses tonuyla, "Evet," dedi. "Devam et Jessica."

"Kısacası, babamın bana bıraktığı mirasın tam olarak ne kadar olduğunu öğrenmek istiyorum."

Genç adam omuzlarını silkti. "Bunu sana söylemek benim vazifem değil. Ayrıca Doktor Patel bana, senin hiçbir şekilde sarsılmaman gerektiğini söylemişti. Bu yüzden de sana miras konusunda hiçbir açıklama yapmadım. Ama artık kendini daha iyi hissettiğine göre, sanırım babanın Leeds'deki avukatıyla görüşmenin zamanı geldi. Eminim ki o sana babanın vasiyetiyle ilgili tüm ayrıntıları açıklayacaktır."

"Ya sen, sen açıklamayacak mısın?"

"Hayır."

Jessica genç adamın kendisine hiçbir şey anlatmayacağını çok iyi anlamıştı. Bunun nedeni de Laura'yı korumak istemesi olmalıydı. Genç kadın derin bir nefes alarak, "Avukattan benim adıma bir randevu alabilirsen çok sevinirim," dedi.

"Olur." Genç adamın yüzündeki ifadeden, Jessica'nın bu davranışını hiç beğenmediği ve onu çıkarcı bir kadın olarak görmeye başladığı anlaşılıyordu. Jessica içini çekti. Aslında gerçeği bir an önce öğrenmek istemesinin nedeni babasının mirasına konmak istemesi değildi ve bunu da genç adama açıklamalıydı. "James, beni anlamanı istiyorum. Bak, artık bir şeyler yapmam gerektiğini hissediyorum. Sonsuza kadar burada oturup senin misafirperverliğini sömüremem. Bu yüzden gerçeği öğrenmek istiyorum. Belki bunu öğrenmem, geçmişimin geri kalan kısmını da hatırlamamı sağlar."

Bu sözler genç adamın gözlerindeki buz gibi ifadeyi değiştirmişti. James soğuk bir sesle, "Burada kalmaktan o kadar çok rahatsızlık duyduğunun farkında değildim," dedi. "Ama tabii, her şeyi öğrenmek en doğal hakkındır. Babanın avukatını en kısa zamanda görmeni sağlamak için elimden geleni yapacağım."

"Şey, o kadar acelem yok aslında."

"Yok mu? Oysa bana bir an önce harekete geçmek için can atıyormuşsun gibi gelmişti."

Genç adam başka hiçbir şey söylemeden eve doğru yürümeye başlamıştı. Jessica bir an duraksadıktan sonra telaşla onu durdurdu. "Şey, James... Günün iyi geçti mi?"

"Evet, iyi bir gündü. Birkaç dakika öncesine kadar." Genç adam Jessica'ya sırtını dönüp içeri girdi.

Bölüm On İki

James arabadan inip titreyen ellerle kapıyı kilitledi. Eve kadar sağ salim gelmesi büyük bir mucizeydi aslında. Yolda trafik polislerine rastlamaması da hiç kuşkusuz büyük bir şanstı; aksi takdirde alkollü olarak araba kullanmaktan dolayı ehliyeti elinden alınabilirdi.

Genç adamın bu kadar çok içmesine, Laura'yla birlikte geçirdiği akşam neden olmuştu. Genç kadın, Jessica'nın bir şeylerden kuşkulandığını anlar anlamaz küplere binmiş, bağırıp çağırmış ve hatta olanlardan ötürü James'i suçlamıştı.

Akşam olanlar genç adamın yepyeni bir gerçeği fark etmesine de yol açmıştı aslında: Laura'nın kendisini ne kadar çok rahatsız ettiğini. Genç kadın, hayatının mahvolduğunu ileri sürüp sızlanırken, James ilk kez onun varlığından sıkıldığını hissetmişti.

Aslında genç kadın için üzülmesi gerekirdi. Ne de olsa onu yıllardır tanıyordu; Jessica Devlin'in varlığını öğreneli ise yalnızca birkaç ay olmuştu. Bu durumda Laura'nın değil de Jessica'nın aslında masum olduğunu düşünmeye başlıyordu.

James, bir zamanlar Laura'yla evlenmeyi düşünmüş olduğunu hatırlayarak içini çekti. Jessica Devlin'in ortaya çıkışı, hayatında ne kadar da çok şey değiştirmişti! Leonie yıllarca babasına Laura'nın ne kadar bencil bir kadın olduğunu kanıtlamaya çalışmıştı, ancak genç adam Jessica ortaya çıkana kadar kızının söylediklerinin doğru olduğuna inanmak istememişti. Gerçi Laura'nın bazı kusurları olduğunu her zaman fark etmişti, ama bu kusurlara yeteri kadar önem verdiği de söylenemezdi. Şu anda gördüğü Laura ise her yönüyle genç adama antipatik geliyordu. Bu durum hiç

hoşuna gitmiyordu tabii; yirmi yıl boyunca böyle bir kadına âşık olduğunu düşünmek genç adamın kendini bir aptal gibi hissetmesine neden oluyordu.

Akşamın sonuna doğru Laura sakinleşmeye başlamış ve genç adama, geceyi kendisiyle birlikte geçirmesini teklif etmişti. James bu teklifi hiç düşünmeden reddedip kendini bir bara atmıştı. Jessica'nın Aspen'de kalmaya başlamasından sonra genç adam, Laura'yla her birlikte oluşunda elinde olmadan genç kadını düşünüyordu. Bu yüzden de Laura'nın davetlerini sürekli geri çevirmeye başlamıştı. James, genç kadınla birlikte yaşamayı artık hiç de istemediğinin farkındaydı.

Genç adam, aldığı aşırı alkolün etkisiyle sallanarak eve doğru yürümeye başladı. İçeriye girdiğinde, oturma odasının ışığının açık olduğunu fark ederek bir an şaşkınlıkla durakladı. Evdekilerin bu saate kadar uyanık kalabileceklerini hiç sanmıyordu. Zaten Leonie, bütün gün atlarla uğraştıktan sonra gece en çok ona kadar ayakta kalmayı başarırdı. Mr. ve Mrs. Hayes de bu saatlerde asla ayakta olmazlardı. Genç adam, Mrs. Hayes'in ışıkları açık unutmuş olduğunu düşünerek odaya doğru ilerlemeye başladı ve şaşkınlıkla olduğu yerde donakaldı.

Jessica odadaki bir koltukta oturmuş, genç adama bakıyordu. Uzun ince vücudu ve tüm hatlarını ortaya çıkaran dar kotuyla, genç kadının son derece çekici bir görünümü vardı. Hastaneden ilk çıktığı günlerdeki o sağlıksız ve bitkin görünümü kaybolmuş, pırıl pırıl saçları ve kendine güvenli havasıyla Jessica sanki bambaşka bir kadın haline gelmişti

James bir an genç kadınla hiç konuşmadan odadan çıkıp gitmek için büyük bir istek duydu. Şu an hiç kimseyle uğraşacak hali yoktu, özellikle de Jessica'yla. Ancak genç kadının kendisini bu saatlere kadar beklemesinin mutlaka önemli bir nedeni olduğunu da tah-

min edebiliyordu. Bu durumda tek çaresi onunla konuşmaktı.

Derin bir nefes alarak kendini toparlamaya çalıştı. Bu hiç de kolay bir şey değildi doğal olarak; Laura'dan ayrıldıktan sonra içtiği sayısız kadeh içki, genç adamın beynini uyuşturmuştu.

Konuşurken dilinin kaymaması için büyük bir çaba harcayarak, "İşte bu harika!" diye mırıldandı. "Yıllardır kimse beni bu saatlere kadar beklemiyordu. Bu ilgiyi neye borçluyum acaba?"

Jessica ayağa kalkıp ellerini kotunun arka ceplerine soktu. Bu duruşuyla son derece çekici görünmeye başlamıştı. James, onu ilk kez kot pantolonla gördüğünü fark ederek biraz şaşırdı. Genç kadını hep kendine büyük gelen süslü giysiler içinde görmüştü. Ancak şu anda, bu giysilerin genç kadına ne büyük bir haksızlık etmiş olduklarını anlayabiliyordu. Şu anda ise Jessica, tüm vücut hatlarını gözler önüne seren ve bacaklarının düzgünlüğünü iyice belirten dar kotuyla, o bol giysilerin içindeki çekingen kızdan çok farklı görünüyordu.

Jessica kısa bir sessizlikten sonra, "Seninle konuşmak istiyordum James," diye mırıldandı. "Vaktin oldukça geç olduğunun ve benimle konuşmayı pek istemediğinin farkındayım gerçi, ama yarına kadar bekleyemem. Özellikle de, seni artık pek görmediğim göz önüne alınınca..."

"Bu bir sitem galiba?"

"Hayır, sana sitem etmek gibi bir niyetim yoktu. Bak, istersen biraz otur. Çok yorgun görünüyorsun. Ama seni fazla tutmayacağıma söz veriyorum."

"Ayakta gayet rahatım." James aslında bu sözlerinin gerçekle hiçbir ilgisinin olmadığının farkındaydı. İçtiği onca kadeh içkiden sonra, ayakta durmayı güçlükle başarıyordu. "Ayrıca bu konuşmayı da sabaha kadar ertelemek istiyorum. Senin de fark etmiş oldu-

ğun gibi, son derece yorgunum ve kendimi bir an önce yatağıma atmak istiyorum.''

''James, sen sarhoşsun.'' Genç kadın bir an ne yapacağını bilemeden duraksadıktan sonra kendini toparladı ve ''Hay Allah, sarhoş olduğunu fark etmemiştim,'' diye mırıldandı. ''İstersen şuraya biraz otur James, ben de sana biraz kahve hazırlayayım.''

''Kahve istemiyorum Jessica. Şu anda senin şefkatli kadın rolünü oynamana dayanacak halim de yok.''

Bu sözler genç kadını son derece kırmıştı. Soğuk bir sesle, ''Rol yaptığım filan yoktu,'' dedi. ''Yalnızca sana yardım etmeye çalışıyordum. Doğrusu neden bu kadar çok içmiş olduğunu da anlayabilmiş değilim. Düşünebildiğim tek neden var; o da Mrs. Bentley'nin benim sorular sormaya başladığımı öğrenip kızgınlığını senden çıkarması.''

James sert bir sesle, ''Lütfen bu konuya Laura'yı karıştırma,'' dedi. ''Ben yetişkin bir erkeğim ve canım istediği zaman gidip sarhoş olurum. Pekâlâ küçükhanım, bana ne söyleyeceksen söyle de şu işten bir an önce kurtulalım.''

''Şey, ben olayları biraz daha düşündüm ve.. Mrs. Bentley hakkında...''

James bıkkınlıkla, ''Yeter artık,'' diye haykırarak genç kadının sözünü kesti. ''Sana bu konuda...''

''Bana ne söylediğini biliyorum James. Söyleyeceklerim de Mrs. Bentley'le ilişkiniz hakkında değil. Ben sadece, eğer babam bana evin bir kısmını bıraktıysa, Mrs. Bentley'nin endişelenmesine hiç gerek olmadığını söyleyecektim. O evde yaşamaya hiç niyetim yok.''

James şaşkınlıkla genç kadına baktı. Onun böyle bir karar vermiş olmasına çok şaşırmıştı. Genç adam bütün bir akşamı Laura'yı, yeni gelişmelere ayak uydurması için ikna etmeye çalışarak geçirmişti. Oysa şimdi Jessica, tam olarak Laura'nın istediği şeyi teklif ediyordu. Ama ortada yine de önemli bir sorun vardı ta-

bii. Jessica evin yalnızca bir bölümüne sahip olduğunu sanıyordu, oysa evin tamamı ona aitti. Bu yüzden o mirasın tümünün kendisine kaldığını öğrendiğinde genç kadının nasıl davranacağını pek kestiremiyordu.

James odanın köşesindeki içki dolabına yaklaşıp bir bardağı ağzına kadar viskiyle doldurdu. Jessica'nın kendisini eleştiren gözlerle süzdüğünün farkındaydı. Genç kadına dönerek, "Biliyorum, biliyorum, yaptığım hiç de akıllıca bir iş değil," diye söylendi. "Ama bunu yapmamın nedeni de senin söylediklerin."

"Öyleyse doğru! Bickersley'in bir bölümü gerçekten bana ait."

James bir an duraksadıktan sonra, gerçeği daha fazla saklamanın hiçbir yararı olmayacağına karar vererek, "Bir bölümü değil, tümü sana ait," dedi. "Adam her şeyini sana bıraktı. Laura'nın senden neden hoşlanmadığını artık anlıyorsundur sanırım."

Jessica'nın şaşkınlığı yüzündeki ifadeden anlaşılabiliyordu. "Ama bu doğru olamaz! Ciddi olamazsın James! Babam nasıl olup da bu kadar saçma bir şeyi yapabilmiş."

Genç adam içini çekti. "Kimbilir. Kendine göre bir nedeni vardı herhalde. Ne de olsa sen onun kızısın."

"Ama yine de her şeyini bana bırakması çok anlamsız. Düşünsene, beni hayatında bir kez olsun görmemişti bile. Şirket için gereken şeyleri yapabileceğimden nasıl emin olabildi? Anlayamıyorum bir türlü." Genç kadın birdenbire nefesinin kesildiğini hissetti. Aklına gelen bir düşünce, babasının her şeyi neden kendisine bıraktığını anlamaya başlamasını sağlamıştı. "Ama eğer... eğer..."

"Eğer ne?"

Jessica yüzünün kıpkırmızı kesildiğini hissetti. Aklına gelen şeyi söylemesi gerçekten çok güçtü. Ancak James, genç kadının yüzündeki ifadeden, onun ne düşündüğünü çok iyi anlamıştı. Jessica, Laura'nın ken-

disine ne kadar yakın davrandığını defalarca görmüştü ve elindeki delillerden yola çıkarak ikisi arasındaki ilişkinin...

Ancak Jessica, genç adamın daha fazla düşünmesine izin vermeden yeniden konuşmaya başlamıştı. "Bence babam Mrs. Bentley'e acı çektirmek istedi. Bunu istemesinin de bir nedeni vardı herhalde. Öyle değil mi?"

Genç kadın yaşamış olduğu büyük şoka rağmen son derece sakin ve mantıklı görünüyordu. James biran ona ne yanıt vereceğini bilemedi. Dürüst davranmak istiyorsa, Jessica'ya düşündüğünün doğru olduğunu söylemesi gerekiyordu, ama bunu da yapamazdı. Her şeye rağmen hâlâ kendini Laura'yı korumak zorunda hissediyordu.

Uzun bir sessizlikten sonra, "Ne demek istediğini anlayamıyorum," diye mırıldandı.

"Bence anlaman lazım. Mrs. Bentley'i en yakından tanıyan insanlardan biri olduğuna göre..."

James elindeki içkiyi bir yudumda bitirdi. 'Neden onunla ilişkim olduğunu sandığını hâlâ anlayamıyorum Jessica."

"Çünkü ben aptal değilim. Anladığıma göre babam da aptal değilmiş. İkinizin arasındaki ilişki ona çok acı çektirmiş olmalı."

Genç adam sabrını iyice yitirerek, "Şimdi beni iyice dinle küçükhanım," diye haykırdı. "Eğer gerçeği öğrenmeyi bu kadar çok istiyorsan, kulaklarını aç biraz. Laura'yı Bickersley'e ilk ben getirdim. Onu Adam'la ben tanıştırdım. Senin anlayacağın Laura o zamanlar benim sevgilimdi. Ama Adam onu kendisinin istediğine karar verdi ve benim elimden aldı."

Jessica kulaklarına inanamıyordu. James'le Laura arasında bir ilişki olduğundan zaten emindi, ama bu ilişkinin bu denli köklü olacağını aklına bile getirmemişti. Titrek bir sesle, "Babam Laura'ya âşık olmuştu herhalde," diye mırıldandı.

"Hayır, sadece büyülenmişti. Laura'nın gençliği ve güzelliği etkilemişti onu, ama hissettikleri aşk değildi."

"Sen de... onu kıskanıyordun sanırım."

"Tabii ki kıskanıyordum." James gücünü toplamak istercesine susup derin bir nefes aldı. "Ne olursa olsun, Adam'ın yaptığı büyük bir hataydı. Kendisinden neredeyse yirmi yaş küçük bir kadınla evlendi!"

"Sen de babamdan öc almaya karar verdin, öyle değil mi?"

'Hayır, öyle bir niyetim yoktu. Baban ölene kadar Laura'yla ilişkimiz hiçbir zaman dürüstlük sınırlarını geçmedi."

"Ya babamın ölümünden sonra?"

"Dinle Jessica, her şeye rağmen babana büyük bir saygı duyuyordum ben. Asla onun anısını lekeleyecek bir şey yapmadım."

Bir süre ikisi de hiç konuşmadan birbirlerini süzdüler. James, kısa bir süre öncesine kadar hissettiği o büyük kızgınlığın yavaş yavaş yok olduğunun farkındaydı. Biraz önce konuşulanlar tümüyle beyninden çıkıp gitmişti sanki. Genç adam şu an yalnızca Jessica'nın güzelliğini, dar giysilerinin ortaya çıkardığı vücut hatlarını ve dolgun dudaklarının çekici davetini düşünebiliyordu. Genç kadının kendisini olağanüstü bir şekilde etkilediğinin farkındaydı artık. Bu gece alkolü o kadar fazla kaçırmasının bir nedeni de buydu belki; beynini uyuşturmak ve bir geceliğine olsun bu beklenmedik misafiri unutmak istemişti. Ancak şu anda genç kadın karşısındaydı ve farkında bile olmadan James'de karşı koyamayacağı kadar büyük istekler yaratıyordu.

Jessica'nın nefret dolu sesi, genç adamın biraz olsun kendisine gelmesini sağladı. "En azından şimdi beni neden Aspen'e davet etmiş olduğunu biliyorum. Bu senin fikrin miydi James? Yoksa Laura'nın mı?"

"Jess..."

"Bilmek istiyorum James. Ne de olsa benimle bir-

likte yaşamak senin için büyük bir eziyet olmuştur. Benden neden o kadar çok kaçtığını artık daha iyi anlıyorum."

James derin bir nefes aldı. "Bak, şu anda olayları nasıl değerlendirdiğini çok iyi anlıyorum, ama inan ki hiçbir şey düşündüğün gibi değil. Seni buraya çağırmamın nedeni hiç de sandığın gibi bir şey değildi. Ayrıca Laura da bu fikri hiç benimsememişti."

"Neden?"

James genç kadının acı dolu gözlerine baktı. Jessica buraya geldiğinden beri bir tek kendisine güvenmişti ve şimdi de bu güvenin boşa çıktığını anlıyordu. Onun ne kadar büyük bir boşluk duygusunun içine düşmüş olduğunu çok iyi anlayan genç adam, içinden kendine küfretti. Jessica'nın şu anda çektiği acının tek nedeni kendi düşüncesizliğiydi.

Genç adam ne yaptığının bile farkına varmadan uzanıp Jessica'nın omuzlarını tuttu ve onu kendine doğru çekti. Ne yapmak istediğini kendisi de bilmiyordu aslında, bildiği tek şey, genç kadının sıcaklığını hissetmek istediğiydi. Tıpkı onu ilk kez öptüğü gün olduğu gibi.

Jessica olduğu yerde donup kalmıştı. Tüm konuştuklarından, tüm tartışmalarından sonra genç adamın neden böyle davrandığını, neden bu kadar büyük bir istekle kendisine sarıldığını anlayamıyordu. Korku dolu bir sesle, "James, ne yapıyorsun," diye haykırdı.

"Ne yaptığımı anlamıyor musun?" James büyük bir istekle eğilip genç kadının dudaklarını buldu. Bu öpücüğün o ilk öpücük gibi olacağını sanmıştı genç adam, oysa bu kez hissettikleri ilk seferkinden çok daha sarsıcıydı. James yaşamında ilk kez bir kadını bu kadar çok istiyordu. Ne Irene, ne Laura, ne de yaşamına giren diğer kadınlar onda bu kadar büyük bir istek uyandırmamışlar, kendisini bu kadar yitirmesini sağlayamamışlardı.

Jessica bir an, büyük bir şaşkınlıkla genç adama karşı koymaya çalıştı. Ancak bir yerden sonra, o yakıcı istek genç kadını da etkisine aldı. Sımsıkı sarılarak, onun öpücüklerine büyük bir ateşle karşılık vermeye başladı.

James titreyen ellerle genç kadının bluzunun düğmelerini açmaya başladı. Bir an önce onun çıplak vücuduna dokunmak, vücudunun her santimini parmaklarının ucunda hissetmek için çıldırıyordu. Doğru ve yanlış kavramlarını yitirmişti artık, düşünebildiği tek şey kadının güzelliğiydi.

Genç adamı kendine getiren, Jessica'nın istek dolu sesi oldu. Genç kadın, "Ah, Larry!" diye haykırmıştı. James bir an olduğu yerde donup kaldı, sonra Jessica'yı hızla kendinden uzaklaştırdı. Kalbinin derin bir kıskançlık duygusuyla kavrulmaya başladığını hissediyordu. Bu Larry de kim olabilirdi? Genç adam uğradığı düş kırıklığı yüzünden, Jessica'nın geçmişiyle ilgili bir ipucu bulmuş olduklarını düşünemedi bile.

Jessica ise büyük bir şaşkınlıkla genç adama bakıyordu. Yüzündeki ifadeden, biraz önce başka bir erkeğin adını sayıklamış olduğunu hatırlayıp hatırlamadığı anlaşılamıyordu gerçi, ama yine de büyük bir korku içinde olduğu belliydi. James birdenbire, genç kadının bir erkeğin adını sayıklamış olmasının önemini kavradı. Bu gerçek kendisi için ne kadar acı verici olursa olsun, Jessica'nın hafızasını kazanması açısından da çok önemli bir olaydı. Genç kadının Larry'nin kim olduğunu hatırlamasını sağlayabilirse, kimbilir, belki geri kalanını da hatırlayabilirdi.

Genç adam, şaşkınlık dolu gözlerle kendisini izlemekte olan Jessica'ya baktı. Ne olursa olsun, onun başka bir erkeğin adını sayıklamış olmasını bağışlayamıyordu. Suçlama dolu bir sesle, "Larry de kim?" diye sordu.

"Efendim?"

Genç kadının sesi korkuyla titremişti. James bir an kendini yine bu sesin çekiciliğine kaptırdığını hissetti. Ama hayır, şu anda denetimini kaybetmeyi göze alamazdı. Öncelikle öğrenmesi gereken bazı gerçekler vardı.

Sert bir sesle, "Larry," diye tekrarladı. "Bana Larry dedin. Özür dilerim ama, başkasıyla karıştırılmaya hiç alışkın değilim."

Jessica'nın gözlerindeki şaşkınlık ifadesi iyice artmıştı. Dehşet dolu bir sesle, "Ne demek istediğini anlayamıyorum," diye haykırdı. "Ama eğer amacın beni şaşırtmaksa, bunu başaramayacaksın. Biraz önce olanlar bana, babamın vasiyetnamesi hakkında söylediklerini unutturmadı."

"Saçmalama lütfen Jess! Ne dediğini sen de benim kadar iyi duymuş olmalısın. Beni Larry diye çağırdın. Böyle bir konuda yalan söyleyebileceğimi sanmıyorsun herhalde!"

Jessica gözle görülür şekilde titremeye başlamıştı. "Hayır, bu doğru olamaz!"

"Bana Larry dediğini gerçekten hatırlamıyor musun Jess?"

"Hayır, hatırlamıyorum. Aman Tanrım, bu da ne demek oluyor? Larry de kim? Ben neden bu adı söylemiş olabilirim?"

"Doğrusu bunu öğrenmeyi ben de çok istiyorum." James, fazla alaylı bir sesle konuşmuş olduğunu fark ederek bir an için sustu. Yaşamına başka bir erkek girdiği için genç kadını suçlamaya hiç hakkı yoktu. "Sanırım Larry oldukça yakından tanıdığın bir erkekti."

Bu sözlerin ne anlama geldiğini fark eden Jessica kıpkırmızı kesildi. "Şey, sanırım öyle olmalı. James, sana gerçekten Larry dedim mi? Buna hâlâ inanamıyorum!"

Genç adam yavaşça içini çekti. "Demek ki bu ad senin için hiçbir şey ifade etmiyor. Sanırım bu durumda

yapılacak en doğru şey şimdilik bu konuyu bir yana bırakmak. Konuşmamıza yarın da devam edebiliriz."

James, bir an önce genç kadının yanından ayrılıp kendini odasına atmak için can atıyordu aslında. Bu gece yaşadıkları genç adam için kaldıramayacağı kadar ağır olmuştu. Biraz düşünmeye, genç kadının kendisi için ne gibi bir anlam taşıdığını anlamaya çalışmaya, kısacası kendisiyle hesaplaşmaya ihtiyacı vardı.

"Tabii. Ama... Şey, vasiyetname hakkında söylemek istediğim bir şey var James."

"Bu konuda daha fazla konuşmamıza gerek yok. Merak etme, sana bırakılmış olan her şeyi alacaksın."

"Merak ettiğim filan yok. Benim söylemek istediğim... Bak, Bickersley'i istemiyorum James. Kazadan önce neye karar vermiş olduğumu, buraya niye geldiğimi bilmiyorum, ama bunların hiçbir önemi yok. Şu anda bildiğim tek şey, evi istemediğim. Bu konuda avukatla konuşup gereken evrakları bir an önce hazırlamasını isteyeceğim. İhtiyacım olan tek şey, bir iş bulup çalışmaya başlayana kadar yetecek küçük miktarda bir para. Daha fazlasını istemiyorum. Ben her zaman kendi kendime baktım. Daha doğrusu böyle olduğunu sanıyorum. Bu şekilde yaşamaya da devam etmek istiyorum James. Ben kendi kendime bakabilirim, başkasının parasına ihtiyacım yok."

Bölüm On Üç

Jessica, sonraki birkaç günü ne yaptığını bilmeden geçirdi. James'le birlikte yaşadıklarıyla karşılaştırıldığında ne tren kazası, ne hafızasını yitirmiş olması, ne de içine düştüğü boşluk duygusu yeterince önemli geliyordu. Belki de bunun nedeni, olanları hiç beklemenesiydi. Jessica genç adama karşı yoğun bir ilgi duyduğunu biliyordu gerçi, ama onun bu ilginin farkında olacağını hiç sanmamıştı. Ancak, sandığının tam tersine, James genç kadının kendisine duyduğu ilgiyi fark etmiş olmalıydı. Aksi takdirde neden o geceki gibi davranmış olabilirdi.

Evet, o gece James oldukça sarhoştu belki, ama bu gerçek de olanları açıklamakta yetersiz kalıyordu.

Jessica kendisini asıl kaygılandırması gereken şeyin, artık gerçeği öğrendiğine göre nasıl davranacağına karar verme sorunu olduğunu biliyordu, ama o gece yaşananlardan sonra bu tür şeyleri düşünmeyi başaramıyordu bir türlü. Tek düşünebildiği, James'le ilişkisinin artık asla eskisi gibi olamayacağıydı. Bu durumda da genç kadının Aspen'de kalmaya devam etmesi imkânsızlaşıyordu. İyi ama, buradan ayrılırsa nereye gidebilirdi ki?

Üstelik genç kadın, öğrendiği tüm gerçeklerden sonra James'i asla bağışlamayacağını biliyordu. Genç adamın kendisini neden Aspen'e davet ettiğini artık çok iyi biliyordu; Laura'yı korumak ve onun, kocasının gayrimeşru kızıyla aynı evde yaşama mutsuzluğuna düşmesini önlemek için. Gerçi genç kadın artık Laura'nın davranışlarının nedenini anlamaya başlamıştı ve kocası tarafından böylesine büyük bir ihanete uğratılmış olduğu için ona acıdığı bile söylenebilirdi, ama hiçbir şey James'le ikisinin kendisinden gerçeği gizlemiş

olmalarının yarattığı kızgınlığı değiştiremezdi.

Tüm düşündüklerine rağmen genç kadın hâlâ ne yapacağına tam olarak karar verememişti. Babasının kendisini en sonunda tanıdığını öğrenmesi büyük bir heyecana kapılmasını sağlamıştı, ama yine de buraya hiç gelmemiş olmasının kendisi için çok daha iyi olacağını düşünmekteydi. Babasından kalan mirasa güvenip Londra'daki tüm bağlarını koparttığına ve işinden ayrıldığına inanamıyordu bir türlü. Üstelik de tüm bunları, kısa bir süre önce kendisinin varlığından bile haberdar olmayan, hatta aslında var olmamasını yeğleyecek olan bir ailenin yanına gelmek için yapmış olması inanılmayacak kadar aptalcaydı. Acaba ailesinin kendisini kabul edebileceği gibi mantıksız bir fikre mi kapılmıştı? Belki de o şık elbiseleri ve kürkü almasının nedeni, kendisini ailesine beğendirmekti. Evet, olabilirdi tabii; büyükannesinin de söylediği gibi, hayatta her şey mümkündü. Büyükannesi mi? Jessica bir an olduğu yerde donakaldı. Demek ki genç kadının bir büyükannesi vardı! İçini çekerek parmak uçlarını şakaklarına bastırdı. Geçmişini hatırlayabilmeyi ve buraya neden geldiğini anlayabilmeyi ne kadar isterdi.

Genç kadın o gecenin ertesi gününü ne yapacağını bilemeden geçirdi. Her an James'in kendisine haber yollayıp evden ayrılmasını isteyeceğini bekliyordu. Olanlardan sonra, James'in genç kadını evinde daha fazla misafir etmek istemeyeceği kesindi. Ancak öğlen yameği zamanı geldiğinde Mrs. Hayes, James'in kızının öğretmeniyle görüşmek üzere Leeds'e gitmiş olduğunu ve ne zaman geri döneceğinin belli olmadığını söyledi.

Jessica kâhya kadına şaşkınlıkla bakarak, "Yoksa Leonie'nin o gün okula gitmemesiyle ilgili bir sorun mu çıktı?" diye sordu. "Zavallı kızın başının benim yüzümden derde girmesini istemem. Alışverişe gitme fikri benden çıktığına göre..."

"Ama Mr. Bentley'nin, Leonie'yle birlikte alışverişe gideceğinizden haberi vardı. Öyle değil mi?"

"Şey, tabii vardı. Ama belki unutmuş olabilir diye düşünmüştüm de. Bütün suçun Leonie'ye yüklenmesini hiç istemem." Jessica bir yandan da, küçük bir yalanın kendisini ne kadar zor duruma soktuğunu acı acı düşünüyordu.

"Mr. Bentley hiçbir şeyi unutmaz. İzninizle ben dışarı çıkıyorum. Yemeğinizi bitirdiğinizde gelip masayı toparlarım."

Jessica önündeki yemeğe iştahsızlıkla baktı. Mrs. Hayes mükemmel bir aşçıydı gerçi, ama enfes görünümlü bu yemekler bile genç kadında hiçbir yeme isteği uyandıramıyordu.

James eve öğleden sonra döndü. Arabanın sesini duyduğunda genç adamın içeri girdiğinde kendisini aramaya geleceğini düşünmüştü, ama Lelonie genç kadının yanına geldiğinde henüz genç adamdan hiçbir iz yoktu.

"Merhaba Jessica!"

"Leonie! Söylesene ne oldu? Bir sorun mu var?"

Genç kız Jessica'ya şaşkınlıkla baktı. "Yoo. Olması mı gerekiyordu."

"Hayır. Ben sadece babanın neden okula gittiğini merak etmiştim de."

"Ha, şu." Leonie umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti. "Merak edilecek bir şey yok, bugünkü sadece sıradan bir veli görüşmesiydi. O gün okulu kırdığım için beni okuldan atacakları filan yok yani. Ne yazık ki!"

Bu yanıt Jessica'yı oldukça rahatlatmıştı. Şu anda tek kaygısı, James'in kendisini görmeye gelip gelmeyeceğiydi. Ancak, üzerini değiştirmeye gitmiş olan Leonie, dönüşünde genç kadına hiç de beklemediği bir haber getirdi: James kızını eve bırakır bırakmaz ahıra inmişti.

Leonie de bir an önce babasına katılmak için sabırsızlanmaktaydı. "Sen de benimle birlikte gelmek ister misin Jessica? Babam belki Perikızı'na bir kez daha binmene izin verir."

Jessica kendini zorlayarak gülümsedi. "Sağol, ama kendimi biraz yorgun hissediyorum." Genç kadın aslında James'i göremek için büyük bir istek duyuyordu, ama onunla Leonie'nin önünde karşılaşmaya hiç niyeti yoktu. Genç kızın bir şeylerden şüphelenmesini istemezdi.

"Pekâlâ Jessica, öyleyse yemekte görüşürüz." Genç kız Jessica'ya gülümseyerek baktıktan sonra çıkmıştı. Jessica kendi kendıne gülümsedi. Leonie yavaş yavaş kendisini kabul etmeye başlıyordu artık. İşin komık yanı, genç kadının da yakında ondan ayrılacak olmasıydı.

Jessica, bundan sonra ne yapacağını düşünerek odasına çıkan merdivenleri tırmanmaya koyuldu. Anlayabildiği kadarıyla önünde iki alternatif vardı: James'le aralarında geçenleri unutabilir ve hafızasını yeniden kazanana kadar Aspen'de kalmaya devam ederdi. Genç kadın bu alternatifin kendisine son derece çekici geldiğinin farkındaydı, ancak şartlar göz önüne alındığında burada kalmaya daha fazla devam edemeyeceği de açıkça anlaşılıyordu. İkinci alternatifse, James'e de söylemiş olduğu gibi, Londra'ya dönüp zavallı beynini kaplayan perdeleri aralamaktı. Bir zamanlar yaşadığı yerleri görmek belki genç kadının geçmişini hatırlamasını sağlayabilirdi.

Jessica üzüntüyle içini çekti. Neden geçmişiyle ilgili birileri gelip kendisini aramamıştı ki? Yoksa genç kadının hiç arkadaşı yok muydu? Belki de mirasa konmanın getirdiği kibir duygusuyla hareket edip arkadaşlarını kendinden uzaklaştırmıştı.

Genç kadın yemeğe inmeden önce bir duş aldı. Sonra

da büyük bir özen göstererek giyindi ve makyajını yaptı. Kendi kendine bile itiraf etmek istememesine rağmen, bu kadar özen göstermesinin tek nedeni James'ti aslında. Ancak genç kadının beklentileri bir kez daha boşuna çıktı. Mrs. Hayes, genç adamın yemeğe Bickersley'e gittiğini söylemişti.

Yemek boyunca genç kadın, Leonie'nin tatlı gevezelikleriyle oyalanmaya çalıştı. Genç kıza cevap yetiştirecek hali yoktu gerçi, ama yine de onun anlattıklarını dinlemek, beyninin biraz olsun acı düşüncelerden kurtulmasını ve rahatlamasını sağladı. Ayrıca, genç kızın kendisini en nihayet sevmeye ve ailenin bir üyesi olarak kabullenmeye başlaması da son derece sevindirici bir gelişmeydi.

O gece Jessica, kendini erkenden yatağına attı. Ancak tüm çabalarına karşın, bir türlü uyuyamıyordu. Genç kadının beyni, James'le yaşadıklarının anılarıyla doluydu. O anların nasıl yaşandığını anlamayı başaramıyordu bir türlü. Belki de her şey, James'in sarhoş olması yüzünden o şekilde gerçekleşmişti. Ama hayır, onlanlar yalnızca genç adamın içkili olmasıyla açıklanacak gibi değildi. Jessica, James'in kendisine gerçekten büyük bir istekle sarıldığını, büyük bir istekle öptüğünü fark etmişti. Üstelik genç adamın bu isteği karşılıksız da kalmamıştı. Jessica, kendini ona vermeye hazır olduğunu anlıyordu artık. Eğer kime ait olduğunu bile bilmediği o adı sayıklamasaydı, hiç kuşkusuz sevişmeleri yarım kalmayacaktı.

Genç kadın sıkıntıyla içini çekti. Tüm gücüyle beynini zorlamasına rağmen Larry'nin kim olduğunu bir türlü hatırlayamıyordu. Ama, onun adını sayıkladığı durumun özelliği göze alınırsa, herhalde kendisine oldukça yakın bir erkekti. Peki ama öyleyse neden kaza haberini aldığında Jessica'yı aramaya gelmemişti?

Jessica ertesi sabah saat altı buçukta kalktı. Genç adam evden ayrılmadan onu yakalamaya kararlıydı.

Olanlardan sonra onu görmek son derece korkutucu geliyordu aslında, ama genç adamı görmeden Aspen'den ayrılma konusunda kesin bir karar vermesi de imkânsızdı. Ayrıca, babasının avukatının adresini de bir tek James'den öğrenebileceğini biliyordu. Jessica geleceği için kesin planlar hazırlamamıştı gerçi, ama artık babasının vasiyetnamesinde ne yazılı olduğunu öğrendiğine göre, birtakım işlemlere başlaması da gerekiyordu. Öncelikle, Bickersley'i Laura'ya devretmek için neler yapması gerektiğini öğrenmeliydi. Genç kadın o evde yaşamak istemeyeceğini biliyordu artık.. Ne de olsa o ev yıllarca Laura'ya ait olmuştu ve Jessica kendini orada bir yabancı gibi hissedecekti. Ayrıca, hatırladığı kadarıyla büyük evlerde yaşamaya da hiç alışık değildi. Jessica, Londra'dan ayrılmadan önce bir pansiyon odasında yaşamış olduğuna emindi artık. Gerçi Aspen gibi muhteşem bir evde geçirdiği günlerden sonra tek odalı bir yere tıkılamazdı artık, ama küçük bir daire de kendisine yeterdi.

Genç kadın üzüntüyle içini çekti. Aspen'de yaşamaya, sabahları uyandığında kuşların ve çiftlik hayvanlarının seslerini duymaya ne kadar da çok alışmıştı! Aslında buradan ayrılmayı hiç istemiyordu genç kadın, ama Aspen onun evi değildi.

Jessica aceleyle giyinip aşağıya indi. Ancak tüm çabalarına rağmen genç adamı yine kaçırmıştı. Bir an kızgınlıkla olduğu yerde duraksadıktan sonra kendini masadaki sandalyelerden birine bıraktı. Mrs. Hayes de odadaydı ve genç kadının kızgınlık dolu yüzüne şaşkınlıkla bakıyordu.

Jessica içini çekerek, "Mr. Bentley çıkalı çok oldu mu Mrs. Hayes?" diye sordu.

"Evet Miss Devlin. Ama çıkmadan önce, sizi bugün mutlaka göreceğini söyledi. Galiba size vereceği bazı haberler varmış. Yanılmıyorsam kazayla ilgili bazı gelişmeler olmuş."

Jessica heyecanla yutkundu. James kazayla ilgili ne öğrenmiş olabilirdi? Yoksa... Yoksa en nihayet birileri genç kadını aramaya mı gelmişti. "Kazayla ilgili mi dediniz Mrs. Hayes?"

"Evet. Mr. Bentley saat dokuzda eve döneceğini söyledi. Sanırım sizin bu kadar erken kalkacağınızı tahmin edememişti."

"Anlıyorum."

"Kahvaltınızı hazırlayayım mı efendim?"

"Kahvaltı istemiyorum Mrs Hayes, yalnızca kahve içeceğim."

"Kahve mi? Kendinize hiç bakmıyorsunuz Miss Devlin. Yeni yeni iyileşmeye başladığınızı unutuyorsunuz."

"Beni düşündüğünüz için çok teşekkür ederim Mr Hayes, ama inanın ki kendimi hiç aç hissetmiyorum."

Kâhya kadın, onaylamayan gözlerle Jessica'ya baktıktan sonra omuzlarını silkti. "Nasıl isterseniz efendim."

Kısa bir süre sonra Leonie de aşağı indi ve okula gitmeden önce aceleyle bir şeyler atıştırmak için masaya oturdu.

"Biliyor musun Jessica, okulların kapanmasına sadece dört hafta kaldı! Ne kadar güzel, öyle değil mi? Hey, tatilde sen de burada olacaksın, değil mi?"

"Pek sanmıyorum Leonie."

Genç kız şaşırmıştı. "Ama neden? Babam hafızanı kazanana kadar bizimle birlikte kalacağını söylemişti. Henüz pek fazla bir gelişme kaydedemediğine göre..."

Leonie'nin sesindeki ifadeden, genç kadının Aspen'den ayrılmasını istemediği anlaşılabiliyordu. Ama Jessica'nın yapabileceği bir şey yoktu; er geç buradan ayrılmak zorunda kalacaktı.

"Her neyse nasıl olsa hemen gitmiyorsun." Leonie bu düşünceyle kendisini avutarak çantasını sırtlandı ve evden ayrıldı.

Saat dokuz olduğunda Jessica'nın sinirleri iyice ge-

rilmişti. Genç adamla karşılaşmak sandığından da zor olacaktı anlaşılan. Onun kendisiyle neden konuşmak istediğini de iyice merak etmeye başlamıştı. Acaba ortada gerçekten kazayla ilgili bir şeyler mi vardı, yoksa James, Mrs. Hayes'in kuşkulanmasını istemediği için bu bahaneyi mi uydurmuştu? Belki de olanlardan sonra Jessica'nın Aspen'de kalmaya devam etmesini istemediğini anlamış ve bu kararını genç kadına bir an önce haber vermeye niyetlenmişti.

James en nihayet eve geldiğinde genç kadın bahçedeydi. Rahat bir tavırla kendisine doğru yaklaşmakta olan genç adama bakıp içini çekti. James'in yüzünde hiçbir rahatsızlık ifadesi yoktu. O gece yaşananların kaygısını hiç taşımıyor muydu acaba? Yoksa aralarında geçenler genç adam için hiçbir önem taşımıyor muydu?

"Günaydın Jessica."

"Günaydın." Genç kadın tüm gücünü kullanarak en az James kadar rahat görünmeye çalışmaktaydı. "Mrs. Hayes beni görmek istediğini söyledi. Doğrusunu söylemek gerekirse ben de seni görmek istiyordum."

"Öyle mi? Bana bir şey mi söylemek istiyordun?"

Jessica bir an ne yapacağını bilemeden duraksadı. Belki de önce genç adamın söyleyeceklerini dinlemesi daha uygun olurdu. "Şey, benim söyleyeceklerim biraz bekleyebilir. Yanılmıyorsam sen kazayla ilgili bir şeyler öğrenmiştin."

"Öyle de sayılabilir. Dün akşam kazayı soruşturmakta olan polis müfettişiyle yemek yedim. Söylediğine göre kazanın olduğu yerin yakınlarında bazı kâğıtlar bulmuşlar."

"Kâğıtlar? Ne kâğıdı?"

"Yanılmıyorsam resim ya da desen. Bir güzel sanatlar öğrencisinin üretebileceği türde şeyler. Daha çok kumaşlar için hazırlanmış tekstil tasarımlarına benziyorlarmış."

Jessica birdenbire ağzının kuruduğunu hissetti. Sanki beyninde, geçmişiyle ilgili küçük bir ışık yanıp sönmüştü. Bir süre beynini zorlayarak hatırlamaya çalıştıysa da çabalara boşa gitti. Yavaşça içini çekti. Zaten bu konuda hatırlayacak nesi olabilirdi ki? Leeds'e gelmeden önce yalnızca basit bir kasiyerdi ve resim gibi şeylerle hiç ilgisi olmamıştı.

O kâğıtlar ise, trende karşısında oturan kıza ait olmalıydı. Cecily Chambers'a. James onun bir güzel sanatlar öğrencisi olduğunu söylemişti. İyi ama, bu durumda o kâğıtların bulunmasının Jessica için ne önemi olabilirdi ki?"

"James, bana o kâğıtlardan niçin söz ettiğini anlayamıyorum. Benim için onların ne önemi olabilir ki? Bana, trende karşımda oturan kızın Güzel Sanatlar öğrencisi olduğunu söylemiştin. Bu durumda tek olasılık, o kâğıtların ona ait olması."

"Evet. Müfettiş de böyle düşünüyor."

"Öyleyse?"

"Ben yine de o kâğıtları görmen gerektiğini düşünüyorum. Bunu müfettişe de söyledim."

Jessica şaşkınlıkla genç adama baktı. James, o resimleri görmesini neden istiyor olabilirdi ki! Ama tabii, James kendisinden bir an önce kurtulmak için her yolu denemek istiyordu herhalde. İki gece önce yaşananlar hiç kuşkusuz genç adamı rahatsız etmişti ve bu yüzden de Jessica'nın bir an önce Aspen'den ayrılmasını istiyordu.

Jessica, genç adamla tartışmanın boşuna olacağını sezerek içini çekti. "Pekâlâ, gidip bakarım." Eğer James, genç kadının bu desenlere baktığında hafızasını yeniden kazanacağı gibi saçma sapan bir fikre sahipse, onu kararından vazgeçirmenin olanağı yoktu. Hem ne de olsa genç adamın tahmininin doğru çıkması olasılığı, az da olsa vardı. Belki de o desenler gerçekten beynindeki perdeyi aralamasına yardımcı ola-

bilirdi.

"Güzel. Ben de Müfettiş Hanning'e büyük bir olasılıkla bu öğleden sonra onu görmeye gideceğimizi söylemiştim."

"Bu desenlerin mucizevi bir olay yaratacağını sanıyorsun, öyle değil mi James? Benden kurtulmak için bu kadar mı acele ediyorsun?"

James ateş saçan bakışlarını genç kadına çevirdi. "Benimle bu konuda konuşmak istiyordun, öyle değil mi? İki gece önceki davranışlarımı ima ediyorsun. Bak güzelim, o gece olanlardan dolayı ben de en az senin kadar pişmanım."

Jessica genç adamın sözlerinin kalbine keskin bir bıçak sapladığını hissetti. "Şey ben... Doğrusunu istersen düşündüğüm o gece değildi James."

"Öyle mi?"

"Evet. Bak, benimle görüşmekten o gece olanlar yüzünden mi kaçınıyorsun? Yoksa o geceden istifade etmeye çalışacağımı mı sanıyorsun?"

"Benim seninle görüşmekten kaçındığım filan yok."

"Öyle mi? Doğrusunu istersen bana kaçınıyorsun gibi gelmişti."

James'in yüzünde garip bir ifade belirmişti. Sabırsız bir sesle, "Bak, artık oyun oynamayı bırakmanın zamanı geldi," dedi. "Eğer senin zayıflığından yararlandığımı ve adi bir insan olduğumu düşünüyorsan, neden beni görmek istedin? Yoksa kişiliğimde yeni bir kusur daha mı buldun? Beni zaten başka erkeklerin karılarıyla birlikte olan ve zavallı masum kızları baştan çıkaran birisi olarak görüyorsun. Başka ne kusur bulmuş olabilirsin ki?"

"Saçmalama James! Sana kusur bulduğum filan yok. Ben yetişkin bir kadınım, çocuk değil. O gece olanlarda en az senin kadar ben de suçluyum."

"Suçunu bağışlatmak için mi öyle yararsız bir açıklamada bulundun?".

"Ne yararsız açıklaması?"
"Bickersley'i Laura'ya verme fikrinden söz ediyorum. Babanın, böyle bir şey yapmanı engellemek için gereken tüm tedbirleri aldığını tahmin edemiyor musun?"
Jessica bir an ne diyeceğini bilemeden şaşkınlıkla genç adama baktı. Duyduklarına inanamıyordu bir türlü. "Yani... yani evi Laura'ya veremem mi?"
"Hiç sanmıyorum." James kapıya doğru yürümeye başlamıştı. "Artık gitmem gerekiyor. Yapılacak bir sürü işim var."
"Ama James..." Jessica telaşla atılıp genç adamın kolunu tuttu. Onunla konuşmak istediği başka şeyler de vardı.
"Şimdi olmaz Jess." James genç kadının elini bir an için avuçlarının arasına aldıktan sonra dışarıya çıktı.
Yemek saatinde Mrs. Hayes genç kadına, James'in kendisini Leeds'e götürmek için saat iki buçukta geleceğini söyledi. Genç adam, Jessica'yla birlikte yemek yemekten bir kez daha kaçınmıştı demek. Böylece Jessica'nın, ona söylemek istediği şeyleri bir kez daha ertelemesi gerekmişti. Ama bu öğleden sonra ona her şeyi mutlaka anlatmalıydı. Aspen'den ayrılmaya karar verdiğini genç adama mutlaka söylemesi gerekiyordu. James'in bu karara çok sevineceğine emindi. Bu sabahki davranışları, genç kadınla daha fazla aynı evde yaşamayı istemediğini açıkça gösteriyordu.
Jessica acele bir banyo yaptıktan sonra saçlarını kuruttu ve ördü. Bu saç şekli genç kadına nedense çok tanıdık geliyordu; oysa pasaportundaki resminde saçlarının açık olduğunu görmüştü. Genç kadın bir an düşündükten sonra pasaportunu çantasından çıkardı ve içindeki resme bakmaya başladı. Nedense içinde, bu resimdeki kızın kendisine yeterince benzemediğine dair bir his uyanmıştı. Ama bu his doğru olamazdı tabii, Jessica o resmin kendisine ait olduğunu biliyordu.

Ama yine de resimdeki o kız, genç kadına hiç de tanıdık gelmiyordu.

Jessica dolaplarını karıştırıp karakola giderken giyebileceği bir giysi aramaya başladı. Kotla gitmesinin pek de uygun olmayacağına karar vermişti, bu durumda bavulundan çıkan giysilerden birisini giymek zorundaydı. Bulabildiği en sade elbiselerden birisini sırtına geçirdi. Mercan pembesi bu elbise, genç kadının çiftlikte geçirdiği zaman sonucu yavaş yavaş bronzlaşmaya başlamış olan yüzünün çekiciliğini ortaya çıkarmış, dizinin hemen üstündeki etekleri düzgün bacaklarını gözler önüne sermişti.

Aşağıya indiğinde James'in kendisini beklemekte olduğunu gördü.

"Beklettiğim için özür dilerim James."

"Önemi yok." James kapıyı açıp genç kadına yol vermişti. "Araba arka tarafta. Mrs. Hayes'e de gideceğimizi haber verdim."

Araba Leeds'e doğru büyük bir hızla yol almaya başlamıştı. Jessica'nın genç adamla konuşma çabaları ise boşa gitmekteydi. James'in yüzünde son derece düşünceli bir ifade vardı ve genç kadının söylediklerine tek sözcüklü cümlelerle yanıt vermeyi yeğliyordu. Jessica bir süre daha onunla konuşmaya çalıştıktan sonra vazgeçti. Belki genç adama kararını açıklamadan önce şu resimleri görmeyi beklemesi daha iyi olacaktı. Genç kadın, resimleri görmesinin pek bir yarar sağlayacağına bir türlü emin olamıyordu. Kendi eşyaları bile geçmişini hatırlamasını sağlayamadığına göre, başkasına ait olan şeyler ne işe yarayabilirdi ki?

Müfettiş Hanning kırk yaşlarında ve oldukça güleç yüzlü bir adamdı. Jessica, hastanede gördüğü polis memurunun o olmadığını hatırladı. Ama tabii, kendisi gibi önemsiz bir tanıkla konuşmak için bir müfettiş gönderecek değillerdi ya, sıradan bir polis memurunun yeterli olacağını düşünmüşlerdi. Ne de olsa genç kadın

kazayla ilgili hiçbir şeyi hatırlamıyordu.

Müfettiş nazik bir tavırla, oturmalarını rica ettikten sonra kendi koltuğuna yerleşti. "Birer kahve içmek ister miydiniz acaba? Yoksa bir an önce şu işi halletmemizi mi yeğlersiniz?"

Jessica bir an James'e baktıktan sonra, "Teşekkürler Müfettiş Bey," diye mırıldandı. "Ama ben öncelikle desenleri görmeyi tercih edeceğim. Aslında onları görmemin ne işe yarayacağını pek kestiremiyorum, ama Mr. Bentley yine de onları görmemin gerektiğini düşünüyor."

"Nasıl isterseniz. Bu arada, bu sabah o resimleri birisi daha sordu. Bildiğimiz kadarıyla kimsenin o kâğıtlardan haberi yoktu; ama anlaşılan yerel bir gazeteci haberi bir yerlerden duymuş ve hemen tüm gazetelere geçmiş. Bu sabah da bir adam gelip o desenlerin trendeki birisine değil, kendine ait olduğunu iddia etti."

James, "O adamın kim olduğunu öğrenebilir miyiz Müfettiş Bey?" diye sordu.

"Öncelikle Miss Devlin'in desenleri görmesi bence daha doğru olur." Müfettiş yanındaki dolaptan bir dosya alıp genç kadına uzatmıştı. "İşte desenler."

Jessica önündeki kâğıtları tek tek karıştırmaya başladı. Nedense kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. Sanki... Sanki bu desenleri daha önce de görmüştü. Peki ama, Müfettiş bu desenlerin o trende olmayan birisine ait olduğunu söylediğine göre, daha önce bunları nasıl görmüş olabilirdi? Titreyen parmaklarıyla sayfaları çevirmeye devam etti. Bu desenleri yapanın gerçekten büyük bir yeteneğe ve düş gücüne sahip olduğunu anlayabiliyordu. Desenlerden bazıları son derece parlak renklerle donatılmıştı ve özellikle gece giysileri için düşünülmüş oldukları anlaşılabiliyordu. Çiçeklerle süslü olanlar ise plaj giysileri için düşünülmüş olmalıydı.

Jessica garip bir duygunun kalbini burktuğunu hissetti. Sanki beyni olağanüstü bir durumla karşılaştı-

ğını anlamıştı. Ama bu garip duygunun nedenini bir türlü anlayamıyordu. Bu resimlerin kendisiyle hiçbir ilgisi olmadığını bildiğine göre, bu kadar etkilenmesinin nedeni neydi? Ama belki şu anki durumunun o desenlerle hiçbir ilgisi yoktu. Belki de hâlâ kaza sonrasındaki güçsüzlüğü sürüyordu ve bu yüzden de vücudu fazla heyecana katlanamıyordu.

Ama yine de bu resimlerin kendisine son derece tanıdık geldikleri inkâr edilemez bir gerçekti. Müfettiş' in, desenlerin kendisine ait olduğunu ileri süren o adam hakkındaki söylediklerini duymamış olsaydı bunları ona Cecily Chambers'ın göstermiş olabileceğini düşünebilirdi. Jessica başına korkunç bir ağrının saplandığını hissederek parmaklarını şakaklarına bastırdı.

James, genç kadının içinde bulunduğu durumu fark eder etmez elini uzatıp onu tutmuştu. Yumuşak bir sesle, "Desenleri tanıdın mı Jess?" diye sordu.

Jessica bir an duraksadıktan sonra hızla başını salladı. "Nasıl tanıyabilirim ki? Sence tanımamam mı gerekiyor."

"Bunu bize senin söylemen lazım Jess. Eğer Müfettiş Hanning'in söyledikleri doğruysa, desenleri zaten tanımaman gerekiyor. Ama mesele bu kadar basit değil Jess. Haksız mıyım?"

Jessica tüm vücudunun titremeye başladığını hissediyordu. Evet, genç adam haklıydı tabii, tıpkı her zaman olduğu gibi. O resimler kendisini son derece etkilemişti. Peki ama bunun anlamı neydi? James ne yapmaya çalışıyordu? Yoksa genç kadın aslında Jessica Devlin değil miydi? Jessica umutsuzlukla içini çekti. Beyninde binlerce soru vardı ve bu sorulardan hiçbirinin yanıtını bulamıyordu.

Genç kadın derin bir nefes alıp kâğıtları Müfettiş'e doğru uzattı. "Bunların bir klasöre yerleştirilmeleri gerekmiyor mu Müfettiş Bey?"

"Klasör mü? Ne tür bir klasörden söz ediyorsunuz Miss Devlin?"

"Hani şu resim kâğıtlarının yerleştirildiği türde klasörlerden söz ediyorum."

James gözlerinde garip bir ışıkla genç kadına bakıyordu. "Klasöre yerleştirilmeleri gerektiğini nereden biliyorsun Jess?"

"Ama bunu herkes bilir!"

"Hiç sanmıyorum. Jessica Devlin gibi sıradan bir kasiyer bu tür şeyleri nereden bilebilir ki?"

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsun James?"

"Hayır. Tek istediğim gerçeği öğrenmek." Genç adam soru soran bir tavırla Hanning'e dönmüştü. "Ne dersiniz Müfettiş Bey?"

"Ne düşüneceğimi bilemiyorum Mr. Bentley. En iyisi desenlerin kendisine ait olduğunu iddia eden beyle Miss Devlin'i karşılaştırmamız olacak sanırım." Müfettiş yerinden kalkıp odasının kapısını araladı. "Griffiths, Mr. Arnott'ı buraya getirebilir misin lütfen?"

Jessica ne yapacağını bilemeden yerinde oturmaya devam ediyordu. Arnott adı genç kadına hiçbir şey ifade etmemişti. Ama zaten de etmemesi gerekmiyor muydu? Eğer gerçekten Jessica Devlin'se tabii!

James kendisine ne yapmaya çalışıyordu böyle? Yoksa Laura'yı korumanın ve tüm mirası ele geçirmesini sağlamanın yeni bir yolunu mu bulmuştu? Belki de genç kadının Jessica Devlin olmadığını iddia ederek bir yerlere ulaşabileceğini sanıyordu.

Memur Griffiths yanında orta boylu, sarışın ve mavi gözlü bir erkekle içeri girmişti. Jessica, bu adamı görür görmez vücudundaki tüm bağların çözüldüğünü hissetti. Ne yaptığının bile farkına varmadan ayağa kalktı; şu anda tek istediği bu odadan kaçmaktı.

Ama dizleri genç kadını kapıya kadar taşıyacak güçte değildi. Jessica ne yapacağını bilemeden, büyük bir şaş

kınlıkla kendisine bakmakta olan adama bakıyordu.
Arnott, genç kadına bir hayaletmişçesine bakıyordu. Panik dolu bir sesle, "Ceci!" diye haykırdı.
Jessica'nın bayılmadan önce duyduğu son ses, kendi ağzından çıkan 'Larry' sözcüğü oldu.

Bölüm On Dört

Büronun sekreterlerinden Sharon Gauge, Ceci'yi dönerek, "Telefon sana güzelim," dedi.

Ceci sabırsızlıkla içini çekmişti. "Arayan kimmiş?" Ama aslında bu soruyu sormasına pek gerek olmadığını da biliyordu. Genç kadın, kendisini arayanın kim olduğunu gayet iyi tahmin edebiliyordu.

Ancak Sharon'ın söyledikleri, tahmininin yanlış olduğunu göstermişti. "Bir kız. Adı Leonie'ymiş galiba."

Ceci şaşkınlıkla yerinden kalkıp telefonun olduğu masaya doğru yürümeye başladı. Leonie niye kendisini arıyordu acaba? Genç kadın, yaşamının unutmak istediği o korkunç bölümünden asla kurtulamayacak mıydı?

"Alo? Leonie, sen misin?"

"Tabi ki benim. Sesini yeniden duymak ne kadar güzel Jess! Şey, yani Ceci. Nasılsın? Senden haber almayalı neredeyse aylar oldu."

Ceci kıza yanıt vermeden önce derin bir nefes aldı. James son kez aradığında, bir daha onunla konuşmak ve geçmişinin o bölümünü hatırlamak istemediğini açıkça belirtmişti. Ama James bu durumdan kızına söz etmemişti anlaşılan. Ceci, zavallı Leonie'yi babasının kusurları yüzünden suçlamasının anlamsız olduğuna karar vererek, "İyiyim," dedi.

"Güzel. Ben de seni Aspen'e yemeğe davet etmek için aramıştım. Babam birkaç gün evde olmayacak. Eğer yarın akşam senin için uygunsa birlikte başbaşa bir yemek yiyebiliriz."

Ceci bir süre ne diyeceğini bilemeden sustu. James' in davetlerini geri çevirirken hiç zorluk çekmemişti, zira genç adamın bu davetleri, kendisini hâlâ olanlardan

ötürü sorumlu saydığı için yaptığını biliyordu. Genç kadın, James'in ikisi arasında bir iletişim olabileceğini sanmasına çok şaşıyordu. Olanlardan sonra belki de en iyisi, o günleri tümüyle unutmak ve bir daha hiç görüşmemekti. Ancak aynı şeyler Leonie için söz konusu olamazdı tabii. Ceci, genç kızın duygularını incitmeyi hiç istemezdi.

Zaman kazanmaya çalışarak, "Baban ne zaman dönecek?" diye sordu.

"Yanılmıyorsam cuma günü. Neden sordun? Yoksa onu görmek mi istiyordun?"

"Yoo, hayır." Ceci bir süre duraklayıp düşünmeye devam etti. Her ne kadar James evde olmasa da, bir daha Aspen'e gitmeyi pek istediği söylenemezdi. "Şey, korkarım yarın geç saatlere kadar çalışmam gerekiyor Leonie. Seninle birlikte yemek yemeyi çok isterdim, ama ne yazık ki hiç zamanım yok."

"Peki bu akşam da geç saatlere kadar çalışacak mısın?"

"Yoo, hayır." Ceci, yaptığı hatayı fark ederek bu yanıtı vermişti. Dikkatli olmazsa Leonie'nin kendisini cuma günü için çağırmasına yol açabileceğini anlamıştı. Bu durumda da yemekte büyük bir ihtimalle James de olurdu. "Bu akşam dolu değilim."

"Güzel, o zaman sen de bu akşam gelirsin. Eğer adresini söylersen, Mr. Hayes'i seni arabayla alması için saat altı buçukta gönderebilirim."

"Harika." Ceci, genç kızın alınmaması için sahte bir neşeyle konuşmuştu. "Akşama görüşürüz öyleyse. Hoşçakal."

Genç kadının telefonu kapattığını gören Sharon imalı bir tavırla, "Haberler kötü mü?" diye sordu.

Ceci omuzlarını silkti. "Bunu da nereden çıkardın? Doğrusu tam tersine, iyi bir haber aldım: Bir akşam yemeği daveti."

Sharon'ın gözleri alaylıydı. "Mr. Bentley'in teklif-

lerini önünde sonunda kabul edeceğini biliyordum. Belki sana göre biraz yaşlı ama, ne de olsa tonla parası var. Paraya kim hayır diyebilir ki?''

Ceci, Sharon'ın sözlerine yanıt vermeye bile tenezzül etmedi. Ripley'de çalışan hemen herkesin, kendisinin James Bentley'le olan ilişkisini merak ettiklerini biliyordu. Aslında, genç kadının kimliği konusunda yapılan hatanın tüm gazetelerin baş sayfalarını işgal etmesinden sonra, bu merakları oldukça doğaldı. Ne de olsa sıradan bir öğrencinin milyarlarca lira bir mirasın varisiyle karıştırılması, her gün rastlanan türden bir olay değildi.

Ceci'yle Jessica Devlin'in birbirlerine o kadar çok benzemeleri büyük bir rastlantıydı. Genç kadının hafızasını kaybetmesi ise olayların iyice karışmasına yol açmıştı. Genç kadın, kendisi hakkında iki türlü düşünen insanların olduğunun farkındaydı. Birinci gruptakiler Ceci'in gerçekten her şeyden habersiz olduğuna inanıyorlar, ikinci gruptakiler ise yapılan yanlışlığın farkında olduğunu ama buna rağmen hafızasını kaybetmiş gibi görünmeyi sürdürdüğünü ve asıl amacının mirası ele geçirmek olduğunu düşünüyorlardı. Genç kadın, bu ikinci görüşün doğru olması halinde Larry Arnott'ı tanıdığını belli ederek kendini ele vermeyeceğini söylemesinin yararsız olduğunu da biliyordu. Arnott kendisini tanımadan önce gerçeği açıklamayı ve böylece yalan söylediğinin anlaşılmamasını sağlamaya çalıştığının iddia edileceğini biliyordu çünkü.

Ayrıca James Bentley'nin sürekli genç kadını araması da bürodakilerin merakını iyice artırmaktaydı. Ceci'nin genç adamın tekliflerini sürekli geri çeviriyor olması bile, hakkında yapılan dedikoduları susturmaya yetmemişti. Herkes genç kadının kısa bir süre sonra direnmekten vazgeçeceğini ve davetleri kabul etmeye başlayacağını düşünüyordu.

Leonie'nin davetini kabul etmiş olması da anlaşı-

lar bu dedikoduları iyice alevlendirecekti. Sharon diğer sekreter kızlarla fısıldaşmaya şimdiden başlamıştı bile. Ceci yavaşça içini çekti. En iyisi yeni bir iş bulur bulmaz Ripley'den ayrılmaktı herhalde.

Genç kadın nasıl olup da Jessica Devlin olduğuna inandığını hâlâ anlayamıyordu. İnsan beyni ne garip oyunlar oynayabiliyordu, özellikle de geçmiş tümüyle unutulduğunda. Ceci yavaşça titredi. Zavallı Jessica Devlin o korkunç kazada ölmüştü, kendisi ise hâlâ yaşıyordu.

Eğer her ikisi de o kazada ölmüş olsalardı, yetkililer cesetlerin kimliğini mutlaka doğru olarak teşhis ederlerdi. Ama ellerinde tek bir ceset olduğu için, öncelikle milyarlık mirasın varisinin kim olduğunu araştırmaya başlamışlardı doğal olarak. Kimse Cecily Chambers'ın neye benzediğini merak bile etmemişti.

Genç kadının, Bentley'lerin avukatı Toby Langley'den öğrendiğine göre bu karışıklığın gazetelerin baş sayfasına geçmesinin önemli bir nedeni daha vardı: Gerçek Jessica Devlin kuzeye, babasının fabrikalarını satmak için geliyordu. Bu durum, işsizliğin hâlâ önemli bir sorun olduğu bölge için büyük bir tehlike teşkil etmişti doğal olarak. Gerçek ortaya çıkıp da Jessica Devlin'in öldüğü anlaşıldığında bölge ekonomisi de büyük bir tehlikeden kurtulmuştu. Adam Bentley'in en yakın akrabası olan Laura tüm mirası devralmıştı ve kocasının işini büyük bir başarıyla yürütmekteydi.

Ceci, Jessica'nın babasının karısı hakkında neler söylemiş olduğunu hatırlayarak içini çekti. Zavallı kız ölmeyip de Laura'nın karşısına çıkabilmiş olsaydı hiç kuşkusuz onu alt etme konusunda Ceci'den çok daha başarılı olurdu.

Genç kadın Leonie'nin telefonundan önce üzerinde çalışmakta olduğu deseni önüne çekip incelemeye başladı. Ama şu anda aklı, işiyle ilgilenemeyecek kadar

çok karışmıştı. Aspen'e bir kez daha gitmek, unutmak için o kadar çok uğraştığı o anıları harekete geçirecekti. Ceci kendi kendine gülümsedi. Haftalar boyu geçmişini hatırlamak için o kadar büyük bir çaba harcadıktan sonra, insanın hayatındaki bir şeyleri unutmak için uğraşması ne kadar da garipti.

Ama Ceci tüm çabalarına rağmen o günleri unutamıyordu. Müfettiş Hanning'in odasında Larry Arnott'ı gördüğü o an da, unutmak istediklerinin başında geliyordu. Genç kadın tiksintiyle, 'Larry Arnott!' diye düşündü. James Bentley'nin dışında, kendine dokunmasına izin verdiği tek erkek oydu. Ama Larry ona bu kez de ihanet etmişti, tıpka daha önceki gibi.

Ceci, Larry'yle ilk kez üniversitedeyken tanışmıştı. Genç adam okuldaki öğretmenlerden birisiydi ve Ceci'ye de özel bir ilgi göstermişti. Bu ilgi genç kadının gururunu okşamıştı; yeniyetme bir üniversite öğrencisi olduğu günlerde, Larry Arnott gibi birisinin ilgisi kendisine duyduğu güvenin artmasını sağlamıştı. Genç adama büyük bir tutkuyla bağlanmış ve onun da aynı şeyleri hissettiğini düşünmek aptallığını yapmıştı. Ama aslında Larry'nin tek amacının genç kadının desenlerini çalmak olduğu kısa sürede anlaşılmıştı.

Larry'nin ikinci ihaneti de, Ceci'nin ölümünden yararlanmak ve genç kadının desenlerini çalmak istemesiydi. Ceci'nin bayılması ise genç adamın karakoldan kaçmak için fırsat bulmasını sağlamıştı.

Ceci ayıldığında kendisini Müfettiş'in odasındaki kanepede bulmuştu. James'le müfettiş başucunda durmuş, endişeyle genç kadının yüzüne bakıyorlardı. Ceci, James'in hâlâ orada olduğunu gördüğünde ne kadar çok sevindiğini hatırlıyordu. Ama bu ilk sevinç, bambaşka kaygılarla gölgelenmişti. Genç kadın Jessica Devlin değil, Ceci Chambers'tı. O trene binmiş olmasının nedeni de bir miras işini halletmek değil, Ripley'nin personel müdürüyle iş görüşmesi yapmaktı.

Ama herkes ölenin Ceci Chambers olduğunu sanmış, bu yüzden de genç kadını tanıyanlardan hiçbirisi onu aramaya gelmemişti.

Ceci'nin en büyük şansı, Ripley'deki o işin hâlâ birisine verilmemiş olmasıydı. Genç kadın başından geçenleri yetkililere olduğu gibi anlatmıştı doğal olarak ve hiçbir sorun çıkmadan işe alınmıştı.

James, firmanın genç kadını işe almasında adının gazetelerin baş sayfasına geçmiş olmasının da etkisinin bulunduğunu söylemişti. Anlaşılan Ripley'dekiler, Ceci'nin ününün kendilerine de satış açısından yarar sağlayacağını düşünmüşlerdi. Gerçekten de yerel basın, genç kadına hayatını kaldığı yerden sürdürmesi için bir fırsat verdiklerini yazarak firmayı bol bol övmüştü. Ripley'deki iş, genç kadının Aspen'den kısa bir süre içinde ayrılabilmesini de sağlamıştı. Maaşı Leeds'de kendine mobilyalı bir daire tutması için bol bol yetmiş ve Ceci, James'le Leonie'nin tüm itirazlarına rağmen hafızasını kazandıktan yaklaşık on gün sonra Aspen'den ayrılmıştı.

Aslında genç kadının Aspen'den bir an önce ayrılmasının nedeni yalnızca, gerçek Jessica Devlin olmadığını öğrenmesi değildi. James'in içkiyi fazlaca kaçırdığı o akşam yaşanmış olanlar ikisi arasında hiç konuşulmamıştı gerçi, ama genç kadın o anları unutmayı bir türlü başaramadığının da farkındaydı. James'in evinde kalmaya devam etmesi ise, çektiği acıyı daha da arttırmaktan başka hiçbir şeye yaramıyordu.

Ayrıca Doktor Patel de genç kadına artık tamamiyle iyileştiğini ve kendi başına yaşamaya başlayabileceğini söylemişti. Ceci yeni evine taşındıktan bir ay sonra gidip büyükannesinin mezarını ziyaret etmiş ve orada bırakmış olduğu eşyalarını Leeds'e getirmişti.

Şimdi de Jessica Devlin olarak sürdürmüş olduğu hayatın son izlerini de silmeye hazırlanıyordu. James'e, kendisi için endişelenmesine gerek olmadığını

anlatmaya kararlıydı. Genç kadın, Leonie'ye söyleyeceği her şeyin en kısa zamanda James'e yetiştirileceğinin farkındaydı. Evet, James Bentley'yle olan ilişkisinin son bağları da kopmak üzereydi artık. Ceci onu bir daha asla görmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Genç adama âşık olmuştu çünkü ve onun bu gerçeği öğrenmesine izin veremezdi. Ceci Chambers Laura gibi bir kadının sevgilisini elinden alabilecek kadar çekici birisi değildi.

Ceci, arabayla Aspen'den içeri girerken garip duygular içindeydi. Belki de buraya hiç gelmemesi daha doğru olacaktı. Ama hayır, Leonie'yi görüp ona bazı açıklamalarda bulunması mutlaka gerekliydi. Ne de olsa olanlar zavallı kızın suçu değildi. Ayrıca bu onunla son görüşmesi de olabilirdi. Eğer gerçekten Leeds' den ayrılıp Londra'ya dönerse, Leonie'yi bir kez daha görme ihtimali hemen hemen hiç kalmayacaktı.

Genç kadın evin önünde arabadan indi ve Mr. Hayes'e teşekkür etti. Ancak merdivenin basamaklarında durmuş kendisini beklemekte olan James'i gördüğünde dudaklarındaki teşekkür gülümsemesi yerini büyük bir şaşkınlık ifadesine bıraktı. Ceci bir an ne yapacağına karar vermeden olduğu yerde kaldı. Genç adamı yeniden görmek için can atıyordu aslında, ama bir yandan da tüm olanlardan sonra onunla yeniden karşılaşmaktan korkuyordu. Hem genç adamın şu anda evde ne işi vardı ki? Leonie onun cuma gününe kadar evde olmayacağını söylememiş miydi? Hem Ceci'nin bu akşam Aspen'e geleceğini nereden öğrenmiş olabilirdi?

Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. Ne de olsa genç adamla karşılaşmak dünyanın sonunu getirmeyecekti. Ceci, bir parça olsun güven kazanmaya çalışarak bu akşam oldukça güzel göründüğünü düşündü. Üzerinde Jessica'nın o süslü elbiselerinden birinin yerine, kendi zevkine uygun şık bir elbise vardı.

Elbise üzerine tam oturuyor ve vücudunun tüm hatlarını ortaya çıkarıyordu.

James genç kadına doğru yürümeye başlamıştı. Ceci aceleyle arkasına dönüp baktığında Mr. Hayes'in gitmiş olduğunu gördü. James'le ikisi yalnız kalmışlardı. Peki ama, Leonie de nerelerdeydi?

Genç kadın içinden kendine kızmaya başlamıştı. James'le karşılaşmasının kendisini bu kadar etkilemesine izin vermemeliydi. Genç adamdan korkması için hiçbir neden yoktu ki. Tek korktuğu ona olan duygularını belli etmekti aslında.

Ceci genç adamı bunca zamandan sonra görmenin aslında ne kadar güzel olduğunu düşündü. Onun ne kadar çekici olduğunu bile unutmuştu neredeyse.

En nihayet karşı karşıya gelmişlerdi. James boğuk bir sesle, "Merhaba," dedi. "Geldiğine çok sevindim."

Ceci sesinin titrememesi için tüm gücünü harcıyordu. Duygularını belli etmemeye çalışarak, "Merhaba," diye mırıldandı. "Leonie'nin beni davet etmesi çok nazik bir davranıştı. Ama o nerede?"

"Burada değil," genç adam yavaşça Ceci'nin kolunu tutmuştu. "Artık içeriye girelim mi?"

Ancak genç kadının aklı hâlâ James'in ilk cümlesindeydi. Kaygı dolu bir sesle, "Peki ama nerede?" diye sordu. "Yoksa Leonie'ye bir şey mi oldu?"

"Bildiğim kadarıyla gayet iyi. Sadece bu gece Harrogate'teki bir arkadaşının evinde kalacak. Bizimle birlikte yemek yiyemeyecek kısacası. Korkarım Leonie'nin yerine benimle idare etmen gerekecek Ceci."

Genç kadın kulaklarına inanamıyormuşçasına James'e bakıyordu. "Yani... bu akşam Aspen'e geleceğimi biliyor muydun?"

"Seni davet eden bendim, Leonie değil. Benim davetlerimi kabul etmemeye kararlı olduğunu görünce seni buraya getirmenin başka bir yolunu aramak zorunda kaldım. Ama korkmana hiç gerek yok.

Kimse seni burada zorla tutąçak değil. Kalmak da gitmek de tümüyle sana bağlı."

Genç kadın başının dönmeye başladığını hissetti. James'in kendisini Aspen'e getirebilmek için böyle bir hileye başvurmuş olabileceğine inanamıyordu bir türlü. Kuşku dolu bir sesle, "Ciddi olamazsın!" diye haykırdı.

"Korkarım ki ciddiyim. Başka ne yapmamı bekliyordun Ceci? Beni görmemek için elinden geleni yapıyordun. Oysa benim seni görmem, seninle konuşmam lazımdı. Nasıl bir insan olduğunu başka nasıl öğrenebilirdim ki? Oysa sen benim öğlen yemeği davetlerimi bile kabul etmiyordun."

Ceci derin bir nefes alarak kızgınlığını bastırmaya çalıştı. "Beni düşünmen çok hoş bir davranış James. Ama artık benim için endişelenmene hiç gerek yok. Biliyorsun, benden sen sorumlu değilsin."

"Allah kahretsin, bunu biliyorum!" James hırsla içeri girdi ve genç kadının da kendisini takip etmesini bekledikten sonra konuşmaya devam etti. "Bak, bu gece ev tümüyle bize ait. Mrs. Hayes evden ayrılmadan önce bize mükemmel yemekler hazırladı. Eğer kalırsan seni evine de götürebilirim. Evet, ne diyorsun?"

Ceci bir an duraksadıktan sonra, "Ben... ben konuşacak bir şeyimizin olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı.

Bu sözler genç adamın birdenbire sinirlenmesine neden olmuştu. Ancak büyük bir çaba harcayarak kendini tuttu ve "İstersen buna sonra karar verelim," dedi.

Genç kadın daha fazla itiraz etmesinin yararsız olacağını anlamıştı. "Pekâlâ James, dediğin gibi olsun."

Mrs. Hayes sofrayı, geçmişte Ceci'nin pek çok kez yanlız başına yemek yediği yemek odasına kurmuştu. Mrs. Hayes'in yemekleri her zamanki gibi mükemmel

görünmekteydi ve her zamanki gibi Ceci'nin iştahı yoktu.

James çabucak genç kadına ebir kokteyl hazırlayıp uzattı. "Yemeğe şimdi mi başlayalım, yoksa daha sonra mı yiyelim Ceci? Eğer acıkmadıysan yeni tayımızı görmeye gidebiliriz. Yoksa dışarıya çıkmak istemiyor musun? Ne de olsa Aspen senin için oldukça kötü anılarla dolu."

"Bu doğru değil James. İnan ki burada kendimi mutlu hissettiğim anlar da oldu. Doğrusunu istersen buradan ayrılmak bana çok zor gelmişti." Genç kadın bu sözleri büyük bir içtenlikle söylemişti.

"Ama buraya geri gelmek istemedin. Yoksa aslında görmek istemediğin ben miydim Ceci? Benden bu kadar..."

Ceci içini çekti "Beni anlamıyorsun James."

"Hayır, anlamıyorum." Genç adam kokteyl bardağını masanın üzerine bırakıp kapıya doğru yürümeye başladı. "İstersen biraz yürüyelim. Belki bu konuyu dışarıda halledebiliriz. Sana bir ceket vermemi ister misin Ceci? Dışarıda üşüyebilirsin."

"Hayır, üşüyeceğimi sanmıyorum." Genç kadın elindeki bardağı bırakıp James'le birlikte kapıya doğru yürümeye başlamıştı.

Ceci bu bahçeye ilk çıktığı günü çok iyi hatırlıyordu. Leonie'yle babasının kavga sesleriyle uyanmış ve onları bulmak üzere dışarı çıkmıştı. o zamanlar ne kadar da güvensiz ve korkaktı. Ama aslında şu anda da pek farklı bir durumda olduğu söylenemezdi; genç adamın varlığı hâlâ ne yapacağını bilememesine neden oluyordu.

James birdenbire, "Nasılsın Ceci?" diye sordu. Sesinde son derece yumuşak ve sevecen bir ton vardı.

Genç adamın sesinin tonu Ceci'yi etkilemişti. Duygularını belli etmemeye çalışarak, "İyiyim," diye mırıldandı. "Hey, buranın manzarasının ne kadar gü-

zel olduğunu unutmuşum. Böyle bir yerde yaşadığı niçin çok şanslısın James. Sanırım sana bunu daha önce de söylemiştim."

"Ceci!" James, sabırsız bir tavırla genç kadının sözünü kesmişti. Bir an ne diyeceğini bilemeden kaldıktan sonra, "Seni gerçekten çok özlemişim," diye mırıldandı. "Ya sen? Sen beni hiç özlemedin mi?"

"James.."

"Pekâlâ, pekâlâ. Çok hızlı gittiğimin farkındayım. Haydi, ahırlara doğru yürüyelim. Sana Ayışığı'ın yeni tayını göstermek istiyorum."

Ceci şaşkın bir tavırla genç adamı takip etmeye başladı. Onun sözlerine ne anlam vereceğini bilemiyordu. James kendisini özlemiş olsundu ki.

Onun Laura'sı vardı. Sonra Ceci'nin kendisini özleyip özlemediğini merak etmesinin nedeni de neydi? Genç kadın yavaşça içini çekti. Anlayamadığı ne kadar da çok şey vardı.

Ceci ahırlara daha önce pek çok kez gitmişti, ama ilk kez James'le birlikte yalnız olarak gidiyordu. Genç kadın ikisinin başbaşa yalnız olmalarının kendisinde garip duygular uyandırdığının farkındaydı. Hissettiklerini James'e belli etmemeye çalışarak yeni tayı seyretmeye başladı.

Ancak James, genç kadının garip bir durumda olduğunu anlamıştı. Merak dolu bir sesle, "Ne oldu Ceci?" diye sordu.

"Bir.. bir şey yok. Yalnızca burası biraz fazla sıcak galiba. Artık dışarı çıksak daha iyi olacak."

James yavaşça içini çekti. "Birazdan çıkarız. Seninle mutlaka konuşmam lazım Ceci. Ama öncelikle neden beni görmek istemediğini ve tüm davetlerimi reddettiğini öğrenmek istiyorum."

Ceci titrek bir sesle, "Seni görmek istemediğim doğru değil," diye mırıldandı.

"Doğru Ceci. Bütün davetlerimi reddettin, beni gör-

memek için elinden geleni yaptın. Seni buraya getirebilmek için bile kendi kızımı kullanmak zorunda kaldım. Seni ben davet etseydim gelmeyecektin çünkü."

Ceci kalbinin deli gibi çarpmaya başladığını hissetti. James'in eve sarhoş döndüğü o geceden söz etmek zorundaydı artık. "Ben... ben şeyden... ilişkimizden yararlanmak istediğimi sanmanı istemedim. Sorumluluklarını bu kadar ciddiye aldığın için sana teşekkür etmeliyim gerçi, ama inan ki artık kendime bakabilecek kadar iyiyim. Artık beni merak etme lütfen."

"Böyle mi düşünüyorsun Ceci? Seni aramamın tek nedeninin, kendimi senden sorumlu hissetmem olduğunu mu sanıyorsun? Allahım, keşke öyle olsaydı!"

Ceci ne diyeceğini bilemeden yutkundu. Duyduklarına verilecek tek anlam vardı, ama genç kadın bunun doğru olduğuna bir türlü inanamıyordu. James'in söylediklerini yanlış anlamış olmalıydı.

Titrek bir sesle, "Ne demek istediğini anlayamıyorum," diye mırıldandı.

"Ceci, yapma lütfen! Bunları söylemenin benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun? Ben yeniyetme bir çocuk değilim artık, bu tür oyunları unutalı çok oldu. Eğer beni bir daha görmek istemiyorsan bunu bana söyle, yeter. Beni boş yere avutmandansa dürüst olmanı yeğlerim. Gerçeğe dayanacak gücüm var benim."

"Seni görmek istemediğim doğru değil James."

"Değil mi?"

"Değil. Hatta.. Seni görmeyi istiyordum James, bunu sen de çok iyi biliyorsun. Benden başka ne söylememi istiyorsun? Benim için bunları sana anlatmak o kadar zor ki. Ne duymak istediğini anlayamıyorum bir türlü."

James derin bir nefes aldı. "Neden beni görmekten kaçındığını anlatabilirsin Ceci."

Genç kadın bakışlarını kaçırarak, "Ben... bak, Aspen'den ayrıldığımda en nihayet benden kurtul-

duğun için mutlu olduğunu sanıyordum. O desenlerin benim için bir şey ifade edebileceğini düşünen tek insan sendin. Benden kurtulmak için önüne çıkan her olasılığı değerlendirmek istediğini sandım ben de.''

James şaşkın bir sesle, ''Saçmalama Ceci!'' diye haykırdı. ''Böyle bir şeyi nasıl düşünebildin? Benim tek istediğim bir an önce iyileşmendi. Desenlere gelince, Doktor Patel'in senin resim yeteneğinle ilgili olarak söylediklerine dayandırılmış bir önseziydi o.''

''Anlıyorum,'' Ceci utançla başını öne eğmişti. Genç adamı bu kadar yanlış değerlendirmiş olması çok büyük bir kabalıktı. Birdenbire başka bir şey hatırlayarak, ''Eminim ki Laura Aspen'den ayrıldığımı öğrenince çok sevinmiştir,'' diye mırıldandı.

''Laura mı?'' James sabırsızlıkla derin bir nefes aldı. ''Laura'nın bizimle hiçbir ilgisi yok Ceci. Üstelik onu haftalardır bir kez bile olsun görmedim.''

Ceci kuşkulu gözlerle genç adama baktı. ''Ama ben senin onunla evlenmeyi planladığını sanmıştım hep.''

''Buna hiç şaşmadım. Doğrusunu istersen, birkaç ay öncesine kadar ben de onunla evlenmek istediğimi sanıyordum.''

Genç kadın korkuyla nefesini tutarak sordu. ''Ya şimdi James?''

''Şimdi mi?'' Genç adam yavaşça uzanıp Ceci'nin çıplak kollarını okşamaya başlamıştı.'' Hâlâ bu soruyu sormaya gerek duyuyor musun?''

Genç adamın dokunuşu, Ceci'nin vücudundan güçlü bir akımın geçmesine yol açmıştı. Ancak genç kadın, duyduklarına hâlâ inanamıyordu. ''Yaptığının doğru olduğuna emin misin James?''

''Evet, eminim. Ceci, senin için neler hissettiğimi hâlâ anlamıyor musun? Aman Tanrım, bu hisleri tam yirmi yıldır bir kez olsun yaşamamıştım.''

Ceci tüm vücudunun titremeye başladığını hissedi-

yordu. Güçsüz bir sesle, "Yirmi yıl mı?" diye sordu.

"Evet Ceci, yirmi yıl. Hatta o zamanlar Laura için hissettiklerim bile şu an hissettiklerimle karşılaştırılamayacak kadar güçsüzdü. Yoksa.. Ceci, yoksa senin için çok yaşlı olduğumu mu düşünüyorsun? Aramızdaki yaş farkı senin için sorun mu olacak yoksa?"

Ceci olumsuz anlamda başını salladı. "Hayır James. James, karın... Ya onun için hissettiklerin."

"Irene'i sevmiştim Ceci, ama senin kastettiğin anlamda değil. O bir sevgiliden çok bir dosttu. İyi kalpli, nazik ve düşünceli bir kadındı o. Laura'nın tam tersi bir kişiliğe sahipti yani. Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?"

"Sanırım artık anlamaya başlıyorum."

"Ve?"

"Ve ne?"

"Bundan sonra ne yapmak istediğini öğrenmek istemiştim Ceci. Sence ikimiz için bir gelecek olabilir mi?"

"Gelecek mi?" Ceci hiçbir şey anlamadan genç adamın sözlerini tekrar ettiğinin farkındaydı. Ama James'in uyandırdığı garip hisler genç kadının vücudunu saran büyük istekten başka bir şey düşünmesine imkân vermiyordu.

"Evet Ceci, gelecek. Sen ve ben, birlikte."

"James!"

Ceci sevgi ve istek dolu gözlerle genç adama bakıyordu. James bir an duraksadıktan sonra onu hızla kendine çekti ve kollarının arasına aldı. "Artık bana güveniyor musun Ceci?"

Ceci yavaşça yutkundu. "Evet, sanırım güveniyorum. Güvenmemem mi gerekiyor yoksa?"

"Ceci, senin için neler hissettiğimi bildiğin halde nasıl bu soruyu sorabiliyorsun?" James genç kadına sımsıkı sarılmıştı. Hızlanan nefesinden, onun da güçlü bir fiziksel çekime kapıldığı anlaşılabiliyordu. "Se-

ni asla bırakmayacağım Ceci, asla."
Genç kadın artık bütün direncinin kırıldığını hissediyordu. James'in kendisine önem verdiğini kabul etmeye başlamıştı artık. Aralarındaki ilişkinin ne kadar süreceğini tahmin edemiyordu ama, ister bir gün olsun, ister bir ömür boyu, bu maceraya atılmaya kararlıydı artık. Büyük bir heyecanla kollarını genç adamın boynuna doladı.
İkisi de kendilerini bir arzu seline bırakmışlardı. James yakınlarındaki bir saman yığınının üzerine uzanıp genç kadını da yanına çekti. "Seni seviyorum Ceci. Hem de ilk gördüğüm günden beri. Sanırım seni Aspen'e bu yüzden davet ettim. Her şeyin bu kadar çok karışacağını nereden bilebilirdim ki?"
Genç kadın artık hiçbir şekilde mantıklı düşünemiyordu. Kendini tümüyle James'in okşayışlarına, öpüşlerine bırakmıştı. Genç adam birdenbire kendisini bırakıp doğrulduğunda, ne olup bittiğini anlayamadan şaşkınlıkla ona baktı.
James'in dudaklarında garip bir gülümseme vardı. "Liseli yeniyetmeler gibi davranıyoruz."
Genç kadın korkulu bir sesle, "Beni istemiyor musun artık?" diye sordu.
"Hayır Ceci, istiyorum. Hem de daha önce hiçbir kadını istemediğim kadar çok istiyorum. Ama burada olmaz Ceci. Burada sevişemeyiz. Her an birisi gelip bizi bu halde görebilir." James şefkatle parmağını genç kadının dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Benimle birlikte eve gelir misin Ceci?"
"Eğer gelmemi gerçekten istiyorsan..."
James yavaşça uzanıp genç kadının dudaklarına minicik bir öpücük kondurdu. "Evet Ceci, gerçekten istiyorum."
Ceci daha önce genç adamın yatak odasını hiç görmemişti. İçeri girer girmez ilgiyle etrafına bakınmaya başladı. Ancak genç adamın onun daha fazla dü-

şünmesine izin vermeye hiç niyeti yoktu. Kapıyı kapatıp genç kadının yanına geldi ve ona sevgiyle sarıldı. "Düşünceli görünüyorsun Ceci. Yoksa ilişkimiz konusunda bazı kuşkuların mı var?"

"Hayır James, asla. Ya senin?"

"Benim mi? Tabii ki hayır sevgilim. Sen hayatım boyunca karşılaştığım en mükemmel kadınsın. Bu yaşa kadar yanımda sen olmadan nasıl yaşamışım anlayamıyorum."

"James.."

"Sus Ceci, konuşma artık." James genç kadının üzerindeki giysileri çıkarmaya başlamıştı bile. Bir yandan da ona sevgi dolu öpücükler veriyordu. Kısa bir süre içinde yatakta yan yana uzanmışlardı. Ceci hayatında ilk kez bu kadar yoğun bir istek duyduğunu hissediyordu. James'den önce yalnızca bir tek erkekle birlikte olmuştu, ama onunla birlikteyken yaşadıkları asla şu ankilerle karşılaştırılabilecek gibi değildi. Genç kadın Larry'yi anımsar anımsamaz nefretle burnunu kıvırmıştı. Nasıl olmuş da öyle bir sahtekâra âşık olduğunu sanabilmişti?

Uzun bir süre sonra yan yana yatağa yığıldılar. İkisi de yorgun ama mutluydu. Ceci sevgi dolu gözlerle genç adama baktı. Yaşanan onca acıdan sonra, şu an hissettiği mutluluk duygusunun gerçekliğine inanmak ne kadar da güçtü.

Ancak James'in yüzünde endişeli bir ifade belirmişti. "Seninle konuşmamız lazım Ceci."

"Konuşmak mı?" Ceci'nin sesi endişe doluydu. Yoksa uzun çabalardan sonra bulduğu bu mutluluk da bozulacak mıydı?

"Evet Ceci, geleceğimiz hakkında konuşmamız lazım."

"Öyle mi?" Genç kadın ne diyeceğini bilemiyordu. Şu anda geleceği düşünmek istemiyordu hiç. Yalnızca birlikte olmaları, şu anın güzelliğini yaşamaları ye-

terliydi. Gelecek ise belki de kendisi için korkunç acılarla doluydu.

"Evet Ceci. Biraz acele ediyorum belki, ama ben pek çok yönden klasik bir insanımdır. Bu tür gayrimeşru ilişkiler artık bana çok ters geliyor Ceci. Belki çok yaşlandığımdan, belki de neredeyse yetişkin bir kızım olduğundan..."

"Aman Tanrım, Leonie!" Genç kadın dehşetle, zavallı kızı tümüyle unutmuş olduğunu fark etmişti. "Onun ilişkimizi onaylamayacağını mı söylemek istiyorsun James?"

"Saçmalama Ceci, böyle bir şeyi nasıl düşünebiliyorsun? Yoksa geleceğimiz hakkında konuşmak senin için pek uygun değil mi? Ben sana karşı duyduğum hislerin karşılıklı olduğunu sanıyordum."

"Karşılıklı zaten James!"

"Öyleyse hayatını benimkiyle birleştirmekten niye kaçıyorsun?"

Ceci'nin gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Heyecan dolu bir sesle, "Yoksa bana evlenme mi teklif ediyorsun?" diye haykırdı.

"Ya ne yaptığımı sanıyordun?"

"Ama... ama... James, benimle evlenmek istediğine emin misin?"

"Tabii ki eminim Ceci. Ya sen, benimle evlenmek istediğine emin misin?"

"Evet. Seni çok seviyorum James. Seninle bir an önce evlenebilmek için her şeyimi vermeye razıyım."

"Güzel. Ben de pek istekli olmadığın korkusuna kapılmıştım."

"Ya Leonie? Kızın evlenmemizi onaylayaca kim acaba?"

"Unutma Ceci, bu geceki buluşmayı hazırlayan oydu. Leonie'den söz etmişken, kızım geceyi Harrogate'de geçireceğine göre, bu gece burada benimle kalmaya ne dersin?"

Altı ay kadar sonra Ceci, kocasıyla birlikte ata binmekteydi. Ancak atı birdenbire küçük bir tümseğe takıldı ve genç kadın kendini yerde buldu.

James telaşla atından inip karısının yanına koştu. "Ceci, iyi misin Ceci?"

Genç kadın kendini gayet iyi hissediyordu, ama kocasına küçük bir oyun oynamadan da edemedi. "Ne oluyor? Ben neredeyim?"

Genç adamın sesinden büyük bir korkuya kapıldığı anlaşılabiliyordu: "Buradasın Ceci, Aspen'de. Aman Tanrım, sevgilim! Ne olur bana nerede olduğunu hatırladığını söyle!"

Ceci bir an daha çevresine boş gözlerle bakındıktan sonra kendini tutamadı ve bir kahkaha attı. "Özür dilerim sevgilim. Ne yapayım, kendimi tutamadım. Merak etme, kendimi çok iyi hissediyorum."

James'in yüzünde kızgınlık ve rahatlama yan yanaydı. Yavaşça karısının ayağa kalkmasına yardım ederek, "Eve gittiğimizde bu küçük oyunun acısını çıkaracağım senden," diye mırıldandı.

Genç kadın birdenbire ani bir baş dönmesiyle sendeledi. James kuşku dolu bir sesle, "Yine oyun oynama Ceci," diye söylenmekteydi.

"Oyun değil James, biraz başım döndü."

Karısının bu kez ciddi olduğunu gören genç adam onu özenle kucağına aldı. "Benim atımla dönelim sevgilim."

Karısının sağlık durumu genç adamı son derece endişelendirmişti. Ceci'nin tüm itirazlarına rağmen eve döner dönmez aile doktorlarını eve çağırdı.

Dr. Taylforth genç kadını baştan ayağa muayene ettikten sonra sevimli bir tavırla gülümsedi. "Endişe edilecek hiçbir şeyin yok Ceci."

"Emin misiniz? Gerçeği benden saklayıp James'e söylemenizi istemem." Genç kadının sesi endişe doluydu.

"Sanırım bu haberi James'e senin vermen daha doğru olacak Ceci. Kocan bunca yıl sonra yeniden baba olacağını öğrenmekten çok hoşlanacaktır herhalde."

"Aman Tanrım, yoksa hamile miyim?"

"Evet. Yanılmıyorsam hamileliğin ikinci ayında. Artık ata binmeye birkaç aylığına son vermen gerekiyor sanırım. Yeni bir kaza daha geçirmeni hiçbirimiz istemeyiz." Doktor genç kadına babacan bir tavırla göz kırptıktan sonra dışarı çıktı.

James içeri girdiğinde genç kadın hâlâ hamile olduğu gerçeğine alışmaya çalışmakla meşguldü. Genç adam endişeli bir tavırla karısının yanına oturarak, "Neyin varmış?" diye sordu. "Bizim doktor bana bir şey söylemeyi reddetti. Galiba haberi senin vermenin daha doğru olacağına inanıyormuş. Ne demek istediğini pek iyi anlayamadım gerçi, ama..."

Ceci gülümseyerek kocasının sözünü kesti. "Ama ben çok iyi anladım sevgilim. Söylesene, Leonie yakında bir kardeşinin olacağını öğrenseydi ne yapardı?"

"Aman Tanrım, yoksa hamile misin Ceci?" Genç adam karısına şaşkınlık dolu gözlerle bakıyordu.

"Evet. Ne o, bu iş pek hoşuna gitmedi galiba." Ceci'nin sesi sahte bir kızgınlıkla doluydu.

"Hoşuma gitmedi mi? Sen neler söylüyorsun Ceci? Kendimi daha mutlu hissedemezdim."

Genç kadın kocasına sevgiyle sarılmıştı. "Peki ya Leonie?"

Alay dolu bir sesle, "Leonie'ye de ne olmuş?" diye mırıldandı. James karısının kollarından sıyrılıp arkasına baktığında, Leonie'nin içeri girmiş olduğunu görerek sıkıntıyla yerinde kıpırdandı.

"Ceci'nin bir şeyi yok ya baba? Mrs. Hayes bugün attan düştüğünü söyledi."

"Merak edilecek bir şey yok Leonie, ben çok iyiyim. Tek sorunum iki aylık hamile olmam."

"Hamile mi?" Leonie kulaklarına inanamamış gibiydi. "Gerçekten hamile misin?"

"Yoksa babanın yeni bir çocuk sahibi olamayacak kadar yaşlandığını mı sanıyordun?" James'in sesi hafif bir kırgınlık belirtisi taşıyordu. "Eee, söyle bakalım, bu habere ne diyorsun?"

Leonie hâlâ şaşkın görünüyordu. "Bilemiyorum baba. Şey, pek fena bir fikir değil galiba. Hey, demek ki bunca yıl sonra bir erkek kardeşim olacak!"

Ceci "Kız da olabilir Leonie," diye düzeltti.

"Tabii. Doğum ne zaman olacak peki?"

"Hımm, şu anda aralıkta olduğumuza göre sanırım önümüzdeki haziran ya da temmuz ayında olacak."

"Güzel." Leonie'nin yüzündeki ifadeden, bu haberi iyice benimsemeye başladığı anlaşılıyordu. Babasına dönerek, "Yeni bir çocuğun olacağına göre belki artık okula devam etme konusunda bu kadar katı olmazsın," diye mırıldandı.

"Olabilir Leonie, bu konuyu düşüneceğim."

Genç kız aklına yeni gelen bir düşünceyle kıkırdamaya başlamıştı. "Baba, bu haberi Laura'ya ben verebilir miyim? Yüzünün ne hal alacağını çok merak ediyorum da."

James içini çekti. "Bu konuyu da düşüneceğim. Leonie, senin ödev filan yapman gerekmiyor mu?"

"Pekâlâ, pekâlâ, sizi yalnız bırakıyorum." Genç kız Ceci'ye göz kırptıktan sonra odadan çıkmıştı.

James derin bir nefes aldı. "Ah bu çocuklar! Yeni bir tanesine nasıl dayanabileceğim, hiç anlayamıyorum."

"Yoksa bir çocuğumuz olmasını istemiyor musun James?" Genç kadın bu kez gerçekten endişelenmişti. James karısına bakarak sevgiyle gülümsedi. "Tabii ki istiyorum Ceci. Seni mutlu edecek her şeyi yaparım ben."

MobilMp3.Net